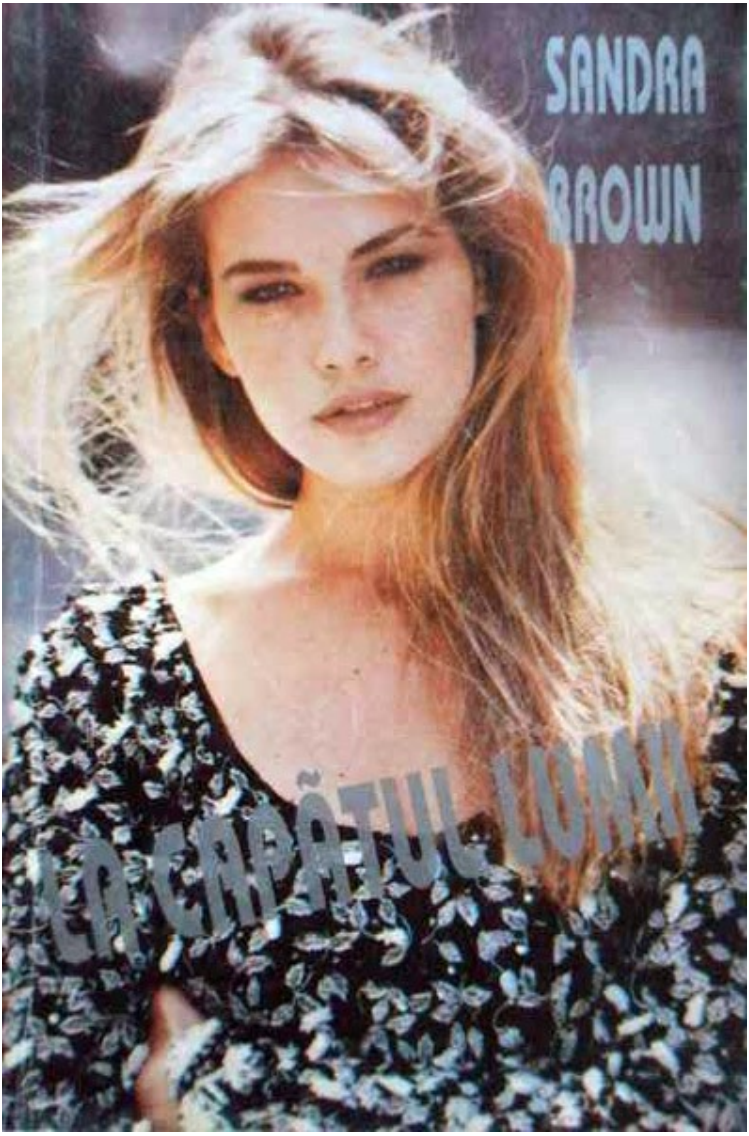

LA CAPĂTUL LUMII

SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

Din clipa când Fiona aruncase o privire asupra gustării oferită de doamna Darling, mai prinsese ceva curaj.

Înainte ca subreta să fi anunţat că „ceaiul este servit” avusese o senzaţie de disconfort, chiar de deprimare. Ce însemna acea ridicolă boneţică albă pe capul cameristei, sau şorţuleţul acela cu volănaşe suprapuse? se întrebase. Desigur, servitori mai aveau şi alţii în sat, dar nimeni n-ar fi avut ideea fistichie de a-i deghiza astfel. În orice caz, nu într-un sătuc ca Heatherfell, cu o economie destul de modestă. Doamna Darling se afla pe undeva, prin vârful piramidei sociale, dar totuşi…

Aşezată, cam crispat, pe un fotoliu cu perne moi, Fiona îşi ascultase cu religiozitate gazda, văduvă de multă vreme, vorbindu-i despre Graham, fiul său unic. Acelaşi Graham care, cu o seară înainte, o ceruse în căsătorie – iar Fiona

acceptase, cu sinceră bucurie.

Atunci, totul îi părea scăldat într-o lumină strălucitoare, se simţea într-al şaptelea cer…

— Va trebui să mergi mâine la mama, la ceai, îi ceruse Gfaham. Eu o voi anunţa de, îndată despre logodna noastră.

— Cu multă plăcere, încuviinţase Fiona, plină de entuziasm.

Nici măcar reacţia destul de frustă a mătuşei Jessie la marea noutate n-o făcuse să dezarmeze. Mătuşa Jessie era sora mamei sale. Atunci când Fenella şi Fiona Smith îşi pierduseră părinţii, la o vârstă fragedă, buna mătuşă Jessie nu ezitase să se împovăreze cu încă două orfane, pe lângă propriii ei copii.

În general, Fiona ţinea cont de observaţiile mătuşii ei. Dar când, de dimineaţă, Jessie spusese, cu o strâmbătură:

— Ferma Maubuisson, zici? Familia Darling? Dar cu el ce faci?

Fiona îi replicase, cu râsul ei argintiu:

— William va veni cu mine, desigur.

— Chiar crezi? Şi ce drepturi va avea? Să mănânce resturile?

— Mătuşă Jessie! protestase ea.

— Spun ceea ce gândesc. La Maubuisson nu există niciun loc pentru el.

— Atunci zi de-a dreptul că nici pentru mine nu e loc.

— Nici nu-i nevoie s-o spun, azvârli bătrâna, pe un ton sec pe care Fiona nu i-l mai auzise vreodată. Aşa că fata era cam stânjenită, iar cuvintele mătuşii Jessie o urmăriseră. Atunci când subreta o anunţase, barometrul moralului ei era departe de a arăta timp frumos.

— Luaţi loc, domnişoară, spusese stăpâna casei.

Vorbiseră despre câte şi de toate, despre timp, despre recoltă, despre magazinele şic de la Londra, unde doamna Darling obişnuia să-şi comande toaletele.

— Poate, dar rochia de mireasă am de gând

să mi-o comand aici, declarase Fiona, brusc. Doamna Darling înţepenise. Şi tocmai atunci intră subreta, să anunţe că ceaiul este gata. Fiona se ridicase, gândindu-se, fără voie, la „resturile” prezise de mătuşa ei.

Dar, în loc de asta, descoperi un festin demn de banchetele Romei imperiale. Îi scăpă un oftat de uşurare. Trebuie ca cineva să aibă o inimă de aur, pentru a servi un asemenea ceai!

— Vai, doamnă, dar e de-a binelea somptuos!

Doamna Darling se mai dezgheţă puţin. Cu un gest împărătesc, adresat unei savarine umflate de frişca, răspunse:

— Ce-i drept, trăim destul de bine, Graham şi cu mine. Cu o familie puţin numeroasă, se poate. Niciodată n-am regretat acest copil unic…

Aşezându-se, se apucă să taie prăjitura.

Inima Fionei se strânse. Oare mătuşa Jessie avusese dreptate? Oare William îşi va găsi un loc în această casă, unde se trăia prea bine ca să mai fie loc pentru un străin?

— Nu eşti de părerea mea? adăugă doamna Darling, aşezându-i „Fionei o savarină în farfurie.

— Eu... drept să vă spun, întotdeauna mi-am dorit o familie numerosă, declară ea, dintr-o suflare. Doamna Darling îşi subţie buzele şi-aşa subţiri.

— Ai încredere în experienţa mea: e mai bine să te opreşti la unul. Ştii, viaţa nu-i chiar roz. Când s-a născut fiul meu...

Chestii muiereşti, acuma... Dar, la urma-urmei, orice era mai bine decât s-aducă iar vorba de William... Vai, însă, doamna Darling reveni foarte repede la subiectul arzător, aşa cum un câine nu-şi lasă osul decât, eventual, pentru foarte scurt timp.

— Un singur copil e prea destul, repetă ea, cu o privire atât de elocventă, încât Fiona se văzu obligată să precizeze:

— În afară de William, doamnă, fiul surorii mele.

— Ah! făcu mama lui Graham, pe un ton greu

de definit. Iar Fiona trebui să povestească încă o dată istoria nepotului său…

Fenella, sora ei mai mare, plecase în Australia şi se măritase acolo. Soţul ei o părăsise înainte de naşterea copilului. Mai apoi, ea se stabilise în Statele Unite. Din când în când, mai primea câte-o scrisoare de la ea. Nu s-ar fi zis că-i păsa ei prea tare de fiul ei. După şase ani, muri într-un accident de maşină.

— Micuţul stă cu noi de un an, adică, cu mine şi cu mătuşa Jessie, adăugă Fiona. E nostim că încă nu şi-a pierdut accentul american. N-are defel pronunţia guturală a scoţienilor. Se lăsă o tăcere grea.

— E… foarte generos din partea dumneavoastră, reluă discuţia doamna Darling, dar, zău, un orfelinat modern ar fi mult mai indicat. În zilele noastre, nu se mai pune problema pâinii uscate sau a uniformei sinistre…

— Nici a resturilor, adăugă Fiona cu vocea joasă.

— Văd că ne înţelegem, domnişoară! Ţi-o spun de-a dreptul, am fost total năucită de anunţarea acestei logodne subite! Fiul meu a insitat mult asupra calităţilor dumitale. Înţeleg c-ai făcut studii de infirmieră?

— Da. Mi-am luat şi diploma. Am fost nevoită să părăsesc spitalul din Dunbank pentru a mă putea ocupa de William.

— Această experienţă medicală se va dovedi, desigur, un atu pentru bătrâneţile mele, continuă doamna Darling. Şi apoi, cunoşti viaţa la ţară. După cum a subliniat şi Graham, vei fi o excelentă muncitoare agricolă. Până la urmă, am acceptat să consimt la această căsătorie… la urma-urmei, dacă vreau un nepot, nu se poate altfel. Vrei o tartă? adăugă ea, întinzându-i Fionei platoul.

— Nu, mulţumesc, doamnă.

— Ce apetit de păsărică!

— Eu… îmi cer scuze, dar nu prea mi-e foame. Ăăă… tocmai vorbeam despre William, fiul surorii mele… Se lăsă din nou tăcerea.

— Fiul surorii… hm, mă rog, asta o spui dumneata…

— Pardon? Doamna Darling îşi înghiţise felia ei de tartă, dar o firimitură îi rămăsese agăţată de buza superioară. O bucăţică de căpşună.

— Uite ce e, domnişoară. N-ai de ce să te şifonezi. Cum îi spuneam şi ieri fiului meu, îţi admir curajul… fie că acest copil este sau nu este fiul surorii dumitale…

— Dar este!

— Lasă-mă să vorbesc. În schimb, nu admir deloc felul dumitale de a acţiona. Să iei acest copil cu dumneata, când ai putea atât de uşor să-l încredinţezi unui orfelinat, e nebunie curată… În timpul acestui mic discurs, chipul Fionei se întunecase.

— Dacă tot ceea ce se vorbeşte este adevărat, îţi compromiţi şansele de măritiş. Ştii cum sunt oamenii…

— Nu, nu ştiam… cel puţin, până acum.

— I-am explicat lui Graham gândirea mea.

Oamenii din sat ar putea bănui o… reglare de conturi.

— O reglare de conturi? repetă Fiona, încremenită.

— Hai, domnişoară, nu mă obliga să pun punctul pe i.

— Doar nu… vreţi să spuneţi?

— Nu, îmi cunosc fiul. Dar, s-ar putea cleveti. La urma-urmei, aminteşte-ţi, acum şase ani aţi lipsit amândoi din Heatherfell… Graham a înţeles foarte bine punctul meu de vedere.

— Şi, mai exact, care este punctul dumneavoastră de vedere?

— Dacă te ia de nevastă, şi pare foarte dornic s-o facă, nici nu se pune problema să ia, pe deasupra, şi acest copil.

— Şi credeţi că-l voi abandona pe William?

Dar n-am spus asta, domnişoară. E suficient să-i găseşti un orfelinat convenabil. Nu trebuie să faci o dramă din asta. Sunt deja destul de bună că te primesc în casa mea. La urma-urmei, n-aş fi

chiar nemulţumită să am, într-o zi, un nepoţel al meu. Dar nu copilul altuia! Ce viperă! Se ferise să spună „copilul alteia”…

— Deocamdată, noi trei… şi, mai târziu, noi patru! adăugă ea, cu un aer suficient, privind masa supraîncărcată – semn al bunăstării egoiste. Nu-mi plac numerele mari.

— Dar nu trebuie neapărat să trăim împreună!

— Această casă îmi aparţine, replică sec doamna Darling. După moartea mea, ea îi va reveni lui Graham, dar, desigur, numai dacă…

— …dacă refuză să-l ia pe William, nu-i aşa?

— Să nu dramatizăm! Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că sunt o scorpie. Crede-mă, domnişoară, nu există multe femei care să-şi deschidă astfel inima unei viitoare nurori care… ăăă…

— Inima? Care inimă? exclamă Fiona, ridicându-se brusc.

Câteva firimituri căzură pe covorul somptuos. Doamna Darling le privi cu un aer consternat. O,

nu! îşi spuse Fiona. Chiar dacă William ar fi fost acceptat, aici n-ar fi fost un cămin pentru el. Prăjiturile, cremele, tartele şi dulceaţa de căpşuni… toate astea nu reuşeau să acopere uscăciunea sufletească de la Maubuisson.

— Mă voi întâlni cu Graham şi vom discuta despre asta. Totuşi, nu-i dependent de dumneata.

— Nu-ţi fă iluzii, domnişoară!

— Nu văd de ce nu!

— Vorbeşte cu el şi-ai să vezi!

— Putem oricând pleca de la Heatherfell şi s-o luăm de la capăt altundeva.

— Graham nu va părăsi niciodată Maubuisson. El ştie unde-i este interesul.

— Voi vedea ce-mi va spune.

— Fugi, domnişoară, eu nu te reţin!

Fiona era încă în hol când doamna Darling sună din clopoţel:

— Jane! o auzi ea stropşindu-se la servitoare. Măturamecanică! Strânge toate firimiturile astea! Tânăra porni în fugă spre ogorul unde ştia că-l

găseşte pe Graham.

— Graham! Nu se poate! spuse ea, gâfâind. Poate-am înţeles eu greşit! Este… e vorba de William. Mama ta mi-a zis…

— Da, răspunse băiatul mare, blond şi frumos, luând în mâinile lui bătătorite mâinile tremurânde ale feţei. Văd că te afectează, dar… ăăă… înţelegi, nu-i aşa, draga mea?

— Nu, Graham, nu înţeleg chiar deloc.

— E, totuşi, evident, Fiona. Cum spune mama…

— Cum spui tu! Asumă-ţi responsabilităţile!

— Bine, bine… voi fi cinstit, micuţa mea Fiona. Niciun bărbat n-are chef să se ocupe de copilul altuia.

— Şi nicio femeie, i-o întoarse pe loc Fiona, n-are chef să se înghesuie în casa alteia!

— Maubuisson îmi va aparţine, într-o zi!

— Numai dacă-ţi vei asculta mămica!

— Ascultă, Fiona, protestă el, cu vocea blândă.

— Ştiu ce spun, Graham. Eşti slab. Nu mă pot baza pe tine. Eşti un amărât de materialist, incapabil să zboare cu propriile sale aripi.

— Dar ce te-a apucat?

— Poftim, ia-ţi verigheta! Oricum, n-aş fi purtat-o prea mult. Poţi să-i spui următoarei că-i ca şi nouă. Ai grijă doar s-o pui în temă cu pretenţiile mamei tale, astfel povestea riscă să se repete, încheie ea, cu un zâmbet amar.

— Linişteşte-te, Fiona! o imploră Graham, încearcă să te pui în locul meu.

— Ce vrei să spui?

— Nu posed absolut nimic în afară de ce-mi alocă mama pentru muncile câmpului. Chiar dacă aş vrea, n-aş putea găsi de lucru în altă parte.

— Mărturiseşte că nici n-ai chef s-o faci! Sau nu?

Graham aruncă o privire elocventă asupra ogoarelor strălucind în soarele amiezii şi asupra unei parcele lăturalnice, plină de flori sălbatice.

— Întrebare inutilă, nu-i aşa? făcu Fiona.

Cunosc răspunsul! îi părea rău pentru el. Îşi iubea atât de mult pământul!

— Fee, începu el.

— Ne-am spus totul…

— Din cauza lui Wiliam?

— Numai în parte. De fapt, n-am fi fost fericiţi împreună. Mama ta ar fi fost tot timpul între noi doi. Se trăieşte prea bine la tine, Graham. Dar cremele şi prăjiturile n-au înlocuit niciodată dragostea.

— Fiona, ascultă-mă!

— S-a ridicat vălul de pe ochi, Graham! Mă duc acasă.

— Mai gândeşte-te, te implor!

— M-am gândit. S-o încheiem aici.

— Fiona…

— La revedere, Graham.

Fata fugi în josul pantei, sări peste gard şi ieşi în drumul plin de praf. Trecând pe lângă proprietatea familiei Lindsay, le făcu un semn de departe. La vremea secerişului, îi ajutase, aşa cum

îi ajutase pe cei mai mulţi dintre fermierii din Heatherfell.

Urcă pe o altă colină şi coborî într-o vâlcea. Aici se afla reşedinţa Roots, micuţul cottage unde stătea, împreună cu mătuşa Jessie. Aceasta tocmai îşi uda grădina. Bill era căţărat pe gard.

Mătuşa Jessie ridică privirea şi, ghicind totul, se grăbi să-şi întâmpine nepoata.

Dar Bill cauza acestui zbucium, rămase nemişcat, cu faţa închisă şi posomorâtă, ca de obicei. Semăna leit cu mama sa, frumoasa Fenella, care avusese dintotdeauna expresia dispreţuitoare şi bosumflată. Şi mai semăna, desigur, cu un necunoscut, pe jumătate responsabil pentru venirea pe lume a acestui micuţ William Manning, căzut din cer la Heatherfell, cu un an în urmă.

CAPITOLUL 2

— Haide, micuţo, haide! zise tandru mătuşa Jessie.

Fiona se lăsa legănată de acesta voce

liniştitoare, care turna balsam peste inima ei sfărâmată. Aceeaşi voce care-o consolase pentru o mulţime de zgaibe la genunchi, vânătăi, compuneri nereuşite sau eşecuri sentimentale. Dar astăzi îşi simţea mătuşa ciudat de preocupată. După ce o mai strânsese o dată la piept şi-i ştersese lacrimile ce şiroiau pe faţa ei drăgălaşă, mătuşa Jessie intrase în casă, pretextând că are ceva la cuptor. Uimită, Fiona o privi depărtându-se.

Bill urmărise totul. Avea ochii Fionei şi ai mamei sale. Ochi mari, albaştri-violet, mărginiţi de gene lungi şi negre. Dar cei ai băieţelului erau mereu pe jumătate închişi, ca şi cum ar fi stat la pândă. Era un copil mult prea închis în sine, îşi spuse Fiona, ştergându-şi lacrimile.

— Şi ea a plâns, spuse Bill, dintr-odată.

— Mătuşa Jessie e bună. Întotdeauna suferă pentru alţii.

— Nu, răspunse Bill. A plâns înainte. Înainte să te-ntorci tu.

— Aşa?

— După ce-a citit scrisoarea.

— Care scrisoare? Bill se închise ca o scoică. Nu se mai putea scoate nimic de la el. Când voia, dădea dovadă de o incredibilă inerţie. Atunci când Jessie şi Fiona se prezentaseră la aeroport, cu un an înainte, pentru a-l recupera pe orfan, Fiona ardea de dorinţa de a-l lua în braţe. Oficial, era încredinţat în grija mătuşii Jessie, infirmiera nefiind încă majoră. Dar cele două femei ştiau, în sufletele lor, al cui va fi copilul. Cu un zâmbet înduioşat, Jessie o lăsase pe Fiona să se repeadă în întâmpinarea nepotului său.

Nepotul său? Acest copil taciturn, care o scrutase, fără măcar să-i strângă mâna întinsă şi, mai ales, tară să se lase sărutat? Acest copil care, nereuşind să pronunţe „Miss Smith”, se încăpăţânase să-i spună „Mismif"?

— Cu siguranţă, e un copil traumatizat, spusese stewardesa. Nici eu n-am avut mai mult succes. Dar, să nu descurajaţi! Nu poate dura la

nesfârşit.

Dura, vai! de mai bine de un an. Wiliam mânca, bea, mergea la şcoală, se întorcea acasă, însă nimeni nu găsise, încă, drumul spre inimioara lui.

Fiona părăsise spitalul unde lucra. Se întorsese la Heatherfell pentru a-şi supraveghea nepotul mai îndeaproape. Slavă Cerului! nu-i fusese greu să-şi găsească aici ceva de făcut. Era destul de lucru pentru o infirmieră independentă, îşi câştiga cinstit existenţa. Dar se dovedise mult mai dificil să câştige inima acestui nepot, de care se ocupa, totuşi, ca o mamă. În privinţa asta, s-ar fi zis că eşuase. Şi, colac peste pupăză, tocmai acest copil ingrat, sălbatic şi perfect insensibil săpase o prăpastie de netrecut între ea şi cel pe care-l iubea.

— Sărmanul meu Bill! suspină Fiona. Nici măcar nu meriţi toate sacrificiile astea! Copilul tocmai îşi cioplea un beţişor dintr-o crenguţă de salcie. Fără măcar să ridice nasul, zise:

— A plâns ca un izvor. După aia s-a şters la nas.

— Mătuşa Jessie?

— Păi cine? Doar ţi-am zis. Încă o dată, Fiona îşi jură că-l va duce pe Bill la un psiholog pentru copii. Iar apoi, brusc, realiză ce spusese acesta. Mătuşa Jessie plânsese citind o scrisoare. Cu siguranţă, trebuia să fie de la soţul lui Cecily. Trebuie că Cecily se simţea tot mai rău... Fiona sări de pe banca pe care se prăbuşise şi se repezi în casă.

Jessie nu era în bucătărie. Dar scrisoarea cu timbru de Canada era pe masă. Fiona o citi, fără să se simtă jenată:

„Dragă mamă, scria ginerele mătuşii Jessie. Cecily tocmai şi-a făcut radiografiile. Starea ei nu-i atât de gravă pe cât ne temeam, dar va trebui să suporte o operaţie importantă. Tocmai aici e problema. Cum oare un ţapinar care munceşte la zeci de kilometri de casă s-ar putea ocupa de familie, câtă vreme soţia lui este în spital? Iar

medicii nu ne ascund că va urma o convalescenţă îndelungată…”

Fiona nu citi mai departe. Acum ştia de ce plânsese mătuşa ei. Era sfâşiată între dorinţa de-a fi lângă fiica ei şi cea de-a nu o părăsi pe Fiona.

Logodna Fionei ar fi fost soluţia dilemei. Dar mătuşa Jessie ghicise pe dată că acest proiect căzuse. De altfel, prevăzuse deznodământul faimosului ceai de la doamna Darling. Cum să aibă inima de a o lăsa pe Fiona, singură cu Bill, la Heatherfell? O infirmieră cu program neregulat cu greu s-ar fi putut ocupa de copil, îşi găsi mătuşa în camera ei. După ce plânseră, o vreme, una pe umărul celeilalte, Fiona îşi şterse lacrimile.

— Trebuie să existe o soluţie. Desigur, exista: să-l ducă pe William la un orfelinat, cum sugerase doamna Darling. Mătuşa Jessie ar fi, atunci, liberă să se ocupe de fiica ei… iar Fiona să-şi facă luna de miere cu Graham.

— Căsătoria ta ar fi putut aranja totul, murmură mătuşa cu o voce şovăitoare. Dar mă

tem că e prea târziu.

— Prea târziu? Cum adică?

— Am dat peste un anunţ în Times.

— Cum aşa? doar nu-l primim! În sat nu se citea decât Gazeta de Heatherfell

— Băcanul împachetase cartofii în ea. Nu mi-a venit să cred.

— Ce-i scris? şi de ce nu mi-ai arătat şi mie?

— Mă… îmi era teamă de reacţia ta. Anunţul era dat de… de…

— De „el”? De… tatăl lui William?

— Aşa se pare…

— Ai păstrat ziarul?

— Sigur că da. Uite, adăugă ea, scoţându-l dintr-un sertar. Aici, unde-i semnul cu creionul roşu. Fiona îi smulse ziarul din mâini şi citi cu jumătate de voce:

Dacă cineva a auzit vorbindu-se despre o anume Fenella Manning şi, poate, despre un copil, să sune la Londra, la… Urma un număr de telefon.

— Deci ştia, murmură ea, printre dinţi. Exista

o veche controversă între ea şi Jessie. Mătuşa ei susţinea că Fenella ar fi fost în stare să-şi părăsească soţul fără a-i spune că este însărcinată. Fiona se arătase, întotdeauna, contra acestei ipoteze.

— Nu, i-ar fi spus. El e cel care a refuzat să-şi asume responsabilităţile. De asta l-a şi părăsit.

— Sora ta era o fată dintr-o bucată, dar era dificilă. Din punctul meu de vedere, vina o purtau amândoi.

— Vezi, repetă Fiona, cu degetele crispate pe ziar. Vezi că ştia…?

— Ziarul spune „poate, despre un copil”… remarcă Jessie.

— De când e anunţul? Ziarul avea două luni.

— Am făcut rău că nu ţi-am spus mai devreme, draga mea?

— Nu cred, mătuşă Jessie. La vremea aceea, aş fi reacţionat aşa cum te aşteptai. Dar lucrurile s-au schimbat. Nu mai avem de ales, niciuna, nici cealaltă.

— Ce vrei să faci?

— Să sun la numărul din ziar, evident.

— Tu… n-ai să-l laşi, totuşi, să plece?

— Nu, dar aş putea accepta un ajutor… La urma urmei, copilul ăsta e aici fiindcă tatăl lui… Fără a-şi mai termină fraza, plecă să telefoneze de la cabina publică situată la două sute de metri. Se închise înăuntru şi formă numărul.

— Mă numesc Plymouth, Jessie Plymouth, şi vă sun pentru anunţul apărut în Times. Mătuşa Jessie fiind, oficial, tutoarea lui William, fata nu considerase necesar să-şi dea numele.

— Times-ul de când? întrebă o voce seacă şi precisă. Fiona dădu data.

— Aha, făcu vocea, pe un ton brusc altul. Să înţeleg că aveţi copilul acela?

— Da.

— Şi mama? Doamna Manning?

— A murit acum un an – răspunse Fiona şi povesti pe scurt accidentul care o costase viaţa pe sora ei.

— Puteţi dovedi că e vorba de copilul pe care-l căutăm?

— Cu uşurinţă.

— Atunci, am să vă rog să veniţi la biroul meu, la Londra, de îndată ce puteţi.

— Cu William?

— William?

— Păi… copilul, nu? Fiona era să spună „copilul dumitale”.

— Deocamdată, nu.

— Cum aşa?

— Vreau să mă asigur mai întâi că aveţi dovezile.

— Dovezile! Copilul nu vă interesează chiar deloc?

— Doamnă, un avocat nu cunoaşte sentimentele. Numai faptele îl pot interesa.

— Dar… nu sunteţi domnul Manning?

— Sunt avocatul domnului Steven Manning. Eu îl reprezint. Steven Manning… Da, acesta era numele menţionat de Fenella în rarele ei scrisori.

— Înţeleg. În realitate, îi venea greu să înţeleagă că un tată poate lăsa pe altcineva să acţioneze în numele lui. Fu gata să închidă. Dar era prea târziu. Dăduse, deja, coordonatele mătuşii Jessie. Şi apoi… avea ea, oare, dreptul de a-l priva de William de banii care i-ar fi putut reveni?

Vocea impersonală îi dădu numele şi adresa firmei Charters & Pursell, şi o asigură că toate cheltuielile îi vor fi rambursate.

— Aţi putea miercuri, doamnă?

— Da, se poate.

— Puteţi să vă şi întoarceţi în aceeaşi zi…

— Asta şi intenţionez. În seara aceea, bându-şi ceaiul, mătuşa Jessie şi Fiona construiră o sumă de vise roz-bombon. Desigur, persoana care se va ocupa de William până la majorat va primi o sumă respectabilă în acest scop. Fiona va angaja pe cineva ca să se ocupe de micuţ după orele de şcoală şi, astfel, va putea continua să lucreze. Iar Jessie era liberă să se repeadă la căpătâiul lui

Cecily.

Bill era acolo, tăcut şi indiferent, ca întotdeauna. Ajungeau, uneori, să uite de prezenta lui.

— Dacă vor fi destui bani, şuşoti Fiona către Jessie, îl voi duce la psihi… înţelegi ce vreau să spun?

— Excelentă idee, răspunse aceasta. Dar sunt convinsă că, în fond, e un băieţel adorabil, adăugă ea, contemplându-şi nepoţelul cu ochi plini de tandreţe.

Bill o privi cu răutate. A doua zi, Fiona îşi rezolvă toate treburile şi, miercuri, plecă la Londra. Nu avea nicio temere, niciun presentiment. Tatăl lui William fusese cuprins de remuşcări târzii. Voia să dreagă busuiocul. Nimic mai firesc. Ba poate, chiar, îi va constitui fiului său o rentă suficientă pentru a fi, trimis la un colegiu dintre cele mai bune.

Din faţa gării, Fiona luă un taxi. La naiba cumpătarea, dacă tot i se deconta! Clădirea unde

se afla firma era somptuoasă. Domnul Charters era un bărbat rece şi distins, cu tâmple argintii.

Dar declaraţiile lui fură total neaşteptate! N-o deranja că avocatul refuza să vorbească despre clientul său ca despre tatăl lui William – treacă de la ea! Dar faptul că acest domn Manning, după o tăcere de şase ani, emitea pretenţia să-l vrea pe William, pe William al ei, şi asta imediat – era prea de tot!

— Unde? La Londra, la ţară, unde?

— Într-un loc care se numeşte, în mod ciudat, „Capătul Lumii”. Şi care chiar este capătul lumii – pentru noi, cel puţin. În Australia.

— În Australia? repetă Fiona, tresărind.

— În Teritoriul de Nord, ca să fiu mai exact. Fiona nu mai scoase niciun cuvânt. Cum de nu se gândise mai devreme? Fenella, totuşi, acolo plecase, acolo se măritase. Bill se născuse la Sydney. Cum naiba de nu se gândise că, într-o zi…

Era prea mult! Cum îndrăznea acest tată denaturat să-şi ceară copilul, după atâţia ani?

— E de necrezut, se auzi declarând, plină de indignare.

— Cum?

— Nu-i poţi cere unui copil mic să meargă atât de departe!

— Ei, hai, hai, făcu avocatul, cu voce liniştitioare. Nu va pleca singur…

— Vreţi să spuneţi… ăă… că-l va însoţi cineva?

— Nicidecum. Cazul este prevăzut. Copiii sunt încredinţaţi stewardeselor. Acest tânăr… cum îl cheamă?… William… va fi pe mâini bune.

— Refuz să-l las să plece, declară ea, hotărâtă.

— Refuzaţi? se miră avocatul. Evident, din punctul lui de vedere, ea nu era decât tutoarea copilului, pe când clientul său…

Fiona îşi muşcă buzele. Un tată avea întâietate asupra unei simple mătuşi, chiar dacă acesta îşi „uitase” fiul vreme de şase ani… Situaţia era delicată şi solicita abilitate.

— Sunt neliniştită pentru William, spuse ea, foarte aşezat. Este foarte firesc. Am toată încrederea în dumneavoastră, domnule, dar aş vrea nişte asigurări în ceea ce priveşte viitorul copilului.

— Este cât se poate de normal, zise avocatul, vizibil uşurat s-o vadă revenită la sentimente mai bune. Dacă doriţi, îi putem telefona domnului Mamiing.

— În Australia? Dar va costa o avere!

— Nu vă neliniştiţi, doamnă. Clientul meu n-are nicio problemă în privinţa asta. Când a fost la Londra, acum două luni, m-a implorat să răstorn munţii, dacă e nevoie, dar fără să mă uit la cheltuieli.

În timp ce vorbea, domnul Charters apăsase pe butonul interfonului şi-i ceruse secretarei sale să obţină legătura. În mai puţină vreme decât ar fi trebuit pentru a suna la Dunbank de la Heatherfell, obţinură „Capătul Lumii”.

În câteva fraze concise, avocatul îi explică

situaţia interlocutorului său invizibil, înainte de a i-o da pe Fiona. Apoi, discret, plecă să privească pe fereastră.

Steven Manning era la douăzeci şi trei de mii de kilometri depărtare… şi totuşi, vocea lui îi parvenea foarte distinct. Era o voce calmă, puţin tărăgănată, dar al naibii de autoritară. Iar posesorul ei nu părea obişnuit să-şi piardă vremea, în câteva cuvinte, îi mulţumi, îi promise o recompensă convenabilă şi îi ordonă în mod expres să trimită copilul cât mai repede. Fiona reuşi, în sfârşit, să strecoare un cuvânt.

— O gu-ver-nantă!

— Aud tot soiul de sfârâieli pe fir. Puteţi repeta, literă cu literă?

— G-U-V-E-R-N-A-N-T-A.

— O guvernantă? Nu-i trebuie, decretă el, categoric.

— Atunci, măcar o însoţitoare.

— Repetaţi, vă rog. Fiona se supuse.

— Inutil, făcu vocea, pe acelaşi ton.

— Ascultaţi, izbucni Fiona, cu o voce disperată.

— Vă aud prost, repetă australianul. Dacă înţeleg bine, aţi vrea să veniţi şi dumneavoastră? îmi pare rău, doamnă – nu vreau decât băiatul. Fără însoţitoare. Înţelegeţi? Cât priveşte remuneraţia dumneavoastră, nu-i nevoie să veniţi aici după ea. Daţi-mi-l pe domnul Charters, să-i transmit dispoziţiile necesare. Vă va face el un cec din partea mea.

— Dar… începu Fiona.

— Nu vă aud. Daţi-mi-l pe domnul Charters, vă rog.

Maşinal, Fiona se supuse şi îi întinse receptorul avocatului.

O oră mai târziu, se afla în holul imobilului, total năucită. Între timp, domnul Charters îşi trimisese secretara să cumpere bilet de avion pentru William, îi dăduse o serie de instrucţiuni şi, în cele din urmă, semnase un cec pe care Fiona îl pusese în geantă fără să cuteze să-l privească.

Abia atunci se hotărî să privească hârtiuţa albastră. Era o sumă enormă. Oricare ar fi fost păcatele acestui domn Manning – şi avea destule! – era, în orice caz, generos probabil, îşi putea permite. Dar banii ăştia, îşi spuse ea, îmi ajung berechet până-n Australia şi-napoi. Nimic nu mă va împiedica să iau acelaşi avion cu Bill.

Sări într-un taxi şi se repezi la agenţia de bilete. Avu noroc – mai exista un loc, unul singur. După o oră, era în tren.

Se simţea complet zăpăcită. Dar ştia că luase unica hotărâre rezonabilă, pentru binele tuturor. Inclusiv al lui William… spera ea.

În seara aceea, învelindu-l cu grijă pe băieţel cu plapuma, Fiona îl anunţă, cu o voce emoţionată:

— O surpriză, dragul meu! Vei merge în Australia. Plecăm săptămâna viitoare.

— Şi tu? mârâi Bill.

CAPITOLUL 3

— Roma… Karachi… New Delhi… Bangkok… Singapore… Darwin! Îţi dai seama, William, vom face înconjurul lumii!

— Bah! L-am mai făcut.

Hotărât lucru, pe băiatul ăsta nimic nu-l putea tulbura. Fiona ridică din umeri. Doar n-avea să se lase deprimată pentru atâta lucru. Astăzi îi zâmbea norocul. Desigur, nimic n-ar fi putut-o împiedica să călătorească împreună cu nepotul ei, dar se temuse de reacţia avocatului când ar fi întâlnit-o la aeroport. Îşi închipuise telefoanele frenetice dintre Anglia şi Australia, precum şi răceala cu care ar fi fost întâmpinată la sosire.

În ultima clipă, domnul Charters trebuise să fie înlocuit de secretara lui şi, printr-un noroc incredibil, avionul plecase cu întârziere.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă secretara. Îmi este imposibil să aştept atâta vreme! Ştiu că pot conta pe dumneavoastră, doamnă…

— Bineînţeles! o asigurase Fiona, încântată. Aşa că Bill şi Fiona îşi aşteptară răbdători zborul.

Mătuşa Jessie era deja în Canada. Fiona trecuse peste tennenii exacţi ai conversaţiei telefonice cu Steven Manning. Mătuşa ei era nebună de bucurie la ideea că-şi va revedea fiica. Pentru nimic în lume, Fiona n-ar fi vrut să-i umbrească plecarea.

— Bărbatul ăsta e generos, draga mea. Simt eu. Cu el, Bill nu va fi nevoit să trăiască cu resturi şi cu pesmeţi. Recunosc că i-a luat ceva vreme până să se manifeste. Dar cred că şi sora ta a greşit faţă de el. Fiona nu răspunsese nimic…

A doua zi după călătoria la Londra, Graham venise să o vadă. Fiona se simţise mişcată de chipul lui tras şi de privirea de câine bătut.

— Fee, am să fac cum vrei tu. Îl voi lua pe William.

— Dar mama ta…

— Ea nu ştie. Voi căuta de lucru în altă parte.

Prea târziu… gândise Fiona, cu inima strânsă.

— E imposibil, Graham. M-am angajat.

— Angajat?

— Da. Să mă ocup de William.

— Nu mă părăsi, te implor!

— Nu. Nu pot.

— Ah! Regret ce s-a întâmplat între noi… Te iubesc, Fee!

Se plimbaseră prin grădină, iar Fiona îi explicase motivele acestei plecări grăbite.

— E numai vina mea! se plânse Graham. Eşti sigură că nu te răzgândeşti?

— Trebuie să-l însoţesc pe William şi să rămân un timp acolo, până se obişnuieşte cât de cât.

— Dacă n-ai să te întorci, voi veni să te caut!

Dintr-odată, plecarea îi păru Fionei mai puţin deprimantă. Era reconfortant să vadă că Graham ţinea atât de mult la ea…

— Roma… Karachi… New Delhi… Bangkok… Singapore… Darwin… se auzi vocea melodioasă a unei stewardese, în difuzor. Fiona tresări.

— Bill, e pentru noi!

— Unde-i Darwin? întrebă copilul, urmându-

şi mătuşa. De ce mergem acolo? Mie-mi plăcea la Heatherfell.

Pentru prima oară, într-un an întreg, William mărturisea că-i place ceva. Şi asta, chiar în ziua plecării. Ce ironie! Fiona surâse indulgent. La urma-urmei, o astfel de frază rostită de o fiinţă atât de derutantă era de-a binelea încurajatoare…

— O să-ţi placă locul unde mergem.

— De unde ştii?

— Fiindcă ta… hm, o să facem cunoştinţă cu un membru al familiei tale.

— Cine?

— O rudă, dragule!

— Ca tine, adică? întrebă copilul, pe un ton prea puţin flatant.

— Da, dar… Fiona se întrerupse, rezistând ispitei de-i spune adevărul copilului. La urma-urmei, Steven Manning nu-şi recunoscuse paternitatea.

— Acesta-i locul dumneavoastră, Miss Smith, spuse stewardesa, cu un zâmbet mecanic. Iar

acest tânăr domn va sta lângă dumneavoastră.

Pasagerii se aşezară şi îşi prinseră centurile. Uşile fură închise. Motoarele prinseră să vuiască. Avionul se opinti pe pistă.

Pentru Fiona, acesta era botezul aerului. Emoţionată, nu se putu împiedica să-l strângă de mână pe micul Bill, aşezat alături. Acesta se smulse, mârâind:

— Ei, eu am mai mers cu avionul.

— N-ai fost niciodată în Australia.

— În orice caz, am mai zburat! zâmbind, stewardesa îi întinse Fionei o cutie din celofan, conţinând un superb trandafir roşu.

„Dacă nu te întorci, voi veni după tine. Te îmbrăţişez. Graham”, citi fata, cu lacrimi în ochi.

— Ce-i asta? întrebă copăilul.

— Un gaj de dragoste, răspunse stewardesa în locul Fionei, înainte de a aşeza nişte broşuri pe măsuţa lui William. Fu ora dejunului, apoi a ceaiului. Pasagerii schimbau, din când în când, câteva cuvinte. Somnolau. Se trezeau. Citeau.

Căscau. În tot timpul acestei lungi călătorii, Fiona nu conteni să-şi pună la punct proiectele. Îşi va găsi un post la o distanţă nu prea mare de William. Aşa ceva nu putea fi prea greu. Doar se spunea mereu că Australia duce lipsă de cadre. Apoi va sta cu un ochi aţintit asupra băiatului şi cu unul asupra ta… mă rog, a acestui domn Manning.

— Ia uite, îi arătă William, care citea destul de bine pentru vârsta lui. Cinci locuitori pe kilometru pătrat. Cum adică?

Fiona aruncă o privire asupra broşurii. Era deschisă la o hartă în culori a Australiei.

— E foarte simplu: acolo unde harta e colorată în roz, înseamnă că există mai puţin de cinzeci de persoane pe kilometru pătrat; acolo unde… unde…

— Da? Fiona se simţi pălind.

Dumnezeule, îşi spuse, cu disperare, cum am putut fi în halul ăsta de neştiutoare? Acolo unde harta era galbenă, erau mai puţin de cinzeci de locuitori pe kilometru pătrat. Şi fără nicio îndoială,

întreg Teritoriul de Nord era colorat în galben! Niciodată Fiona nu se prea interesase de geografie. Tot ce-şi amintea era că Australia e undeva, la sud de ecuator, şi că produce, în principal, lână şi grâu. Cum dracu' de-şi închipuise „Capătul Lumii" ca pe un loc populat, unde n-o va observa nimeni? Cum să găsească un post în această regiune semideşertică? Va putea, oare, măcar să rămână acolo?

— Acolo unde e galben există mai puţin de cinci locuitori pe kilometru pătrat, articula ea, cu dificultate. Ceea ce nu înseamnă prea multă lume. Acolo mergem.

— Ţi-e rău? o întrebă Bill, brusc interesat.

— Nu, deloc. Hai, citeşte acolo şi lasă-mă-n pace.

— Sosim la Darwin în zece minute, anunţă stewardesa. Escala va dura patruzeci de minute. Aparatul începu să coboare. Foarte repede, sub ei apăru portul Darwin, albastru ca o floare de nu-mă-uita sub soarele strălucitor. Dar Fiona era

insensibilă la frumuseţea peisajului. Sigur, îl însoţea pe Bill, aşa cum îşi dorise. Acum nu mai putea da înapoi. Dar în această regiune atât de puţin populată, ce se va alege de ea?

Aterizară. Pasagerii îşi desprinseră centurile şi se ridicară, pentru a-şi mai dezmorţi picioarele. Fiona şi Bill, care trebuiau să schimbe avionul, fură conduşi pe o pistă laterală. Aici găsiră un avion mic, care decola aproape imediat. Acest traseu nu dură mult.

— Bagajele le găsiţi în birou, le spuse pilotul, jovial, ajutându-i să coboare. La revedere. Se aflau pe un fel de câmp, acoperit cu iarbă deasă. La câţiva metri se ridica un fel de hangar din tablă ondulată. Se îndreptară spre el Aici îşi găsiră, într-adevăr, bagajele. Bărbatul care le adusese dispăru cu paşi nonşalanţi.

Apoi începură să aştepte. După zece minute

Fiona nu mai putea de nelinişte. Uitase chiar şi de situaţia ei, mai mult decât precară. Cu o indescriptibilă uşurare, văzu că, în sfârşit, soseşte

cineva. Cineva conducând un Land-Rover cu volanul pe dreapta şi purtând o pălărie imensă. Maşina se opri. Bărbatul coborî şi prinse a-şi răsuci o ţigară, cu mâinile lui mari şi bronzate. Bill era fascinat. El, care trăise toată viaţa într-un univers de femei, nu văzuse nicicând cum se răsuceşte o ţigară.

— Am impresia că te-am cam făcut să aştepţi, flăcăule, spuse o voce tărăgănată, pe care Fiona o recunoscu imediat.

Îl studie pe noul venit. Niciun dubiu. Tatăl şi fiul aveau aceeaşi faţă alungită, aceeaşi gură generoasă, aceeaşi frunte înaltă şi aceeaşi privire chibzuită.

— Avionul tău era în întârziere, continuă bărbatul, adresându-i-se lui Bill. Aşa că am profitat şi m-am repezit până la locul unde opreşte camioneta Poştelor, s-o iau pe noua noastră bucătăreasă. Şi, culmea, n-am găsit-o. N-ar fi trebuit să accept să iau o femeie, dar, oricum, n-aveam de ales, iar această Miss Smith…

— Dar „Mismif e aici… declară Bill, cu o totală indiferenţă.

Pentru prima dată într-un an de zile, Fiona binecuvânta insensibilitatea nepotului ei şi felul ciudat în care o numise întotdeauna, în ciuda rugăminţilor ei.

— Miss Smith? A! Aţi luat avionul?

Credeam că… în sfârşit, aţi ajuns şi asta contează. Vă aşteptam ca pe Messia. Unde vă sunt bagajele? Acolo! Bun, le pun eu în maşină. Şi acum, urcaţi în spate, domnişoară, iar tu, flăcăule, hai în faţă.

O dată toată lumea instalată, şoferul urcă şi el. După câteva secunde, demara sub razele oblice ale unui soare încă arzător şi ieşi foarte repede într-un drum îngust şi pietruit. Ce coincidenţă nesperată! Desigur, mai târziu, vor veni îndoielile şi temerile, dar până atunci Fiona mulţumea Cerului că se afla în continuare lângă William. Asta conta în primul rând!

Aici, vara se apropia de sfârşit. Soarele

ardea, pârjolind pământul şi vegetaţia.

Văzând faţa nepotului ei devenind stacojie, Fiona se aplecă instinctiv pentru a-i da o batistă, să şi-o pună pe cap. Îşi reprimă gestul la timp. Aici, nu mai era „Mismif”, mătuşa lui Bill, ci „Miss Smith”, noua bucătăreasă.

Abia atunci, enormitatea situaţiei o lovi, ca o măciucă. Pentru că, practic, nu ştia să facă nici măcar o omletă. La Roots, mătuşa Jessie domnea în bucătărie şi nu suporta niciun intrus. La spital, porridge-urile făcute de infirmieră aveau reputaţia de-a fi pline de cocoloaşe, iar laptele de pasăre pe care-l încercase nu fusese decât o pastă cleioasă. Cu titlul de curiozitate, în camera de odihnă a infirmierelor fusese păstrat un ciudat disc negricios, care se întâmpla să fie prima lipie făcută de Fiona Smith. O singură reţetă plutea printre amintirile sale. Cea a supei de vită făcută din tablete și aruncate în apă clocotită… Dar aceşti oameni care o aşteptau „ca pe Messia” aveau să se mulţumească oare cu aşa ceva?

— Cum ziceam, continuă brusc şoferul, nu prea angajăm femei la „Capătul Lumii”, dar, când n-ai pâine, e bun şi cozonacul! Iar când ţi-ai trimis cererea de angajare…

— De ce ferma se numeşte „Capătul Lumii”? întrebă Fiona, dornică să schimbe subiectul.

— E evident, nu? Fata îl privi zâmbind în retrovizor. Pe faţa lui pârlită de soare, dinţii păreau şi mai albi.

— Bunicul meu considera că-i trebuie o adresă „grăitoare”, cum ar fi „Strada Lemnului”, sau „Bulevardul Castanilor”. Unele proprietăţi au adoptat nume mai originale, Râpăria, lerbiştea sau Galopeni…

— Uite una care se cheamă „Ligheanul cu dulceţuri”! exclamă Bill, arătând o poartă cu degetul.

— E o fermă mare? continuă Fiona, care nu voia să lase conversaţia să devieze spre ale bucătăriei.

— Depinde de ce numeşti tu „mare”. Ai ajuns

de mult aici?

— Păi…

— Din Scoţia, bag seamă. Nu poţi să-ţi ascunzi accentul.

— Da, sigur, de ceva vreme…

— Curios! Şi puştiul vine tot din Scoţia, dar are accent american. Unde locuiai tu în Statele Unite, măi William?

Bill se închise în sine. Niciodată nu scăpase vreun cuvânt asupra şederii lui în Statele Unite.

— N-are nicio importanţă, mai zise bărbatul, fără să se formalizeze.

Maşinal, îl ciufuli pe puşti şi, minunea-minunilor, Bill nu se smuci. Fionei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Făcură o pauză pentru ceai, într-un loc numit „Umbrarul”. Fiona observă că nu se zărea niciun copac.

— Aşa e. Familia Lee se gândise, mai întâi, să se instaleze aici. Mai apoi, s-au răzgândit şi s-au dus cu cinzeci de kilometri mai departe. Acolo, au copaci, dar şi-au botezat ranchul „Rom Jamaica”.

Nu mă-ntreba de ce; nu-i nici fir de trestie de zahăr prin împrejurimi.

În timp ce vorbea, Steven Manning aprinsese focul cu îndemânare, sub privirea admirativă a lui Bill. Când apa fu caldă, aruncă un pumn de ceai în oală.

— S-ar putea să fie cam tare pentru gustul tău, spuse, întinzându-i Fionei o ceașcă din email.

— Eu nu? întrebă Bill cu un aer lacom. Destul de greu își reprimă Fiona o exclamație de spaimă. Când te gândeai că supraveghease întotdeauna regimul nepotului ei și cu mare stricteţe! Dar acesta îşi primise deja ceaşca cu ceai negru, îndulcit din gros.

— E prima dată când ajungi în Nord, domnişoară?

— Ăăă…

— „Pădurea Spânzuratului” nu-i chiar în Nord, făcu australianul, turnându-i încă o ceaşcă de ceai. Aha, îşi spuse Fiona, deci ar trebui să vin de la „Pădurea Spânzuratului”… Ciudat nume!

— Dar dumneata, domnule, n-ai părăsit niciodată „Capătul Lumii”?

— Am fost la Londra, acum două luni, răspunse el, strângând bagajele în maşină. În afară de asta, mă mai duc din când în când la Sydney.

Normal, reflectă Fiona. Acolo a întâlnit-o pe Fenella. Şi tot acolo s-a născut William.

— Haideţi, îmbarcarea! Maşina plecă mai departe, sub soarele de plumb care toropea iarba. În zare începură să se zărească nişte coline. Imperceptibil, drumul începuse să urce.

— Acolo e, spuse australianul, dintr-odată. Dar Fiona nu zărea nimic… Nimic altceva decât un pământ de culoarea biscuiţilor prea copţi, întinzându-se la nesfârşit. Bill adormise.

În timpul după-amiezii, mai făcură o oprire într-un soi de motel izolat. Steven Manning comandă două limonade şi, pentru el, ceva „cu un guler mare”.

— Nu văd niciun guler, spuse Bill, frecându-

se la ochi.

Bărbatul îl mângâie pe păr, zâmbind, iar copilul îl lăsă s-o facă.

Porniră din nou la drum. Soarele nu mai ardea atât de tare. Un început de vânt măturа câmpia.

— Nopţile sunt răcoroase pe aici. O să apreciezi bucătăria, domnişoară. Cuptorul încălzeşte camera mai bine decât încălzirea centrală.

— Aveţi şi electricitate?

— Da. Avem propriul nostru generator. S-a dus vremea lămpilor cu petrol. Dar iată c-am ajuns la „Sticla de Gin”! E oraşul cel mai apropiat de noi.

Tot ce zări Fiona fu o stradă pustie şi prăfuită, un unic magazin şi o ciurdă de capre, păscând iarba rară.

— Resursele de-aici fiind cam subţiri, preferăm, de obicei, să mergem la Minta. Ce anume te amuză? adăugă el, privind-o în oglinda

retrovizoare. Numele locului? La ideea de-a căuta de lucru într-un oraş botezat cu acest nume ţicnit şi de a trece neobservată în mijlocul unei mulţimi inexistente, toate astea din dragoste pentru Bill, Fiona nu se putu împiedica să zâmbească.

Dându-şi seama că el o priveşte, observă:

— Aha! Iată o poartă.

— Ea noastră. Mai avem încă treizeci de kilometri.

— Treizeci de kilometri?! Adică… vrei să spui…?

— Avem noroc. Drumul duce până la casă. Fiona se gândi la mătuşa Jessie, stropind cei câţiva metri pătraţi ai grădinei lor din Heatherfell. Se gândi la amărâtul de kilometru care despărţea Roots de Maubuisson.

Bill se ridicase în genunchi pe scaun şi privea în toate părţile.

— Am văzut ceva! exclamă el, dintr-odată. Să fi fost un cangur?

— Nu. Mai degrabă, un porc sălbatic. Sunt o

mulţime pe-aici…

— Aud un zgomot ciudat…

— Vânzătorii ambulanţi s-au oprit la fermă pentru o zi. Seara, pornesc harabaua lor de fonograf sau cântă la acordeon, spre marea bucurie a muncitorilor noştri aborigeni.

— A! Sunt şi aborigeni pe-aici!

— Da. Avem treizeci la fermă. Ai să ai câteva femei aborigene în subordine.

— Ştiu… ştiu să gătească?

— Nu tocmai! răspunse el, cu o strâmbătură elocventă. Ei, am ajuns!

Era aproape noapte. Câteva becuri luminau un ţarc pentru vite, o moară, un conac din lemn cu două etaje, construit pe piloţi.

— Bucătăria este în dreapta intrării. Dar cred că vrei să-ţi vezi camera, mai întâi. Şi, având în vedere vârsta lui fragedă, am crezut că-i mai bine s-aşez camera băiatului lângă a dumitale. Bill se strâmbă.

Un aborigen cu părul negru şi ţepos, cu nasul

lătăreţ, scoase valizele din maşină şi urca în faţa lor cele câteva trepte ale verandei. În trecere, Fiona atinse o jardinieră cu flori. Steven Manning o urma. Fără să mai stea la discuţie, îl urcase pe Bill pe un umăr, iar micuţul nu protestase, ceea ce era de-a binelea uimitor.

— E destul de răcoare în seara asta! spuse gazda.

Răcoare! Era la fel de cald ca-n mijlocul lui Cuptor, în Anglia!

Camera sa fu o surpriză pentru Fiona. Într-o casă de burlac, se simţea mâna unei femei. Să fi fost Fenella? Sora ei ajunsese în nordul Australiei, fără ca ea s-o fi ştiut? Nu, era imposibil. Fenella n-ar fi ales nicidecum patul acesta din acaju masiv, cu o imensă cuvertură violet, nici pernuţele brodate şi cu margini de dantelă. Dar, dacă nu ea, cine dormise în această cameră minunată, uşor demodată? Ochii mijiţi ai lui Steven Manning o observau.

— Ei bine?

— E adorabilă. Cine a...? O, scuză-mi indiscreţia! rosti ea repede, roşind.

— Nu-i nicio indiscreţie. A fost camera părinţilor mei şi, înainte, a bunicilor.

— Bunicii tăi au fost printre primii imigranţi?

— În orice caz, printre primii care s-au stabilit aici, în Nord. Se apropiase de pat. Mâinile lui aveau o culoare aproape tot atât de închisă ca a lemnului.

— Mi-am imaginat-o întotdeauna pe bunica, tânără soţie, continuă el cu vocea visătoare, încercând să facă din „Capătul Lumii” un locşor asemănător celor din Anglia victoriană. Începură amândoi să râdă. Dacă bărbatul acesta n-ar fi fost soţul Fenellei... Dacă n-ar fi fost tatăl lui...

— Pe băieţel l-am instalat aici, lângă tine. Camera lui Bill era mai mică decât cea a Fionei, dar cam de două ori mai mare decât cele de la cottage-ul lor din Scoţia.

— A fost dintotdeauna cameră pentru copii? întrebă Fiona.

— Da. La fiecare naştere, fratele mai mare trebuia să se mute în altă cameră şi să lase locul noului-venit.

— Şi ţi s-a întâmplat asta? spuse ea, cu o rază de speranţă.

Poate că, totuşi, nu acest bărbat fusese soţul Fenellei, ci fratele lui… Nu, nu se putea. Doar nu erau să se numească amândoi Steven…

— Nu, răspunse australianul. Am fost singurul copil.

Urmară câteva momente de tăcere. Fiona nu mai ştia ce să spună.

— Vrei să vezi şi parterul? Nu-i o obligaţie, să ştii. Ai să ai tot timpul mâine. Dacă eşti prea obosită…

— Da… călătoria mi s-a părut din cale-afară de lungă. Şi n-avea niciun imbold să vadă bucătăria. Bucătăria „ei”.

— Ei bine, atunci, culcă-te! Baia e la capătul holului. Timp de câteva zile, n-ai să ai foarte mult de lucru. Văcarii sunt plecaţi.

— Aşa, murmură Fiona. Nu prea înţelegea cu ce-o privea absenţa sau prezenţa văcarilor la fermă. Doar nu trebuia să facă mâncare şi pentru…

— Te las, zise Steven Manning. Noapte bună. Mai vorbim mâine.

Bill aruncă asupra camerei sale o privire indiferentă, ca de obicei.

— Vrei să-ţi aşez patul lângă fereastră? Uite ce cameră mare ai! Mult mai mare decât cea de-acasă.

— E bine, Mismif. Noapte bună. Simţindu-se concediată, Fiona se întoarse în camera ei. Dar nu prea-i venea să doarmă liniştită. Nu era o intrusă? Ce drept avea să treacă drept altcineva? La urma-urmei, dacă Steven Manning refuzase o însoţitoare pentru copil, avea el motivele lui… şi poate că datau din perioada căsniciei sale… Se dezbrăcă. Nu era prea târziu. Noaptea se lăsa repede la tropice. Se apropie de fereastra deschisă. Nu departe de casă, zări un foc

luminând semiîntunericul. Se auzeau voci, râsete, cântece. Cu încântare, trase în piept aerul umed şi parfumat. Cerul era împestriţat de stele.

Focul de tabără se stingea încet. Tăcu şi acordeonul. Una câte una, luminile se stinseră. Rezemată de pervazul ferestrei, Fiona continua să mediteze. Acest subterfugiu nu putea dura la nestărşit. Era infirmieră, nu bucătăreasă. Bill nu-i va ridica nicio problemă. Micuţa creatură, închisă şi indiferentă la orice, n-o va trăda nicicând. În schimb, dacă până şi unei infirmiere deprinse cu bucătăria i-ar fi venit greu să se reprofileze, ce să mai spui de una care habar n-are de gătit?

Va trebui, îşi spuse ea, cu hotărâre. La unna urmei, în spital mai pregăteam câte-un platou, din când în când. Dar, ce-i drept, nu era vorba decât de nişte ochiuri şi de ceva compoturi de fructe. Oare văcarii mâncau aşa ceva?

Se duse în baie. Cada era imensă, asemănătoare celor din spital. Apa era caldă. Fiona se lăsă legănată îndelung. Atunci când ieşi,

totul era stins în jurul casei tăcute. După ce aruncă o privire în camera lui Billcare dormea ca un îngeraş – plecă să se culce şi ea. Dar, oricât de obosită ar fi fost, somnul nu se lipea de ea. Ori de câte ori se simţea alunecând în uitare, un imens monstru negru apărea din noapte, ameninţător. După un timp, îşi dădu seama că monstrul semăna cu un cuptor. Adevărat! Steven Manning îi vorbise despre un cuptor mare, care îi va servi drept încălzire centrală. Cât de mare era acest cuptor? Şi cum mergea? După o oră, Fiona tot nu dormea. Dacă nu intenţiona să petreacă o noapte albă, trebuia neapărat să coboare şi să arunce o privire asupra maşinăriei.

Se ridică din pat, îşi trase un capot şi, înarmată cu o lanternă pe care o avea în bagaje, plecă în cercetare – cu picioarele goale, pentru a nu face zgomot.

Holul. Scările. Vestibulul. Iar acum bucătăria… Cum spusese Steve Manning: la stânga sau la dreapta? Fără să facă zgomot,

deschise uşa din stânga. Simţind sub picioare un fel de ciment, aprinse pentru o clipă lanterna şi zări o podea din gresie, verde închis, nişte fotolii din răchită, un palmier într-un vas mare. Nu, nu era aici. Se întoarse şi intră în bucătărie. Ei, unde era afurisitul de cuptor? Aţinti fascicolul de lumină prin toate colţurile; de emoţie, fu gata să scape lanterna. Monstrul de oţel care o împiedicase să doarmă era acolo – şi ocupa un perete întreg. Nicio asemănare cu micuţul, aparat cu petrol de care se folosea mătuşa Jessie la vreme de iarnă. Trăgeai de o manetă, împingeai de alta şi mergea singurel… Dintr-odată, Fiona auzi paşi în vestibul. Era prea târziu ca să mai fugă. Nu avu decât timpul necesar pentru a se strecura într-o cămară a cărei uşă rămăsese deschisă. Se aprinse lumina.

— Care ești? se auzi vocea lui Steve Manning.

Raţiunea ar fi cerut ca Fiona să iasă din ascunzătoare şi să recunoască, cinstit, că cedase unei curiozităţi cu totul fireşti. Dar se simţea

încremenită.

— Bine, bine, Kitty, văd că nu vrei să ieşi de unde te-ai pitit. Pariez că iar ai venit să şuteşti zahăr cubic. Nu-i nimic, las c-o ţi-l socotim la leafă.

Lumina se stinse. Paşii se îndepărtară. Fiona mai aşteptă încă zece minute bune, înainte de a cuteza să iasă din încăpere şi să urce în camera ei.

Afurisitul de cuptor era mai mare decât patul ei. Pesemne că în el se putea frige un berbec întreg, sau chiar un bou întreg, dacă tot erau într-o zonă unde se creşteau vite. Mâine, dacă nu voia să-l părăsească pe William, va trebui să înfrunte monstrul. Nu-şi putu reţine o lacrimă, gândindu-se că acest copil descurajant o va privi plecând, probabil, fără să manifeste nici cea mai uşoară părere de rău. „Mismif era ultima dintre grijile lui…

CAPITOLUL 4

În cele din urmă, Fiona fu doborâtă de

oboseală şi adormi butuc.

— Hei, Mă am! făcu o voce, dincolo de plasa de ţânţari. Mă am, te scoli? Mi-s io, Kitty! Fiona deschise un ochi.

— Ai dormit de te-ai rupt, Mă am! Patronu m-o trimis, c-un ceai!

— Domnul Manning? exclamă Fiona, sărind din pat.

— Noo, Roger! răspunse Kitty, zâmbitoare, evident încântată c-o prinsese pe noua bucătăreasă pe picior greşit. Domnu1 Manning o plecat din zori.

Îi întinse Fionei o ceaşcă de ceai care dăduse pe-afară şi transformase biscuiţii de pe farfurioară într-un fel de pastă.

— Cine-i Roger, Kitty? întrebă Fiona, sorbind din ceaiul abia călduţ.

— Contabilul, Mă am. El o bucătărit pân să vii matale. Şi Bill? Mai dormea încă? Probabil. Cu o seară înainte, era mort de oboseală…

Îşi puse repede capotul matlasat, imprimat

cu floricele şi căptuşit cu satin roşu. Kitty căscă ochii mari, plină de invidie.

De cum voi fi făcut nişte economii, hotărî Fiona, am să-mi cumpăr ceva mai uşor, din bumbac, şi pe ăsta i-l dau ei. La urma-urmei, e vina mea dacă îi vor reţine din leafă săptămâna asta.

— Mititelu a plecat de mult, o informă Kitty, văzând-o că se îndreaptă spre camera lui Bill.

— Cu domnul Manning?

— Noo, cu alţi copii.

— Ce copii?

— Garry, Dougie, Harold, Billy, Bobby, Paulie, Carlie şi Trevor, debită Kitty, în viteză.

— Dar fete nu sunt?

— N-o vrut să meargă cu ele.

— Sunt multe?

— Ooo, da! Şi Kitty îşi reîncepu litania:

— Merlie, Dottie, Gloria, Dawnie, Eliz…

— Ajunge, deocamdată, zise Fiona. Le voi cunoaşte acuşi. Ale cui sunt?

— A noastre, declară Kitty, plină de importanţă.

— Ale dumitale?

— Io, Luddy, Mary, Ruby, Drtlly şi Roşie. Io am şapte. Luddy are…

— Magnific! spuse Fiona, puţin depăşită. Poţi să duci astea jos, adăugă, întinzându-i ceaşca lui Kitty.

— Da, Mă am. Kitty părea dezamăgită că fusese întreruptă în mijlocul tiradei. Dar, stilată, se îndepărtă fără să protesteze. De îndată ce dispăru, Fiona se îmbrăcă în grabă. Dar, oare unde era William? în ţara asta pierdută existau şerpi, crocodili, porci sălbatici… iar vânzătorii ăia ambulanţi… poate erau hoţi de copii! Parcă poţi să ştii?

În neliniştea ei, coborî treptele din patru-n patru şi se pomeni în braţele unui tânăr înalt şi blond. Semăna într-atât cu Graham, încât preţ de cinci secunde îl privi, fără să reacţioneze. Apoi, văzând că era mai bronzat şi mai slab decât

logodnicul ei, se desprinse, îngăimând o scuză.

— Sunt tare decepţionat, spuse tânărul, zâmbind. Credeam că te-ai aruncat dinadins în braţele mele.

— Îl căutam pe B… copilul. Ăă, mă simt cumva responsabilă pentru el.

Omul ridică din sprâncene, cu un aer mirat.

— Dormeam în camera de-alături, înţelegi… bâigui ea, în loc de explicaţie. Şi… fără să vreau, m-am trezit mai târziu.

— Ce-i drept, de dormit, ai dormit zdravăn. Cred că erai ruptă de oboseală, biata de tine! Eu am trmis-o pe Kitty să te trezească, cu o ceaşcă de ceai. Nu ştiu dacă ansamblul mai era foarte apetisant, când a ajuns la etaj…

Fiona tuşi, fără să spună nimic.

— Înţeleg, izbucni Roger în râs, hai să-ţi fac un ceai care să poată fi băut.

— Dar… băiatul… încercă Fiona.

— Se joacă cu ţâncii. Probabil că tocmai ronţăie nişte coji de pepene.

— Coji de pepene?

— Nu mor ei din asta, zâmbi bărbatul.

La urma-urmei, Fiona nu era atât de maniacă, încât să sterilizeze totul. Iar dacă Bill, care într-un an nu-şi făcuse nici măcar un prieten la Heatherfell, găsise aici unii, în mai puţin de-o zi, nu era asta mai important oare decât faptul că sugeau coji de pepene? Roger o conduse în bucătărie. Doamne, dac-ar fi fost de-adevăratelea bucătărească! Cuptorul enorm, dulapurile imense, masa cea mare din mijlocul camerei, nu erau oare visul oricărui cordon-bleul. Dar Fiona n-avea nimic dintr-un cordon-bleu. Cuptorul o îngrozea. Dulapurile, pline cu instrumente barbare, îi dădeau ameţeli. Iar masa nesfârşită o făcea să înţeleagă că avea să gătească pentru un regiment.

Omul ridică un recipient enorm şi vărsă apă într-un ceainic. Avea un zâmbet bun, reconfortant.

— Eu sunt Roger. Roger Plint. Sunt contabilul de la ranch. Aşteptându-te pe dumneata, Miss Smith, am mai dat o mână de ajutor la bucătărie.

Dar nu mă pricep cine ştie ce. Fiona fu gata să mărturisească că nici ea. Dar nu îndrăzni.

— Stai jos, o invită Roger, întinzându-i un scaun. Nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Dar ştii!

— Doar nu-ţi închipui c-o să-i tragem cu „Miss Smith” cât e ziua de lungă.

Evident, îşi spuse Fiona, în locul ăsta uitat de lume ar fi chiar ridicol. Principalul era, totuşi, ca William să continue să-i spună „Mismif”

Dar acest Roger era cu totul altceva. Avea cam vârsta ei. Era simpatic. Era evident că se pot împrieteni.

— Mă numesc Fiona, Roger.

— Scoţiancă, dacă nu greşesc?

— Da. El îi strânse mâna cu vigoare.

— Suntem aproape compatrioţi. Am şi eu o bunică scoţiancă. Sper că vom mânca „haggis”, mâncarea voastră tradiţională…?

— Aăă… El o privi cu un fel de nelinişte.

— Dar măcar biscuiţi ştii să faci?

— Eu… începu ea. Simţind că poate avea încredere în Roger, continuă:

— Drept să spun, cunoştinţele mele culinare sunt destul de limitate.

— Ei bine, putem să ne dăm mâna, râse Roger. Nici eu nu eram sclipitor, când eram contabil la Sydney.

— Ei na?

— Câştigam destul, ce-i drept, dar eram un funcţionăraş fără viitor. Aici, am responsabilităţi – cel puţin în domeniul meu. Steve se ocupă de rest.

— Vorbeşte-mi despre el.

— Steve? E remarcabil. În ciuda problemelor momentului, administrează proprietatea în mod impecabil.

— Ce dificultăţi?

— Traversăm o perioadă tulbure. Aborigenii au obţinut salarii egale cu albii abia în 1965.

— Şi ăsta nu-i un lucru bun?

— Desigur, numai că sunt încă departe de a fi evoluaţi. Transformările nu se operează peste

noapte, ştii şi tu. E foarte bine că au salarii mai ridicate. Dar mai trebuie ca şi munca prestată să fie corespunzătoare salariului… În general, aborigenii sunt muncitori buni. Dar când simt chemarea brusei, nu-i mai poţi ţine. Vin într-o bună dimineaţă şi-ţi spun: „Patroane, trebuie să mă duc să mă plimb…” Şi dispar pentru câteva săptămâni, sau chiar luni. Reapar mai apoi, costelivi, înfometaţi şi fără un chior în buzunar.

Roger se opri pentru a-şi aprinde o ţigară.

— E o ţară curioasă. Aici domneşte toleranţa. „Trebuie să-i dai fiecăruia o şansă” – e un dicton pe care ai să-l auzi foarte des şi pe care guvernul nostru laburist se străduie să-l pună în aplicare.

— Nu ştiam toate astea. Şi ce faceţi aici, la „Capătul Lumii”?

— Vite.

— Asta-i tot? Nimic altceva? Fructe, oi, păsări?

— Nu, numai vite.

— Şi-i destul?

— Aş putea să-ţi arăt socotelile mele contabiliceşti…

— Nu mi-aş permite.

— Patronul n-ar avea nimic împotrivă. El ştie prea bine că trebuie să facă beneficii mari în anii buni pentru a-i compensa pe cei proşti.

— Sunt mulţi?

— Seceta, focul, inundaţiile… Toate vin pe capul nostru. Într-o zi, ieşi din casă şi vezi un covor de iarbă, smălţat de mii de flori. A doua zi, pământul e uscat şi crăpat, iar vitele mor de sete. Într-o zi, furtuni cumplite fac să apară lacuri imense. A doua zi, pământul e tare ca stânca şi brăzdat de albii secate. Ăsta-i Nordul. Te înspăimântă?

— Nu cât monstrul ăla de oţel cu care va trebui să mă obişnuiesc, spuse ea, arătând spre maşina de gătit.

— Hai să-ţi arăt cum funcţionează. Fiona îl ascultă, plină de conştinciozitate. La prima vedere, părea destul de complicat.

— Nu-ţi fă probleme, o linişti contabilul. Nu sunt prea ocupat, deocamdată, iar biroul meu e la doi paşi. Tu ai să pregăteşti mâncarea, iar eu am să-ţi arăt pe ce ochi sau în ce cuptor s-o pui.

— Ce fel de mâncare?

— De vită, evident. La o fermă de creştere a vitelor, nu prea ai altceva.

— Dar lapte?

— Ai lapte praf şi lapte condensat. Mai ai şi praf de ouă. Legumele sunt tot conserve, doar dacă nu-l convingi pe grădinar să mărească producţia... Cât priveşte pâinea, o facem aici, evident. Ştii să coci pâine, sper?

— Păiii... adică...

— Am eu o reţetă. O-nveţi în doi timpi şi trei mişcări. A, uitasem: când sunt văcarii aici, nu le displac cozonacii şi prăjiturelele. Mai ales alea cu stafide.

— Cu stafide? repetă Fiona, disperată.

— După atâta umblet prin brusă, ajung să aprecieze dulciurile, şi mai ales câte-o schimbare,

din când în când. E firesc. Apropo, ultimul bucătar reuşea să servească numai „corned-beef la toate mesele.

— Aşa?

— Suntem resemnaţi să mâncăm carne de vită în toate zilele lăsate de Domnul. Dar să mănânci „maimuţă” şapte zile din şapte, zău că-i prea-monoton.

— Maimuţă? se sperie Fiona.

— Conserve de vită, adică.

— Dar putem da şi came proaspătă, din când în când…

— Dacă tăiem vreo vacă, sigur.

— Cine le taie?

— Un aborigen pe nume Bert.

— Dar cum poate bucătăreasa să schimbe gustul conservei?

— E simplu: o bagă în colţunaşi, în crochete, în plăcinte, face musaca, clătite cu came… Sunt douăzeci de feluri pentru a găti „maimuţa”.

Fiona nu răspunse. Se gândea cu nostalgie la

ochiurile pe care le pregătea pentru bolnavii ei de la Dunbank. Dar cum să faci ochiuri cu praf de ouă?

Din fericire, acest dialog spinos fu întrerupt de nişte strigăte ascuţite.

— Ce s-a mai întâmplat? strigă Roger, în vestibul. Mary, Kitty, Ruby, Dolly, Luddy, încercaţi să vă liniştiţi plozii! Se-aud până la Darwin.

Dar strigătele continuară. Până la urmă, mamele apărură de prin colţurile casei, pe unde se presupunea că muncesc, şi porniră să răcnească şi ele, în cor.

— Ce dracu'…? mârâi Roger, ieşind din casă, ca un bolid. Fiona se luă după el.

Era prima dată când vedea locurile la lumina zilei. În faţa ochilor ei se întindea, la nestarşit, o câmpie acoperită cu iarbă violacee, ondulându-se sub bătaia vântului. O lagună scânteia, nu departe, sub soarele strălucitor.

— Uite şi mata, Mă am! gemu una dintre femei, e plin tot de pete roşii. Sigur are variolă.

Fiona privi copilul îndeaproape. Avea faţa acoperită de bubuliţe, dar nu părea foarte bolnav.

— La prima vedere, pare să fie o scarlatină benignă. N-aveţi de ce să vă speriaţi, nici de ce să scoateţi asemenea urlete.

Avu, totuşi, un şoc, văzând şirul de copii, care prezentau, cu toţii, aceleaşi simptome. Niciunul nu scăpase. Nici măcar Bill. Cum putuse să se fi contaminat atât de repede? în general, incubaţia dura între două şi şase zile.

— E o epidemie în Nord, spuse Roger, făcând doi paşi prudenţi înapoi. Eu… nu ştiu dac-am avut scarlatină.

— Atunci, mai bine stai deoparte, îl sfătui Fiona. Eu sunt imunizată. Şi ştiu ce trebuie făcut. Ascultaţi-mă cu atenţie, fetelor! Erupţia va coborî de la cap la picioare. O să li se albească cerul gurii şi limba. Trebuie…

Se întrerupse. Cum le putea explica acestor femei primitive: camera la optsprezece grade Celsius, dietă lichidă, izolare şi dezinfecţie rino-

faringiană? Ce te faci când afară sunt douăzeci şi şase de grade şi n-ai la îndemână decât lapte praf? Hotărându-se, declară cu autoritate:

— Veniţi toate cu mine. Vom improviza un salon pentru copii. Vă voi arăta cum să-i îngrijiţi. Deci, Luddy…

— Io mi-s Dolly!

— Bun. Dolly. N-are rost să te-agiţi atâta. Nu moare nimeni de scarlatină. Haideţi cu mine. Le conduse în casă. Scurta, ei trecere din noaptea precedentă prin salon îi îngăduise să constate că această cameră, datorită gresiei, era mai răcoroasă decât celelalte.

— Aduceţi paturile încoace. Aici facem domnitorul.

— Fiona, spuse Roger, ezitant, cred…

— Ai încredere în mine, replică Fiona, plină de siguranţă. Ştiu ce am de făcut.

— Da, dar…

— Dacă mai stai pe-aici, ai să te pomeneşti cu o erupţie şi…

Fără să mai stea pe gânduri, Roger făcu stânga-mprejur.

— Îmi pare rău, îi strigă Fiona, peste umăr. Date fiind circumstanţele, mă tem că va trebui să te ocupi din nou de cuptor…

Era mulţumită că, provizoriu cel puţin, îşi agăţase în cui şorţul de bucătăreasă. În faţa acestei epideniii, se simţea ca peştele-n apă. Mergea de la un pat la altul, luând pulsul lui Merlie, tamponând fruntea fierbinte şi asudată a lui Trevor, examinând limba încărcată a lui Harold.

Mamele o ajutară cu entuziasm. Să se plimbe prin salonul stăpânului, plin de paturile în care stăteau copiii lor, era ceva absolut ameţitor. Pentru Fiona, era ceva foarte firesc. Foarte repede, copiii fură culcaţi şi rămaseră liniştiţi. La cererea Fionei, Kitty făcu atunci prezentările.

— Asta-i Ludy. E măritată cu Ben, care repară gardurile. Sunt kilometri pe-aici. Au patru copii: ăsta, ăla… şi cei doi de colo…

Copiii erau minunaţi: bronzaţi şi cu ochii mari, căprui.

— Iar acum, ascultaţi-mă bine! spuse Fiona. Mamele se adunară în jurul ei.

— Scarlatină este o boală foaaarte contagioasă!

Roger, care supraveghea scena din pragul uşii, dispăru prudent.

— Ea se ia prin contact direct, continuă infirmiera. Primul o dă la alţii.

— Charlie al tău a-nceput…

— Ba Trevor al tău!

— Ba…

— Linişte! tună Fiona. Important e să ştiţi cum să vă-ngrijiţi copiii. În acest caz concret, trebuie ca nasurile lor să fie perfect curate.

Cu ardoarea unei neofite, Kitty apucă un colţ al şortului ei.

— Nu, zise Fiona, ăsta nu-i bun. Trebuie nişte tifon. Tifon sterilizat. Faceţi din el un mic tampon, pe care-l înmuiaţi în ulei. Toate nasurile astea care

curg sunt foarte sensibile. Se îndreptă spre bucătărie, unde observase nişte tifon curat, apoi urcă în camera ei, să caute nişte foarfeci, coborî şi tăie tifonul în bucăţele.

Kitty, plină de bunăvoinţă, porni să frece nasul lui Garry al ei, care trase nişte răcnete furioase.

— Hei, mai încet! Nasurile lor sunt sensibile, v-am spus! Ai pus ulei, Kitty?

— N-avem ulei, Mă am. N-avem decât grăsime de vită.

Borcanul cu grăsime făcuse deja turul mamelor.

— Mă-ntreb dacă e filtrată? zise Fiona, cu voce tare.

— După părerea mea, nu, spuse Roger, care, neputând rezista curiozităţii, tocmai reapăruse. Dar nu-ţi fă probleme. Copiii ăştia au scăpat din tot soiul de zgârieturi, arsuri, muşcături şi otrăviri, ba chiar şi de la înec! Aşa că, ştii, puţină grăsime de vită nu riscă să-i omoare!

— Hei, Mary, ce faci acolo? exclamă Fiona. În loc să cureţe nasul fetiţei ei cu grăsime, aborigena tocmai luase o gură zdravănă.

— Mmm, e bună, Mă am…

— Da, dar… Zări patul lui Bill, pe care nu-l remarcase, până atunci.

— Hai, William, mergem la etaj, să mă ocup şi de tine.

Îşi putea închipui mutra lui Steven Manning, văzându-şi fiul culcat în mijlocul puilor de aborigeni.

— Ba deloc! spuse William, pe un ton încăpăţânat. Rămân cu ei!

— Las că nu i-o fi nimic! observă Roger, cu jumătate de voce.

— Da, dar ce va spune domnul Manning?

— Ei, pe lângă toate celelalte…

— Cum adică?

— I-ai transformat salonul în spital. Sau poate n-ai observat?

— Am observat numai că aici e mai răcoare

decât în restul casei.

În timp ce vorbea, contempla camera imensă, mobilată simplu, dar cu bun gust.

— Aici îşi primeşte musafirii, continuă Roger, cu o voce lugubră. Pastori, membri ai Parlamentului. Ba chiar, odată, înainte să vin eu, a primit un membru al familiei regale. Fiona privea visătoare o pânză mare, reprezentând o femeie cu chip armonios, plin de farmec şi bunătate.

— E mama lui? îl întrebă pe Roger.

— Da.

— Atunci, totul va fi bine, spuse ea, zâmbind încrezătoare portretului.

În ziua aceea, Fiona nu stătu locului nicio clipă. Numai pentru că sunt consemnaţi în pat, nişte drăcuşori nu se transformă automat în îngeraşi. Chiar dimpotrivă! Degeaba la însărcinase pe mame să se ocupe de distracţia micuţilor adesea, jocurile se transformau în nişte păruieli turbate!

— Lasă-i să se bată, o sfătui Roger, cu

înţelepciune. Abia vor dormi mai bine la noapte! Cât crezi că va dura povestea asta?

— E doar o formă benignă de scarlatină.

— Crezi că vor putea ieşi mâine?

— De unde să iasă?

— De-aici. Nu cred că…

— Măi Roger, i-o tăie fata, ce-ar fi să te duci tu să încălzeşti nişte lapte? Trebuie să le dăm şi ceva de mâncare.

N-o să le placă. Ei mănâncă tot felul de sosuri ardeiate şi…

— Coajă de pepene. Ştiu. Foarte bine, mă duc să le pregătesc eu ceva, adăugă ea, îndreptându-se spre bucătărie. Roger o ajunse din urmă.

— Lasă-mă pe mine. Mă pricep mai bine.

În cursul după-amiezii, apărură vânzătorul ambulant şi nevasta lui, pretextând că vor să afle ce-i cu copilul. De fapt, era evident că veniseră să mai obţină nişte comenzi. Fiona îi întrebă dacă nu se tem să se molipsească. Amândoi răspunseră „nu”, fără nicio clipă de ezitare, încât infirmiera îi

bănui că aduseseră chiar ei microbii în baloturile lor.

Femeile se adunară în jurul negustorilor ambulanţi, care îşi înşiraseră comorile în vestibul. Din când în când, câte una se ducea până la Roger, să-i implore aprobarea unui avans din salariu.

— Fii atentă, Luddy, nu-ţi mai rămâne decât un dolar în cont!

— Trebuie să cumpăr neapărat chiloţeii şi pamblica Roşie!

Roger îşi nota cu grijă aceste avansuri în ceaslovul lui.

— Trebuie să le învăţăm ce-nseamnă simţul responsabilităţii, îi şopti Roger Fionei. Steve ţine la asta! Închipuie-ţi că toţi aborigenii ăştia erau teribil de subdezvoltaţi nu mai departe de acum un an. Steve este un partizan hotărât al integrării. A obţinut chiar rezultate destul de bune cu bărbaţii. Cu femeile îi vine mai greu. Ehe, dac-ar putea să se-nsoare… cu o femeie pe potrivă… E

cam scumpă brăţara asta, Roşie, mai gândeşte-te…

— Cumpără şi ele ce visează, murmură Fiona.

— Poate vrei şi tu un avans, să-ţi cumperi ce visezi? propuse Roger.

— O, nu! exclamă fata. N-am nevoie de nimic.

— Las c-ai să vezi tu, prezise contabilul. Data viitoare, mărunţişurile astea de duzină ţi se vor părea foarte şic.

— Trec des ambulanţii ăştia?

— Depinde. Pot fi întârziaţi de inundaţii, dar când sunt cursele, au grijă să fie întotdeauna aici. Atunci e sezonul afacerilor. Între două vizite de-ale lor, mai trec pe-aici nişte cupeţi indieni sau afgani. Ba avem şi filme, uneori. Nişte westernuri cu multe cavalcade şi împuşcături pe săturate. Le plac la nebunie.

— Aveţi o sală?

— O sală? Pentru ce? Facem cinema în aer liber, sub stele. Chiar şi un film vechi e o distracţie

aleasă pentru nişte oameni cărora le lipseşte aşa ceva câte-un an întreg… Fii atentă, Mary, n-o să mai ai de primit niciun ban sâmbătă!

— Nu-i bai, răspunse aceasta, îşi cheltuise cu veselie tot câştigul săptămânii pe nişte flori artificiale, pe care şi le împletea cu savantlâc în părul ei creţ. Se lăsă seara. Negustorii plecară, după ce-şi notaseră tot felul de comenzi extravagante pentru următoarele lor vizite: jupon cu volănaşe roz-bombon, ciorapi de plasă, pantofi aurii, chiclazuri de tot felul…

Roger dispăruse în bucătărie. Copiii dormeau. Fiona adună în jurul ei tot personalul feminin şi o invită pe Kitty să-i explice ce tăcea fiecare. Dollie, Bessie şi Mattie ajutau la bucătărie, Mary, Lucy şi Luddy se ocupau de menaj. Celelalte erau însărcinate cu spălatul, cu călcatul şi cu alte felurite activităţi.

Tânăra observă pe dată că ar fi de departe preferabil să organizeze un fel de grădiniţă, unde cei mai mici să fie supravegheaţi de cei mai mari

şi mai descurcăreţi. Fără toţi mormlocii ăştia spânzuraţi de fuste, fetele ar lucra mai uşor şi mai bine. Pentru dejun, Roger pregătise nişte crochete de vită.

— Asta ca să vezi ce se poate face din „maimuţă”, îi explică el Fionei.

— Apreciez că ţi-ai găsit timp să bucătăreşti, printre atâtea operaţiuni contabiliceşti, se extazie fata. Dă-mi şi mie reţeta, adăugă ea, scoţându-şi conştiincios un carneţel din buzunar.

— Toci carnea mărunt… da, avem un tocător electric… apoi adaugi ingredientele obişnuite.

— Ce înţelegi prin „ingrediente obişnuite’”? insistă Fiona. Crochetele astea sunt tare bune.

— Păi… zise Roger, flatat. Ceapă tocată, sare, piper, ouă. Faci gogoloaie, pe care le dai prin făină, apoi prin pesmet, înainte de-a le zvârli în tigaie.

Copiii se treziră cu curu-n sus, plângându-se de dureri în gât şi de dureri de cap. Fără să fie chiar bolnavi, nu erau în apele lor. Fiona trecea de

la unul la altul, făcând şi ea ce putea. Era la al şaptelea bolnav, când se întoarseră văcarii. Absorbită de munca ei, nu observă brusca hărmălaie din curte.

— Măi să fie! exclamă, dintr-odată, cineva, în spatele ei.

Era Steve Manning, care tocmai intrase în salonul lui cel confortabil, gândind să se destindă după o zi grea. Şi ce găsise el acolo? Douăzeci şi cinci de paturi, din care ieşeau douăzeci şi patru de capete negre şi unul alb. Iar lângă unul dintre ele, stătea în genunchi o fată blondă… Miss Smith… noua bucătăreasă.

Ridicându-şi ochii, Fiona îl văzu pe patron privind-o chiondorâş.

— Iisuse Hristoase! ce se întâmplă? ce-i cu mutrele astea?

— Scarlatină, răspunse laconic Fiona. Văzând aerul ameninţător al stăpânului, adăugă, îndată:

— Este… e o febră eruptivă, caracterizată de apariţia rapidă a unei erupţii roşii, urmată, după

câteva zile, de descuamare… mă rog, cel puţin aţa ştiu eu…

— S-ar zice că ştii destule, ironiza el, răsucindu-şi o ţigară.

— Tot mereu printre copii, până la urmă înveţi despre ce-i vorba…

— Nu-i niciun copil la „Pădurea Spânzuratului”, i-o întoarse Steve Manning.

— N-am pretins c-am învăţat toate astea la „Pădurea Spânzuratului”…

— În orice caz, continuă el, ultima dată când am fost acolo nu era niciunul.

— E mult de-atunci, domnule?

— Doi sau trei ani. Fiona îşi înăbuşi un oftat de mulţumire.

— Timpul trece… murmură ea, pe un ton sentenţios.

— Cât timp vor rămâne mucoşii ăştia aici? Şi, de fapt, de ce i-ai adus? Nu-mi par prea bolnavi.

— E vorba, desigur, de o formă uşoară a bolii. După viteza cu care erupţia acoperă restul

corpului, aş spune că… ăăă… va mai dura până la sfârşitul săptămânii.

— Până la… mamă, Doamne! Vreau să dispară de-aici chiar astăzi!

— Inclusiv fi… Se opri la timp.

— Şi băiatul?

— Care băiat? Sunt o mulţime, dacă văd eu bine.

— Vreau să spun: ăsta, blondul.

— Şi de ce-ar avea el dreptul la un tratament preferenţial, domnişoară? replică Steve Manning, pe un ton sever. Aici nu se fac discriminări de niciun fel.

Fiona îşi muşcă buzele, fără să răspundă. La urma-urmei, dacă acest bărbat nu voia să-şi recunoască paternitatea, ea n-avea de gând să i-o trântească în faţă.

— Trebuie să-mi vină nişte reprezentanţi. Unde vrei să-i primesc? Sau, poate, nu ţi-ai dat seama că încăperea asta era un salon?

— Mi-am dat seama doar de răcoarea de-aici,

mărturisi Fiona. E un lucru important în cazul unor boli contagioase. Şi apoi, verdele tapiseriei şi al perdelelor e foarte plăcut pentru nişte ochi iritaţi. Mă rog… ăăă… aşa am auzit spunându-se.

— Pentru o bucătăreasă, spuse el sec, pari să ai destule noţiuni medicale. Da cu vizitatorii mei ce vrei să fac?

— Doar n-o să dai copiii afară!

— Mă crezi un monstru? Sigur că n-am să-i dau afară în starea asta! Dar ce ţi-a venit să-i instalezi aici fără permisiunea mea?

— Am simţit că mama dumitale mi-ar îngădui-o, încercă Fiona.

Australianul ridică privirea asupra chipului blând, zâmbind în cadrul lui aurit.

— Da, cu siguranţă că şi ea ar fi făcut la fel, încuviinţă el, puţin nostalgic. Dar Roger s-ar fi putut gândi, totuşi, să cheme A. S. Sau M. Z., sau pe Miss MacDougall.

— Miss MacDougall? repetă Fiona, cu un interes subit.

Sonoritatea acestui nume îi părea familiară.

— Da, sora şefă de la spitalul din Minta. Dar, pentru o urgenţă e cam departe, şi atunci chemăm Avionul Sanitar, cu medicul lui şi cele două infirmiere sau Medicul Zburător de sector, Peter Giddings. Nu ştiu la ce s-a gândit Roger. Roger! Roger apăruse deja, stacojiu şi stânjenit.

— De fapt, Steve, eu… ăăă… s

— Era prea ocupat, tranşă Fiona. Pe lângă munca lui, a trebuit să se ocupe şi de bucătărie.

— Cum aşa?

— Dac-ai avea de îngrijit douăzeci şi cinci de drăcuşori bolnavi, ai înţelege, domnule!

— Dacă Roger ar fi avut măcar un dram de minte, situaţia s-ar fi putut rezolva şi altfel. Te plătesc, domnişoară, ca să te ocupi de bucătărie, şi nu ca s-o faci pe medicul amator! Părerea mea este că o doză zdravănă de antibiotice e mai eficace decât toate improvizaţiile dumitale. Voi fi obligat să-mi primesc vizitatorii în birou, şi asta fiindcă Roger n-a ştiut să reziste mutriţei dumitale

drăgălaşe.

— Mai întâi că nu sunt drăgălaşă, se răsti Fiona aruncând flăcări pe ochi.

— Nu există nicio femeie albă pe o rază de optzeci de kilometri de jur-împrejur, spuse Steve, cu o anume răutate. Aşa că, şti, nu prea avem termen de comparaţie… Cât despre tine, Roger de data asta te iert, dar să nu se mai întâmple. Chemă-l pe Peter Giddings. Explică-i situaţia şi cere-i să vină mâine. Sunt de acord s-o fac în seara asta pe Moş Crăciun, dar după aia…

— Chiar şi fără antibiotice, îl asigură Fiona, sunt convinsă că vor putea pleca mâine.

— Nu vreau să-mi asum riscuri, spuse Steve, întorcându-se şi plecând.

Fiona îl urmă, ezitantă.

— Aş putea să v-aranjez o altă cameră, ca să vă primiţi acolo oaspeţii… propuse ea.

— Şi cu ce să-i primesc? ripostă el, întorcându-se brusc. Există măcar ceva pregătit pentru cină în seara asta? Nu avem decât

„maimuţă”…

— Sunt o mulţime de feluri de a servi mai… ăăă… conserva de vită, afirmă fata, dezinvoltă.

— Atunci încearcă să ne faci o demonstraţie, o sfătui el, pe un ton neplăcut, înainte de-a ieşi din cameră.

Din fericire, reprezentanţii telefonară, pentru a-şi amâna vizita.

— Iar Medicul Zburător vine mâine dimineaţă, adăugă Roger, care tocmai anunţase vestea cea bună Fionei.

— Unde este pista de aterizare? se interesă ea.

— Nu există aşa ceva. Peter Giddings aterizează într-o zonă delimitată de nişte balize vopsite şi noi mergem să-l luăm. E un pilot bun.

— Şi Avionul Sanitar?

— E mai mare şi aterizarea lui e mai riscantă. Dar pilotul nu face decât asta. E meseria lui.

— Şi Miss MacDougall?

— Când nu vrem să-i deranjăm pe ceilalţi, îi

mai cerem câte-un sfat prin telefon.

— Acum mă duc să mă ocup de cină. Copiii sunt pregătiţi pentru noapte şi, cum zice patronul, mă aflu aici pentru a mă ocupa de bucătărie.

— Au venit şi văcarii, îi aminti Roger.

— Câţi sunt?

— În seara asta, numai şase. Aborigenii mănâncă la ei, în familie. Ştii, poate-ar trebui să mă laşi pe mine. Ai avut o zi epuizantă.

— Ei, nu sunt chiar o cârpă…

— Văcarii iau masa în oficiu, explică Roger. Steve şi cu mine, în sufragerie.

— Credeam că în Nord nu există discriminări, ironiza Fiona.

— A fost ideea văcarilor. Preferă să mănânce singuri. Sunt nişte oameni aparte, ai să vezi… Petrec săptămâni întregi călare, fără un suflet în jur cu care să poată vorbi. Aşa că sunt tăcuţi şi închişi în ei. Ceea ce nu înseamnă că nu sunt simpatici.

— Bine, zise Fiona, mă duc să încerc să le fac

ceva bun. Poţi să te-ntorci la tine-n birou. Evident, îşi spuse ea cu dezinvoltură, vom avea din nou crochete. Dar nu mă pot înşela: carne tocata, ceapă mărunţită, sare, piper, ouă făină, pesmet şi ulei încins.

O puse pe Dolly să toace carnea şi pe Bessie să cureţe cartofi şi ceapă, în timp ce ea se apropie bănuitoare de cuptor. Monstrul era imens, negru, ameninţător şi degaja o căldură infernală. O să-i vină ea de hac, în cele din urmă!

Cămara era plină-ochi. Se hotărî să deschidă o cutie cu ciuperci, pentru a face un sos, şi nişte cutii de piersici în sirop, pentru desert.

Formă crochetele cu drag. Cele trei ajutoare o priveau în tăcere. Când zvârli grăsimea în cuvă, aceasta luă foc, apoi se înnegri.

— Tigaia era prea fierbinte, Mă am, făcu Matie, cu o mişcare de recul.

— Nu-i nimic, crochetele vor mai scădea temperatura! afirmă Fiona, aruncându-le în uleiul ars. Gogoloaiele începură să sfârâie, iar grăsimea

încinsă sări, murdărind totul împrejur.

Bessie puse masa văcarilor, iar Mattie, pe cea a patronului. Când totul fu gata, îi ceru lui Mattie să sune din clopot. Roger apăru primul, îndreptându-se spre plită, cu un aer neîncrezător.

— Crochete, sos de ciupercuţe, mazăre, cartofi, salată de fructe, anunţă Fiona, cu mândrie.

— Ai grijă cu conservele, o sfătui Roger. Până la următoarea aprovizionare, mai trece îne-o lună! Tocmai înţepa un crochet cu furculiţa.

— Sunt tari ca lemnul, murmură, pe un ton uşor jenat. Cred că din cauza focului. Ar fi trebuit să dai flacăra la mic. Acuma, e prea târziu. Reflectă câteva clipe.

— Fiona…

— Da?

— Ai un… şorţuleţ?

— Am unul pe mine!

— Nu ăsta. Unul grăguţ, cu volănaşe şi pliuri…

— Da de ce? întrebă ea, interzisă.

— Ştii, crochetele…

— Ei, ce-i cu crochetle?

— Parcă-s mingi de crichet!

— O! îşi muşcă Fiona buzele.

— Ţi-am propus să fac eu cina!

— Ei, tot trebuia să încep o dată!

— Ştiu, zise Roger, scărpinându-se în cap: Să sperăm că vei învăţa repede…

— Şi sosul de ciuperci?

— Sper c-o să camufleze dezastrul. Totuşi, ţinând seama că desertul e salată de fructe, şi dac-o să pui pe tine un şorţuleţ drăguţ… Bărbaţii ăştia sunt cam închişi, dar, aşa cum ţi-a spus şi Steve…

— Ştiu. Sunt singura femeie albă pe-o rază de optzeci de kilometri…

— Oricum, ai fi observată oriunde! spuse Roger, curtenitor, dar cu sinceritate.

— Mulţumesc. Era gata s-arunce crochetele pe fereastră. Nu ştia deloc să gătească. Numai o minune putea s-o transforme în bucătăreasă, cât ai bate din palme!

— Am să pun eu în farfurii, o consolă Roger. Du-te şi pune-ţi repede ceva mai frivol! Şi puţin ruj pe buze! Nimic pe obraji! Eşti deja Roşie ca un rac!

— Aş prefera să am scarlatină şi să fiu nevoită să stau în pat!

— Nici vorbă! Pune-ţi şorţuleţul!

Îşi aminti c-avea unul în bagaj. Şi, ironia sorţii, era cadou de Crăciun de la Bill… Bill, din cauza căruia ajunsese aici!

Trecând pe lângă salon, auzi strigăte. Intră. Copiii dormeau. Unul dintre ei avea, probabil, un coşmar. Se opri câteva clipe lângă patul ui Bill, care dormea dus. Părea să fie fericit – o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Şi i se păru că asta merită tot: călătorie, minciuni, crochete arse şi certuri cu stăpânul!

Urcă în grabă scările, îşi puse şorţuleţul minuscul, îşi trecu peria prin părul blond, puse puţin ruj pe buze şi coborî.

Văcarii erau deja la masă. După zgomotul pe

care-l făceau fălcile lor mestecând, era clar că crochetele erau tari – ca piatra. Roger făcu prezentările.

— Bună seara, făcu Fiona, adresându-le un surâs rugător.

— Năs cara, Mă am! răspunseră ei, timizi.

— Totul e în regulă?

— Perfect, Mă am! Un surâs bun plutea pe feţele arse de soare şi ridate de vânt.

Fiona se retrase, promiţându-şi c-o să facă tot ce-i stă în puteri, pentru nişte băieţi atât de buni! Steve Manning o aştepta în bucătărie. Tresări.

— Ei, bine, ricana el, văd că i-ai fermecat pe văcari! Ea nu răspunse.

— Cui i-a venit ideea, ţie sau lui Roger? În sfârşit, în seara asta nu mai contează! Însă data viitoare, domnişoară, dă-ţi silinţa să prepari ceva comestibil. Nu-ţi pune speranţe prea mari în şorţuleţul ăsta adorabil!

Roşie până-n vârful urechilor, Fiona încercă

să-şi găsească de lucru pe-acolo. Steve îşi luă o farfurie cu piersici în sirop şi le mâncă fără s-o piardă din ochi pe nefericita bucătăreasă improvizată. În cele din urmă, ieşi.

În acel moment, Fiona se apropie de cuptor şi-i dădu un picior zdravăn, răzbunătoare. Le spuse ajutoarelor să strângă resturile, înghiţi câteva piersici şi porni să-şi vadă bolnavii. Măcar acolo ştia ce să facă.

Dar nimeni n-avea nevoie de ea. „El” stătea aşezat în mijlocul copiilor şi le spunea cu vocea înceată şi blândă o poveste care avu darul să-i adoarmă repede.

Fiona îl observă, fără să fie observată. Nu mai înţelegea nimic. Părea să iubească copiii. Cum se făcea atunci de-l „uitase” pe fiul lui atâţia ani? De ce nu-l recunoştea oficial? Sosind în camera ei, găsi pe pat, un pacheţel învelit în hârtie. Deschizându-l, descoperi „Bucătăria – câteva lecţii uşoare”. Această atenţie delicată îi aparţinea, desigur, lui Roger.

Începu să citească cu zelul unei neofite. Era trecut binişor de miezul nopţii când stinse lumina.

CAPITOLUL 5

Lecţiile dădură roade. În orice caz, în privinţa micului dejun. Fiona n-ajunsese prea departe cu lectura. Lăsase pe mai târziu studierea unor reţete mai complicate şi petrecuse cam o oră să cureţe „Maiestatea Sa Furnalul”, uriaşul cuptor care trona la parter. După toate aparenţele, cartea sosise odată cu monstrul. În ceea ce privea lecţiile propriu-zise, erau ceva sfaturi destinate menajerelor din ţinutul de nord. Aşa află Fiona că văcarii preferau mâncăruri simple: carne de vită cu cartofi, de pildă. În privinţa desertului, menţiona cartea, situaţia era total diferită – văcarii adorau savarinele şi prăjitura baba cu rom. Fiona se strâmbă, citind.

Un capitol întreg trata problema diferitelor bucăţi de carne de vită: fileu, antricot, vrăbioară, fleică, rasol. Cum să nu ştie că „greabănul” se

găsea între umeri? Trecu repejor peste capitolul cu pricina, preferând să se concentreze asupra celui intitulat „micul dejun’. La prima vedere, totul părea foarte simplu.

Dar a doua zi dimineaţă, jambonul se răsuci şi deveni casant ca biscuiţii uscaţi, sote-ul de cartofi păru o adunătură de cubuleţe carbonizate. Dar măcar ceaiul era cald şi pâinea prăjită – acceptabilă. La drept vorbind, clienţii nu fură atât de numeroşi. Patronul şi văcarii plecaseră de cu zori, după ce-şi făcuseră singuri ceva de mâncare.

— Mulţumesc pentru carte, Roger.

— Ce carte? Fiona surâse. Gentileţea contabilului o impresionase plăcut.

— Când vine Medicul Zburător?

— Depinde de celelalte vizite pe care le are de făcut. Oricum, survolează ferma. Ai să-ţi dai seama cu siguranţă când ajunge.

Şi-aşa fu. Nici nu aterizase avionul, că toţi câinii începură să latre asurzitor. Ieşiră cu toţii. În ciuda ameninţărilor Fionei, toţi copii se înghesuiră

la ferestre. Roger sări în maşină, să-i iasă medicului în întâmpinare.

— Hai, Fiona, urcă!

— Şi… şi copiii?

— În orice caz să nu-ţi închipui că-i poţi ţine liniştiţi!

— De ce, când am venit, a trebuit să aterizeze, avionul aşa departe?

— Nu suntem pe traseul liniilor interne, asta-i tot… Salut, Peter! spuse el către medicul care cobora din micuţul Cessna. Peter Giddings era tânăr şi avea un aspect plăcut. Îşi scoase repede casca şi ochelarii.

— Salut, Roger! răspunse el, privind-o pe Fiona cu un aer admirativ. E noua bucătăreasă, îmi închipui?

— Da, ea e Fiona Smith. Fiona, ţi-l prezint pe Peter Giddings.

— Încântat, domnişoară, o asigură noul-venit, adăugând, imediat: balul curselor din Minta are loc la sfârşitul lunii viitoare. Mi-ar face plăcere să

mergem împreună.

— Hopa! i-o tăie Roger, furios, întâi şi-ntâi, de cum am văzut-o pe Fiona, mi-am zis că…

— Prea târziu, se auzi o voce hotărâtă – al cărei proprietar era Steve Manning – din spatele lor. În calitate de patron, am întâietate. Eu voi merge cu Fiona la Balul Curselor.

— E un ordin? întrebă Fiona, agasată.

— Da, răspunse el cu dezinvoltură.

— Din cauza lipsei de femei din regiune?

— Evident, răspunse şeful, cu un râs scurt. Peter, după ce termini cu puştii, poţi veni la lagună? Dresăm caii. E o iepşoară care şchioapătă.

— S-a-nţeles! promise medicul, urcând în jepp, lângă Fiona, în timp ce Steve pleca deja spre lagună. După ce fata îl invită pe Peter înăuntru în infirmeria improvizată, acesta izbucni în râs

— Tare-aş fi vrut să fiu aici aseară, când s-a-ntors Steve acasă. Salonul de care-i atât de mândru… transformat în infirmerie pentru

aborigeni! Nu-i un tip rasist, dar, totuşi… Fiona ridică din umeri.

— Ei, să vedem acum ce-a preparat bucătăreasa pentru primul bolnav, spuse Peter, îngenunchind. Îi examină cu grijă, unul câte unul. Din când în când, arunca spre Fiona priviri perplexe.

— Pari să fii o infirmieră cu multă experienţă…

— Ei, am mai prins şi eu câteva noţiuni de pe unde-am putut.

— Lecţii foarte bune… Puştii sunt, practic, vindecaţi.

— Era o formă uşoară de scarlatină…

— Totuşi, îngrijirile tale i-au însănătoşit. Văzând-o cum roşeşte, adăugă:

— Şi plăcintele tale sunt tot la fel de reuşite?

— Hm… ăăă… regret, astăzi n-avem. Nu înainte de capitolul al şaptelea din carte, gândi Fiona.

— Nu poţi fi perfect, făcu Peter. O să mă

mulţumesc şi cu-n ceai.

— Ce tratament prescrii? îl întrebă Fiona, cinci minute mai târziu, turnând ceaiul în ceşti.

— Îţi las ceva penicilină, pentru orice eventualitate. Asta, mai degrabă ca să eliberezi salonul lui Steve. În realitate, poţi foarte bine să nu le dai penicilină. Dă-le, totuşi, pastilele şi trimite-i acasă. O să merg s-arunc un ochi la iapa aceea înainte de-a pleca spre Minta. I-am promis lui Miss MacDougall să trec pe-acolo. Să-i spun că are o rivală?

Nicidecum! Spune-i că n-ai găsit plăcinte.

— O să găsesc acolo, fără îndoială. Miss MacDougall e un adevărat cordon bleu. Pot măcar să-i pomenesc de accentul tău scoţian?

— Şi ea-l are?

— Bucăţică ruptă.

— Atunci, transmite-i complimentele mele călduroase. Ca între compatrioţi, nu?

De îndată ce medicul plecă, Fiona distribui comprimatele, cerându-le copiilor puţină odihnă.

După care, îi trimise acasă, spălaţi şi hrăniţi.

— De ce pleacă şi Harold? întrebă o voce subţirică şi furioasă, lângă ea.

Bill era într-o dispoziţie clar belicoasă. Fiona remarcase că băiatul se împrietenise cu unul dintre copiii aborigeni.

— Îi e mai bine, ca tuturor.

— Da e prietenul meu, protestă Bill. Vreau să se culce cu mine-n cameră!

— E imposibil! Trebuie să se-ntoarcă la mama lui!

— N-are mamă, mormăi copilul. E ca mine. Era prima oară când Fiona îşi auzea nepotul vorbind despre faptul că-i orfan.

— E-adevărat, spuse Roger, care tocmai intra în salonul aproape gol. E din sat, dar n-are nici, mamă, nici tată. Roşie îi e ca o mamă E ofemeie foarte generoasă.

— Vreau să-l văd pe Harold! insistă Bill.

— Ia-l până la centrul de dresaj, sugeră Roger. E lângă lagună.

— Ţi-ar plăcea, William?

— Nu, răspunse copilul, îmbufnat. Dar Fiona izbuti să-l convingă să meargă-ntr-acolo. Peisajul, în culori şetrse, îi păru atrăgător, într-un fel straniu. Prefera, totuşi, culorile Scoţiei natale.

Broaştele stăteau ciopor pe malul râului, cu un aer demn. La apropierea lor, izbucniră într-un cor de orăcăituri.

— Poate că-s şi crocodili! exclamă Bill.

— Sper din tot sufletul că nu!

Copilul se adumbri din nou. Ajunseră în curând la locul dresajului. Steve Manning vorbea cu un amestec de blândeţe şi de autoritate unui cal nărăvaş. Animalul, fremătând tot, părea totuşi sensibil la vocea stăpânului. Zărindu-i pe Fiona şi William, Steve aruncă biciul şi se îndreptă spre ei.

— Ei, băieţică, te-ai făcut sănătos?

— Da, răspunse Fiona. Toţii copiii s-au întors la casele lor. Salonul dumitale e gata să primească în vizită capetele încoronate!

— Mie mi se pare că William e mai bolnav ca-

nainte!

— Era de-a dreptul fericit de spitalul improvizat, suspină Fiona.

— Îl vreau pe Harold. E prietenul meu!

— Aşa? făcu Steve, ciufulindu-l uşor.

— Cum e cu iapa rănită? întrebă Fiona.

— Nimic grav. Dirk a bruscat-o puţin. Cum ştim cu toţii, e mai bine să iei femeile cu uşurelul, adăugă, ironic. Fiona roşi, urmărindu-l cu privirea pe Bill, care se îndepărtase.

— Săracul Bill, pare tare nefericit!

— Să fie de vină micul dejun pe care l-ai preparat azi-dimineaţă? Ricana Steve. Sper din tot sufletul că n-ai repetat isprava de ieri.

— N-a trebuit să-mi pun şorţuleţul cu fundiţe ca să-i fac să-mi înghită micul dejun!

— În orice caz, admiratorii tăi nu mai sunt aici, ca să-l aprecieze!

— A fost Roger.

— Fiindcă veni vorba de Roger… trebuie să-ţi spun, o dată.

— De ce nu acum?

— Fie. O să fiu scurt. Băiatul ăsta e contabil.

— Imaginează-ţi c-am înţeles.

— A, da? Aş fi jurat că l-ai luat drept bucătar!

— Ştiu c-a gătit de nevoie.

— Până la sosirea ta. Mă-nţelegi?

— Perfect, domnule., La ce oră doriţi dejunul?

Nu se-ncurca în vorbe, patronul! Fiona era furioasă. În afara faptului că n-avea nici cea mai mică idee despre ce urma să gătească… Şi ajunsese abia la capitolul al doilea din carte…

— Am o veste bună pentru tine, spuse Steve laconic, răsucindu-şi o ţigară.

— Da?

— N-o să fim aici la prânz… nici la cină. Ducem vitele ceva mai departe. Întoarcerea e prevăzută mâine. Poţi să mai tragi chiulul puţin, adăugă el, ca şi cum ea numai asta făcuse.

— Mulţumesc, răspunse Fiona, demnă. William, haide, ne întoarcem!

— Să nu uiţi să faci pâine! îi aruncă Steve, văzând-o că face cale-ntoarsă.

— Pâine?

— Trebuie să faci cam douăzeci de franzele, şi asta – de trei ori pe săptămână.

— Douăzeci? repetă Fiona, înmărmurită.

— N-ai înţeles bine?

— Douăzeci de franzele. Da, domnule! N-avea nici cea mai mică idee despre cum se făcea pâinea. Pe drumul de întoarcere, îşi aminti că-i spusese Roger ceva despre-o reţetă. Sigur, patronul îi atrăsese atenţia că Roger trebuie să se ocupe de contabilitate, nu de bucătărie. Dar nu-i interzisese să-i ceară sfaturi.

Lăsându-l pe William să fugă la Harold, se grăbi să se-ntoarcă. Roger nu era în biroul lui. Kitty, pe care-o întrebă, îi spuse că era plecat la Minta. În bucătărie, găsi un bileţel de la el. „Plec la Minta, la fiecare două săptămâni, pentru afaceri. O să rămân acolo peste noapte. Curaj! Pupat, Roger”.

Subliniase „Pupat”. Dar Fiona nu fu prea impresionată. Ar fi preferat reţeta de pâine.

— Ştii să faci pâine, Kitty?

— Nu-s prea dată cu bucătăria, Mă am!

— Dar celelalte?

— Mira-m-aş! Da nu ştii mata, Mă am?

— Ba da, sigur... Fiona urcă în cameră şi deschise cartea. Reţeta era simplificată. O citi, o reciti şi o învăţă pe de rost, înainte să coboare.

„Făină de grâu. Apă. Sare. Drojdie. Cântăriţi. Amestecaţi. Lăsaţi să fermenteze la 27 de grade”. Dar cartea nu oferea cantităţile necesare pentru douăzeci de franzele. „Frământaţi până ce pasta nu se mai lipeşte nici de mâini, nici de masă”. Curios! Rezultatul părea să fie o pastă de modelat de culoare cenuşie.

Kitty şi celelalte trei fete asistau la operaţie.

— Ceilalţi bucătari nu făceau aşa, murmură Dolly.

— E o reţetă nouă! le asigură Fiona, modelând franzelele, pe care le aşează pe-o tăblie

metalică, înainte să le pună în cuptorul abia călduţ, ca să crească.

Of! Cel puţin, în cuptor nu vedea magma aia dezgustătoare! Trebuia acum să aştepte patruzeci de minute. Ca să nu-şi roadă unghiile de enervare, începu să facă curat pe-acolo, dându-le şi fetelor câte ceva de făcut. Chiar înainte de momentul fatidic, le trimise să vadă ce le mai fac plozii. O dată singură, se apropie de monstru, se rugă la Sfanţul Duh şi deschise cuptorul.

O viziune de coşmar! Franzelele păreau nişte bucăţi de plastilină. Îi dădură lacrimile. Dar fetele se puteau întoarce dintr-o clipă într-alta. Trebuia s-ascundă repede corpul delict, înveli totul în nişte ziare vechi şi ascunse pachetul sub pat. Noaptea asta, voi îngropa resturile. Dar mâine… şi poimâine… El a spus clar: de trei ori pe săptămână! O, Doamne! cum o să mă descurc?

Era atât de absorbită, că-i trebui un oarecare timp până s-audă soneria telefonului.

— Alo! „Capătul Lumii”?

— Da, răspunse Fiona, cu speranţa c-ar putea fi cineva care s-o salveze.

Căci colacul de salvare la care spera avea accent scoţian.

— Aici Flora MacDougall. Sunteţi Fiona Smith, nu-i aşa? Doctorul Giddings tocmai v-a lăudat pe-aici.

— Aşa… murmură Fiona. Şi Flora MacDougall, dornică de puţină conversaţie ca-n Scoţia, începu:

— Primele zile în Teritoriul de Nord sunt cam dure, nu?

— E mai rău decât tot ce mi-am închipuit, i-o tăie Fiona.

Pe scurt, povesti toată istoria cu „plastilina” camuflată sub pat.

— Pâinea e capricioasă ca o femeie frumoasă, replică asistentă şefă, hotărâtă.

Poate că se întreba cum de o bucătăreasă e mai pricepută să îngrijească copiii bolnavi decât să facă nişte pâine. Dar nu spuse nimic. Fu foarte

laconică, ordonând doar:

— Hârtie şi creion, Miss Smith, te rog!

Şi îi dictă o reţetă mult mai completă şi mai clară decât cea din carte. În cele mai mici detalii.

— Şi nu uita: dacă ai probleme, mă găseşti întotdeauna aici…

Fiona nu ducea lipsă de întrebări… privind reţetele de preparat „maimuţa” – mă rog, conserva de vită, reţeta prăjiturii baba, a savarinelor şi a altor dulciuri. Dar, fiecare lucru la timpul său. Cu o bucătăreasă ca Flora MacDougall la celălalt capăt al firului, o s-o scoată la capăt în cele din urmă.

Urmă reţeta cu scrupulozitate, verificând de două ori fiecare operaţie. Şi, minune! pasta consimţi să crească. Două ore mai târziu, scoase din cuptor douăzeci de franzele aurite, strălucitoare, crocante şi bine-mirositoare. Pe scurt, nişte minunăţii!

Plânse din nou, dar de emoţie. Nu se simţise niciodată atât de mândră de ea, nici chiar când

Tommie Fenton făcuse o hemoragie după extirparea amigdalelor şi, doctorul nefiind acolo, ea făcuse singură-singurică sutura!

A doua zi, Roger şi Steve o priviră înmărmuriţi…

— E o şarjă foarte reuşită, domnişoară, spuse stăpânul.

— Mulţumesc, domnule.

— Ca să spun drept, nu mă aşteptam.

— Totuşi, mi-aţi dat ordine precise, domnule!

— Bineînţeles, şi m-am aşteptat să le execuţi. Dar rezultatul mă uimeşte.

— Da? făcu ea, cu un aer inocent.

— Încă ceva. Aici, în Nord, nimeni nu-mi spune „domnule”.

— Şi cum să-ţi spun? „Patroane”, ca toţi ceilalţi?

— Dacă nu te deranjează, făcu el, cu vocea ezitantă.

— Ba mă deranjează! strigă Fiona. Mi se pare încă şi mai feudal decât „domnule”!

— Sunt de aceeaşi părere cu tine. Ai tu o propunere mai bună?

— Ăăă…

— Îmi poţi spune Steve, sugeră el, ungându-şi încă o felie de pâine cu unt.

Dar tonul lui autoritar îi displăcu Fionei.

— O să mă mulţumesc cu „domnule”, sfârşi ea.

— Cum vrei. Dar eu te voi striga Fiona. El se ridică. Ea îl urmă.

— Şi băiatul cum să te strige? nu se putu împiedica să întrebe.

El se întoarse brusc, ca şi cum ar fi vrut să descopere ceva anume pe chipul ei. Dar Fiona fu mai vicleană. Nimic nu se putea citi pe chipul ei de nepătruns.

— Te priveşte?

— Nu, scuză-mă, murmură ea.

— Ai vreo propunere constructivă? Sigur c-ar fi avut una… dar nu îndrăzni să i-o spună.

— Nu, niciuna…

— Ei bine, poate c-o să găsească băiatul ceva, spuse el, ieşind.

Roger nu se mulţumi numai cu aluzii. Merse. Drept la ţintă:

— E o lovitură mare, Fiona. Ori ai chemat-o pe Miss MacDougall, să facă pâinea în locul tău…

— Ce-ţi veni? De ce să vină Miss…

— E o bucătăreasă pe cinste, Fiona. Nici ea n-ar fi făcut-o mai bine. Dar îmi cer scuze, Fiona, ştiu că voi nici măcar nu vă cunoaşteţi…

„Decât prin telefon”, gândi Fiona. Asistenta şefa îi telefonase dimineaţă, fericită să mai pălăvrăgească cu cineva „de-acasă”, iar Fiona îi mai ceruse nenumărate sfaturi. Prânzul, format dintr-o tartă cu conservă de vită şi un pudding, fusese acceptabil din toate punctele de vedere.

— Văzându-te cum tratezi scarlatină cu mână de maestru, reluă Roger, mi-am zis că, dacă nu eşti o bucătăreasă bună, eşti oricum o infirmieră de excepţie. Dar acum nu mai sunt sigur…

— Aşa? făcu Fiona, puţin distrată.

— Dar, după ce te-ai obişnuit cu cuptorul, ai dovedit că eşti o bucătăreasă chiar bunicică. Mă gândesc că, în caz de urgenţă, totuşi, vei chema. Avionul Sanitar sau Medicul Zburător la fel de repede ca noi.

— Sigur, încuviinţă Fiona. Dar să sperăm că nu va fi cazul.

Fu cazul. Însă… câteva săptămâni mai târziu.

A doua zi, după tăierea vitelor, Fiona se repezi la telefon de câte ori Roger sau Steve părăseau zona.

În viaţa ei nu văzuse asemenea cantităţi de fileu, de vrăbioare, de greabăn, de antricot… Fără Flora MacDougall, n-ar fi ştiut ce să facă: ce să congeleze, ce să săreze, ce să gătească… Nici măcar n-ar fi ştiut să facă saramura, cum să topească grăsimea, cum să tranşeze carnea…

Depăşi situaţia, dacă nu strălucit, cel puţin satisfăcător. Fie din cauza acelor prime pâini minunate, fie din cauza şorţuleţului, văcarii o îndrăgiră. Şi simpatia era reciprocă. Fionei îi

plăceau firea lor tăcută şi privirile visătoare, manierele timide şi discrete, mirosul lor de piele şi vorba molcomă. De dragul lor, ar fi vrut să devină un adevărat cordon bleu. Dar nu se putea dintr-odată.

Într-o dimineaţă, Bill intră ca o furtună în bucătărie. Se plânsese mai devreme că pâinea prăjită era arsă cu totul şi trebuise să mai facă o porţie.

— Ce-i în pâiniţele tale, Mismif? S-ar spune că-s nişte bucăţele de sticlă…

— Doreşti ceva, Bill? îl întrebă Fiona, distrată.

— Da. Vreau ca fratele meu să doarmă cu mine.

— Fratele tău?

— Harold. E prietenul meu. Tot una.

— Ştiu, şi mă bucur pentru tine, dar…

— Deci, poate să doarmă cu mine?

— Întrabă-l pe ta… pe domnul Manning.

— Ar fi mai bine să-i spui tu.

— De ce?

— Ține la tine.

— Te înşeli, i-o tăie ea. Ce mai inventezi?

— Te iubeşte, sunt sigur. Dacă o să-i spui tu…

— Nici vorbă! N-ai decât să te descurci! Dar Bill nu se mişcă.

— Cred… c-o… să-i… spun… începu, pe un ton sibilinic. Teama o cuprinse pe Fiona.

— Nu, Bill, nu poţi să faci asta! Promite-mi că n-o s-o faci!

— O să-i spun… că Graham Darling ţi-a dat un trandafir în semn de dragoste, spuse Bill, machiavelic. Fiona suspină, uşurată… Să fi înţeles copilul ce se întâmplase? Greu de crezut, totuşi…

— Fii drăguţ, Bill, şi du-te pe-afară, la joacă.

— Cu Harold?

— Dacă vrei.

— Pornim în expediţie. Prindem crocodili.

— Să nu mergeţi prea departe, spuse Fiona, absorbită în gânduri.

În urmă cu doar o săptămână, Bill făcea

cuminte drumul de două sute de metri de la ferma lor din Scoţia la şcoală. Azi, se ducea cine ştie unde, însoţit de un aborigen, în „expediţie”. Ridicând din umeri, se cufundă din nou în arta culinară.

Văcarii se întoarseră pentru ceai şi părură să aprecieze şi pâiniţele, şi prăjiturelele cu migdale, Dirk Drew, preferatul Fionei, întrebă chiar dacă n-ar putea luă nişte prăjiturele cu ei, pentru micul dejun de a doua zi, în locul obişnuitei pâini cu gem.

Friptura cu care Fiona se luptă în seara aceea cântărea câteva livre bune şi avea o formă ciudată. Bert, care tranşa de obicei carnea, nu era prea meticulos. Conta, fără doar şi poate, pe bucătăreasă pentru rectificări! În cele din urmă, graţie sfaturilor Florei, reuşi să garnisească friptura cu pudding Yorkshire. Fiona lăsase să se răcorească exact timpul indicat. Era gata să toarne, linguriţă cu linguriţă, sosul peste friptură, când intră Steve Manning.

— Mi-ar plăcea ca micuţul să ia obiceiul să se spele înainte de masă şi să se schimbe de haine, spuse el, cu vocea tărăgănată. O să fie un obicei bun şi pentru mai târziu. Inima Fionei îngheţă. Dar se străduia să nu arate nimic.

— Pentru mai târziu? repetă ea, cu vocea neutră.

— Trebuie să meargă la şcoală, nu? Şi mă gândesc să-l trimit la Sydney, la colegiul unde-am studiat şi eu.

— Bineînţeles…

— De ce spui asta? întrebă el, scrutând-o.

— Nu-i normal să meargă la acelaşi colegiu la care-ai fost dumneata?

— Normal? Nu văd de ce… în sfârşit, pân-atunci… unde-i băiatul?

— S-a dus cu Harold. Hm… n-ar putea lua nişte cursuri prin corespondenţă? Pare-se că-i ceva obişnuit în Australia… Cel puţin, pentru câteva luni… E atât de tânăr…

— Îmi pari extrem de interesată de soarta

băiatului, Fiona…

— Nu foarte tare. Eu… ăăă… eu constatam doar că s-a ataşat foarte tare de Harold. Au plecat în expediţie…

— Cum?

— Să prindă crocodili.

— Cum? urlă Steve.

— E… e periculos? se bâlbâi Fiona.

— Nu în împrejurimi. Crocodilii sunt mai în nord, acolo unde râurile se varsă în apele sărate. Ei bine, atunci n-ai de ce să te enervezi!

— Hotărâsem parcă să se spele şi să se schimbe pentru cină în seara asta! Şi acum a dispărut cu un oarecare Harold! Parcă-i prea de tot!

Treizeci de minute mai târziu, puddingul Yorkshire arăta minunat. Steve reveni în bucătărie.

— Unde-s băieţii?

— E încă devreme…

— O fi! Dar uită-te afară. E aproape

întuneric.

Era adevărat. Aici, noaptea cădea în câteva minute!

— O să primească o bătăiţă bună!

— Ţi-o interzic! strigă Fiona, proţăpindu-se în uşă. Dacă atingi măcar cu un deget…

— Daa?

— …vreunul dintre băieţi, am să semnalez celor în drept…

— Calm! De altfel, iată-i! Poţi telefona cui vrei tu, adăugă el, cu dezinvoltură, eu tot o să-i… Se întrerupse, uluit, văzând captura celor doi puşti. Fiona făcu un pas înapoi şi ţipă ascuţit, observând că-i vorba de un crocodil micuţ. Steve încercă s-o calmeze:

— Nu te nelinişti, e o specie inofensivă. N-are nimic de-a face cu „mâncătorii de oameni” care trăiesc în Golful Carpentaria. Daţi-mi-l! le ordonă băieţilor.

— Dar e al nostru! protestă Bill. Noi l-am prins în capcană!

— Unde? întrebă Steve.

— În Limington.

— Aţi ajuns până acolo! Ştii bine că-i interzis, Harold!

Micul aborigen încuviinţă din cap, privindu-l cu ochii lui de catifea pe Steve. Dar acesta refuză să se lase înduioşat. Îi întinse lui Bill crocodilul, ţinându-l de coadă şi, luându-l sub braț pe Harold, îi administra vreo câteva palme sănătoase la fund. După care, fără să-şi piardă calmul, făcu acelaşi lucru cu Bill, după ce-i încredinţa corpul delict lui Harold.

Fiona era înmărmurită. Niciodată nu ridicase mâna asupra nepotului său. Dar, fie pentru că fusese pedepsit împreună cu prietenul său, fie pentru că simţise, totuşi, mâna unui bărbat, Bill nu protestă.

— Ce-o să facem acum cu crocodilul nostru? întrebă, cu ochii strălucitori.

Steve le explică că-i imposibil să-l ducă înapoi, de unde-l prinseseră.

— Dar noi vrem să-l creştem aici! Declară Bill.

— Singur?

— Şi eu am crescut singur, mormăi băiatul. Steve îl privi îndelung, înainte să hotărască că vor trimite animăluţul la Grădina zoologică din Brisbane.

— O să-i placă acolo?

— Cu siguranţă. Ceea ce nu înseamnă că trebuie s-o luaţi de la capăt. Grădina Zoologică n-are nenumărate locuri. Şi acum, William, ce-ar fi să-l invităm pe Harold să ia masa cu noi?

— Da, da! exclamă băiatul cu entuziasm. Fiona puse masa văcarilor, apoi pe-a patronului, în cele din urmă pe-a ei, în capul mesei din bucătărie.

— Adu încă un scaun, Fiona, spuse Steve.

— Da, domnule?

— Trei locuri în care să mâncăm – e prea mult. De-acum înainte, vei lua masa cu Roger,

William şi cu mine.

— Şi cu… şi cu… începu Bill, neliniştit.

— Şi cu Harold, în seara asta.

— Da, domnule. Fiona tăie friptura, dar apariţia crocodilului fu fatală pentru puddingul Yorkshire. Încercă să camufleze dezastrul, dar reuşi numai parţial.

— Ce crezi că-i asta? îl auzi ea pe Harold.

— Nu ştiu prea bine, răspunse Bill, dar cred că-i beton! Ştii, în seara în care-am fost noi bolnavi, a făcut mingi de cricket. Harold făcu ochii mari. Între timp, Steve Manning îşi dădea toată silinţa să separe carnea de puddingul întărit cu totul.

— În locul tău, Fiona, mormăi el, mi-aş pune din nou şorţuleţul, înainte să-i servesc pe văcari.

CAPITOLUL 6

Pe măsură ce treceau zilele, Fiona avea din ce în ce mai puţine motive să-şi pună şorţuleţul. Mulţumită manualului pentru începătoare, din

care citea în fiecare seară, înainte de culcare, şi sfaturilor telefonice ale Florei MacDougall, cariera noii bucătărese evolua fără poticneli însemnate. Desigur, bucătăria nu atingea întotdeauna culmile primului cuptor de pâine, dar era acceptabilă. Chiar şi Roger recunoştea că nu mai era nevoit să facă apel la bicarbonatul de sodiu, cum i se întâmpla înainte.

Fiona luase obiceiul de a-şi începe ziua la răsăritul soarelui. De dimineaţa până seara, nu înceta să cureţe, să taie, să amestece, fără să-şi ia privirea de pe ceas. Nu reuşea întotdeauna să nu ardă pâinea prăjită, dar jambonul ei era din ce în ce mai fraged, crochetele nu mai semănau cu nişte mingi de crichet şi nici puddingul Yorkshire nu mai era beton.

Din când în când, îl ducea pe Bill de partea cealaltă a lagunei. Stârci şi ibişi se plimbau în voie pe-acolo. Cete de răţuşte lunecau şerpuind pe oglinda apei. Uneori, spre marea lor bucurie, puteau zări şi pelicani.

Într-o dimineaţă, când îi însoţi şi Roger, acesta privi chiorâş la cursele de broaşte organizate între Fiona şi William.

— Când o să-nceapă sezonul ploios, n-o să mai aveţi decât o idee-n cap: cum să scăpaţi de jigăniile astea. O să le găsiţi peste tot – în cadă, în chiuvetă, în lavoar…

Fiona nu-şi putu reprima o trăserire de dezgust. Mai auzise vorbindu-se de invazii de păduchi, de furnici, de milioanele de insecte pe care umiditatea le făcea să apară de la o zi la alta.

— Iar după aia, adăugă Roger, la primăvară, o să ne pălească „Barcoo”. E un fel de diaree sezonieră. Cât priveşte ploaia, Slavă Cerului, aici nu durează niciodată prea mult. Întotdeauna se opreşte pe la amiază.

— Îmi închipui că laguna se umflă.

— Da, se întinde cât vezi cu ochii şi apoi formează mlaştini. Dar, adesea, apare seceta – dintr-odată: pământul devine dur, arid şi uscat ca o cărămidă. E o catastrofă. Ţara asta e, într-

adevăr, o ţară a extremelor. Prea multă umiditate, prea multă uscăciune. Dar niciodată prea multe femei…

— Am mai auzit eu refrenul! spuse Fiona, râzând. De ce rămâi în locul ăsta pierdut de lume? Contabilul aruncă o privire circulară asupra câmpiei acoperite cu o ciudată iarbă violacee.

— Sunt, într-adevăr, locuri sălbatice şi triste, dar te ataşezi de ele împotriva voinţei tale. Ai să vezi, Fee. Uită-te la patron! Acum câteva luni s-a dus la Londra, dar s-a întors cât a putut de repede.

— Desigur, a mers cu un scop precis… spuse ea, cu prefăcută nepăsare.

— Posibil. Nu ştiu. A dat o fugă până la Sydney şi s-a întors negru de supărare. După câteva zile, a plecat la Londra… Hei, uite maşina poştală! Să ne întoarcem!

Se aflau foarte aproape de apele sclipitoare ale lagunei… dar, oricum trebuia să se-ntoarcă, pentru a pregăti masa. Avea de pus la cuptor o

budincă de clătite, una dintre specialităţile recomandate de Flora MacDougall. Bucătăria, îşi spuse Fiona, e ca butoiul Danaidelor. De patru ori pe zi, burţile strigă după mâncare. Fără a mai socoti hrana rece ce trebuia pregătită pentru văcarii ce dispăreau câteva zile la rând sau câte-o gustare pentru patron, care se-ntorcea epuizat de la câte-o şedinţă de dresaj.

Jeep-ul lui Roger se hurduca pe nisipul întărit de pe marginea lacului. Boii cu pete albe şi roşii rumegau privindu-i, cu ochii lor mari şi indiferenţi.

Când ajunseră la fermă, maşina poştală plecase deja. Intrând în bucătărie, Fiona văzu scrisorile pe masă şi încremeni, cuprinsă de panică. Scrisoarea de deasupra era pentru ea. Venea de la Heatherfell. Nu se putea înşela. Ştampila era orbitor de limpede. Dacă Steve Manning o va vedea, nu va întârzia să facă o apropiere. Totuşi, nu îndrăzi s-o ia. La „Capătul Lumii”, obiceiul cerea ca patronul să distribuie în persoană curierul.

Ce să facă? Deja îl auzea urcând treptele verandei. Fără să se mai gândească, răsturnă peste plic sticluţa cu cerneală aşezată alături. Steve o găsi încercând să mai limiteze dezastrul, cu un aer foarte vinovat.

— Lasă că şterg eu, Fiona, spuse el, cu multă gentileţe.

Complet debusolată, ea fu pe punctul de-i spune secretul: „Steve, trebuie să-ţi mărturisesc! Eu sunt sora mamei lui Bill. Am jucat comedia asta ca să pot rămâne aproape de el. Dar, atâta vreme cât nu-l vei recunoaşte oficial, eu nu pot părăsi acest copil!”

— Dumnezeule mare! exclamă Steve Manning. Rateurile tale culinare nu te-au afectat niciodată în halul ăsta. Hai, micuţo, linişteşte-te! De altfel, scrisoarea asta e pentru tine.

Era de la Graham. Probabil că obţinuse adresa ei de la mătuşa Jessie. Trebuie neapărat să-i cer să-şi pună scrisorile la poştă altundeva decât la Heatherfell, gândi Fiona, desfăcând plicul

murdar.

— Cine-ţi scrie? întrebă William, care tocmai intrase.

— Du-te şi cheamă-l pe Harold la masă, se debarasa ea de micul curios.

Graham îi descria ogoarele lui, cu obişnuitul său lirism. Timp de câteva clipe, Fiona văzu cu ochii minţii, în locul întinderilor violacee de la „Capătul Lumii”, câmpurile cultivate cu grijă de la Maubuisson şi parcela sălbatică, plină cu flori de câmp. „Argatul meu s-a apucat de parcela aceea, tocmai continua Graham. Se pregăteşte s-o însămânţeze. Kirsty a cerut voie să cultive acolo condimente”.

Kirsty? „Kirsty e o fostă secretară, reprofilată pe agricultură. Mama a primit-o destul de rău. Acum, cred că înţeleg felul ei de a gândi… Această gelozie aproape morbidă mă nelinişteşte… Kirsty e o muncitoare excelentă; pe deasupra, veselă ca un piţigoi… Dar, evident, nimeni nu-i ca tine, Fee, micuţa mea Fee. Dă-mi ştiri despre tine. Abia

aştept să-ţi cunosc planurile. Te sărut tandru, Graham”.

— Harold nu vrea să vină să mănânce, anunţă William. Ei au „oase” la masă. Noi ce-avem?

— Altceva, răspunse Fiona, realizând cu groază că era aproape ora mesei şi că nu pregătise nimic.

— Atunci, eu mă duc la Flarold.

— Nicidecum, băieţică! se auzi vocea tărăgănată a lui Steve. Mai întâi, nu trebuie să năvăleşti peste oameni care au aceleaşi probleme de raţionalizare a cărnii proaspete ca şi noi. Pe urmă, trebuie să-nveţi să-ţi ceri voie. Nu s-ar spune că eşti din cale-afară de bine-crescut! Fiona încremeni… de indignare, dar şi de groază. Dacă Bill spunea: „E vina lui Mismif? Dar, Slavă Cerului! copilul simţise mirosul de frigărui şi nu se mai gândea decât la asta.

— Oh! Steve! Te rog! Steve se lăsă îmbunat.

— Hai, întinde-o! Îţi promit c-o să le mai

măresc raţia de came. Aşa, o să-ţi rămână nişte amintiri plăcute pentru vremea când vei fi la regim de oaie şi legume fierte, anul viitor, la colegiu!

— Anul viitor? îngăimă Fiona, cu o speranţă nebună. Dar, atunci…

— Da, am hotărât să nu trimit copilul la şcoală decât după Crăciun. Eşti mulţumită? La urma-urmei, tu ai sugerat nişte cursuri prin corespondenţă, pentru început. Da, Fiona era, într-adevăr, fericită la aflarea acestei veşti. Şi, totuşi, ar fi putut să plece după William, la Sydney, să-şi găsească un post conform cu pregătirea ei… Ideea de-a mai rămâne încă vreo câteva luni la „Capătul Lumii” o umplea de o fericire pe care nu reuşea să şi-o explice.

Poate era şi ea ca Roger? Poate se lăsase deja învăluită de farmecul sălbatic al acestei regiuni semideşertice? E o nebunie! îşi spuse. Aici nu există niciun viitor pentru mine!

— Eu… ăă… mă duc să pregătesc masa,

murmură ea, tulburată.

În acea după-amiază, o a doua epidemie se abătu asupra fermei. Băiatul mai mare al lui Kitty începu să urle, plângându-se că-l doare amarnic burta.

— Cred că sunt de vină cotletele, Mă am, glăsui Kitty către Fiona.

Înnebunită, fata plecă în căutarea puştiului. Dar acesta părea în plină formă.

— Ştii, o linişti Roger, care o urmase, cotletele erau bune. Mai degrabă, e vorba de „Barcoo”. E sezonul... Atâta doar că băiatul e primul dintre noi care-a făcut-o. E un fel de diaree, care se răspândeşte ca vântul.

Ca o infirmieră bine educată ce era, Fiona credea în profilaxie. Aşa că se duse în satul aborigenilor şi încercă să le bage în cap băştinaşilor câteva noţiuni elementare de igienă, cum ar fi să se spele pe mâini şi să fiarbă apa. Dar „Barcoo” fu mai rapid. Înainte ca ea să fi sfârşit de semănat cuvântul cel bun, Ludy, Pearlie şi Mattie

se cocoşaseră de durere, cu mâinile crispate pe pântece.

Întrucât flagelul revenea în fiecare an la dată fixă, nu fură surprinşi nepregătiţi. În farmacie existau medicamentele necesare. În general, mucilagiul de orez era suficient. Într-adevăr. După numai câteva ore, victimele aveau un aer complet extenuat, dar lucrurile nu merseră mai departe. Atunci când Roşie simţi, la rândul ei, primele simptome, Fiona o tratã ca şi pe celelalte… Poate chiar cu ceva mai multă bunătate, căci era preferata ei. Fiindcă îşi luase pe cap un copil în plus, dar şi pentru că ştia să împartă, nu era niciodată egoistă sau meschină. Toată lumea o iubea, ceea ce era destul de neobişnuit în această lume închisă, în care certurile între femei nu lipseau. Ba chiar, adesea, acestea depăşeau stadiul insultelor şi degenerau în adevărate lupte. Într-o zi, Fiona fusese martora unei scene mai violente decât altele, între Lucy şi Mattie. După ce a urlat în zadar la ele să se oprească, Steve

Manning pusese capăt luptei cu un pumn în falca lui Lucy şi altul în cea a lui Mattie. Trezite, în sfârşit, cele două duşmance se opriseră. Dar Fiona, oripilată, nu se putuse împiedica să strige:

— Mă bestie!

— N-am avut încotro, o asigură Steve, întorcându-se spre ea. Nu mai ştiau ce fac. Ar fi putut să se rănească de-adevăratelea.

— Mă…

— Te repeţi, Fiona. Păstrează exemplul ăsta în minte, dacă vreodată ai chef de bătaie, adăugase el, ironic. Va fi o plăcere pentru mine să te liniştesc la fel.

Fiona nu gustase defel gluma, dar trebui să recunoască adevărul cuvintelor lui Steve. După cinci minute, Lucy şi Mattie se plimbau la braţ prin ogradă, ca şi cele mai bune prietene. Dar Roşie nu se certa niciodată cu nimeni. Nu era stilul ei. Fiona o supraveghe cu atenţie sporită. În mod evident, Roşie era mult mai bolnavă decât ceilalţi.

Medicamentele administrate nu diminuară cu nimic greţurile ei, ci dimpotrivă. Fiona îi palpă abdomenul, care i se păru ciudat de rigid. Pulsul i se păru mai degrabă normal. Dar febra începu să urce, pulsul deveni rapid, iar bolnava se simţi din ce în ce mai rău. Fiona ştiu atunci despre ce era vorba.

— Roger, unde-i patronul? întrebă ea, neliniştită.

— E plecat cu băieţii.

— Va lipsi toată noaptea?

— Nu, dar se va întoarce, probabil, foarte târziu. De ce?

— Aş vrea să cheme Avionul Sanitar.

— Vezi? spuse Roger, pe un ton triumfător. Eşti exact ca noi toţi. Cum apare ceva, fuga la telefon să chemi A.S. Sau M.Z.

— Exact, zise laconic Fiona. Nu pot face nimic în caz de peritonită.

De… de ce? Roger pălise.

— Aparent, e vorba de o apendicită acută,

care s-a agravat. Poţi să chemi A.S. În locul lui Steve?

— Sigur, dar…

— Dar, ce?

— E aproape noapte, Fee. A.S. Nu poate ateriza noaptea. Câmpul nostru e prea mic. Atunci, telefonează-i doctorului Giddings.

— Degeaba! oftă Roger. Am încercat să-l sun mai înainte, când au apărut primele simptome de „Barcoo”. S-a răsturnat un tractor dincolo de Miliway. Doctorul e acolo şi nu se întoarce în seara asta.

— Bine, spuse Fiona cu o voce cât se poate de calmă şi cu ochii aţintiţi asupra gurii încleştate a lui Roşie. Du-te şi pregăteşte un pat.

Roger se supuse fără să protesteze. În acest timp, Fiona improviza o targă dintr-o uşă şi o saltea şi alese patru bărbaţi solizi. În ciuda tuturor precauţiilor, drumul fu un chin pentru Roşie.

De cum ajunseră acasă, Roger o ajută pe Fiona să instaleze bolnava în patul pregătit în

salonaşul de la parter.

— Sigur are febră mai mare de patruzeci de grade, murmură infirmiera.

— Ce putem face? întrebă Roger.

— Practic, nimic. Asta-i cel mai rău.

— Poate o buiotă caldă…?

— O, nu, mai ales asta nu! Dimpotrivă, o pungă cu gheaţă ar putea s-o mai uşureze. Dar ar trebui s-o punem pe un fel de suport, ca nu cumva să apese pe abdomenul dureros.

— Mă ocup eu de asta, promise contabilul. Părea aproape fericit că are ceva de făcut. Şi Fiona ar fi fost bucuroasă să se poată descărca cumva.

Atunci când îi spusese lui Roger că se teme de o peritonită, nu exagerase. În mod evident, Roşie nu avea doar o banală criză de apendicită.

Dar numai un medic ar fi putut s-o spună. Şi numai un medic ar fi putut să acţioneze… Infirmiera nu putu decât să tamponeze fruntea plină de sudoare a bolnavei, să-i umezească buzele

uscate. Roger reveni cu o pungă de gheaţă, pe care-o aşează cu atenţie pe un fel de arc.

— Hai să facem un ceai, Roger. Dar, înainte, trimite-i pe ceilalţi să se culce.

N-are niciun rost să aştepte aşa.

— Nu mă vor asculta, Fiona! Toţi locuitorii din regiune au aceeaşi reacţie în faţa bolii. Nu se vor mişca de pe verandă până nu le dăm înapoi bolnava… sau până n-o văd urcată în Avionul Sanitar. Toţi aborigenii formează o unică familie. Pentru nimic în lume n-o vor lăsa pe sora lor Roşie în starea asta.

— Atunci, să le dăm ceva de mâncare…

— După criza de „Barcoo”, nu mi se pare cel mai indicat lucru. În schimb, un ceai nu le va face rău nici lor. Mă duc să fac un cazan… iar pe-al tău, adăugă el, feră să-şi poată ascumde admiraţia, ţi-l voi aduce într-o ceaşcă de argint.

Fiona schiţă un surâs tremurat. De mai multe ori, mai adăugă gheaţă în pungă. Orele treceau… Pe la unsprezece, starea lui Roşie păru să se

înrăutăţească. Avea burta tare ca lemnul. Era scuturată de frisoane îngrozitoare. Gemea, într-un soi de delir.

— Nu… nu mai pot suporta, spuse Roger.

— E normal, Roger. Du-te şi ia puţin aer.

— Nu, nu vreau să te las singură. Ah, de-ar ajunge o dată Steve! El ar şti ce să facă.

— Nu şi de data asta, Roger.

— Măcar ar fi aici. O, da! Dacă Steve ar fi fost acolo! Fiona se temea de ceasurile din zori, perioadă în care bolnavii, obosiţi de boală, sleiţi după o noapte de chin, încetează să mai lupte.

Aşezat la picioarele patului, Roger stătea cu capul în pumni. Fiona umezea încontinuu buzele lui Roşie. Dintr-odată, avu impresia că simte o uşoară scădere a febrei. Să fi fost efectul imaginaţiei sale?

Îngrămădiţi pe verandă, aborigenii continuau să aştepte. Copiii dormeau în braţele lor. La un moment dat, ieşind să-şi mai dezmorţească picioarele, Fiona îl zări pe William dormind

profund în braţele lui Bert.

Iar apoi, spre miezul nopţii, se auzi un zgomot, un minunat zgomot de copite, un zăngănit de pinteni, o pocnitură de bici. Ca sub efectul unei baghete magice, „Capătul Lumii” reveni la viaţă.

Roger sări din scaunul lui şi se năpusti spre Steve. Dintr-odată, se făcu linişte. Atât de linişte, încât parcă nici nu mai respirau.

Fiona recunoscu paşii lui Steve. Inima ei bătea nebuneşte, şi nu doar de uşurare... îl auzi trimiţându-i pe indigeni acasă, cu o blândeţe plină de fermitate. O mână de fier într-o mânuşă de catifea, îşi spuse. Fără să protesteze, aceştia se îndepărtară. Apoi, el intră în camera bolnavei.

Roger rămăsese afară. Dintr-un capăt în celălalt al camerei, Steve şi Fiona se priviră îndelung, în tăcere. Fiona se simţi cuprinsă de o minunată căldură, pe care n-o mai cunoscuse până atunci, nici cu buna mătuşă Jessie, şi nici măcar cu Graham. Simţea o încredere totală în acest om. Totul avea să se rezolve. Împreună cu el, va avea

forţa de a înfrunta interminabila noapte.

Din trei paşi, el fu lângă ea şi, înainte de a se apropia de pat, îi mângâie uşor mâna, ca pentru a-i transmite din forţa lui.

— Ei bine, Roşie, spuse el, aplecându-se deasupra bolnavei, avem necazuri? Totul va fi bine, îţi promit eu… în curând se face ziuă, iar Avionul nu va întârzia… Ţin-te bine, mititico, ţin-te bine…

Şi, ca prin minune, Roşie, care de ceasuri întregi gemea de-ţi rupea inima, reuşi să murmure, schiţând o urmă de zâmbet:

— Da, stăpâne…

Steve se aşează lângă pat şi-i luă mâna. În pragul camerei, apăru Roger, care-i privi pe toţi trei, apoi se retrase. Fiona îl auzi agitându-se prin bucătărie. Desigur, mai făcea nişte ceai. Bolnava era mai puţin agitată. Aşa cum stătea, cu ochii închişi, părea – totuşi – pe jumătate conştientă.

— S-ar zice c-a adormit, murmură Steve.

— Te temi, cumva…

— Nu. În mod inconştient, se agaţă de viaţă. Acum nu mai avem mult de aşteptat. De cum se luminează, Avionul Sanitar va pleca spre noi.

Maşinal, scotoci în buzunar după ţigări. Renunţă, ridicând din umeri.

— Ştii că ai aceiaşi ochi că ai băiatului? întrebă el brusc, după o clipă. Ea tresări.

— Când am intrat mai înainte în cameră, am crezut că-l văd pe el. Ochi albaştri-violet, cu gene negre.

— E ceva obişnuit, replică ea, cu o dezinvoltură afectată.

— O, nu! spuse el, laconic. Trecură câteva minute.

— Voiai să vorbim despre băiat? întrebă Fiona, fără să ştie exact de ce.

— Dar tu? replică el, dintr-odată atent.

— Eu… nu în mod deosebit. Dacă am ochi violeţi, nu înseamnă că…

— E un motiv ca oricare altul, i-o tăie el. A! Uite-l pe Roger, cu ceaiul. Ce idee bună! Băură în

tăcere. Contabilul duse platoul înapoi la bucătărie. Din nou, îi învălui noaptea. Noapte albă. Noapte fără sfârşit.

Iar apoi, dintr-odată, o rază de soare trecu printre jaluzele. Supliciul se apropia de sfârşit. Zumzetul unui avion se auzea, din ce în ce mai aproape.

— Cum o scoatem de-aici? întrebă Fiona. Aseară am improvizat o targă, dar…

— Nu-ţi fă probleme. Echipa asta lucrează ca un ceasornic. Brancardierii au tot ce trebuie. Iar medicul are două infirmiere cu el, pentru cazul în care-ar fi obligat să intervină pe loc.

— În avion?

— Da. Steve se apropiase de fereastră.

— Aterizează! anunţă el. Fiona începu să strângă colţurile cuverturii în care zăcea biata Roşie, pentru a putea fi ridicată. Dar Steve o opri.

— Nu fă nimic. Au propriile lor metode. De exemplu, targa lor este un fel de pat rulant, mai uşor, mai solid, mai mare şi mai confortabil decât

o brancardă obişnuită. Da, da, spuse el, zâmbindu-i bolnavei, vor avea grijă de tine.

La rândul ei, Fiona privi pe fereastră. Practic, toată lumea de la ranch se năpustise pe pista de aterizare. Nu-l zări pe Bill. Era, cu siguranţă, undeva prin mulţime. Roger tocmai ajungea, cu jeep-ul, lângă avion. Membrii echipajului urcară repede în el şi vehiculul porni imediat spre casă.

— Cum vor putea transporta brancardă cu Roşie? se interesă Fiona.

— O vor pune pe platforma unui camion, explică Steve... Apoi vom urca acolo cât mai mulţi oameni, pentru a o stabiliza. Roşie nu va simţi nicio zdruncinătură.

Maşina frână în faţa verandei. Infirmierele purtau sahariene şi pantaloni. La urma urmei, îşi spuse Fiona, e logic. Ce s-ar fi făcut cu un halat sau o bonetă care ar fi zburat la cel mai mic vânt?

În treizeci de secunde, medicul era la căpătâiul bolnavei şi îi luă pulsul.

— Nu-i grozav, spuse el, în cele din urmă.

Cred, totuşi, că vom avea timp s-o ducem la bază. Nu vreau s-o operez aici, şi cu atât mai puţin în avion.

— Crezi că ne putem permite să aşteptăm, Bryan? întrebă cea mai tânără dintre infirmiere, într-o peritonită, contează fiecare minut.

— După părerea mea, spuse cealaltă, e mai bine s-o ducem la spital.

— Dacă i-am cere părerea şi domnişoarei Smith? făcu medicul, pe un ton amical.

— Eu… eu sunt bucătăreasă… nu infirmieră, se bâlbâi Fiona, luată pe nepregătite.

— Ştiu, mi-a spus Roger. Dar, după cum aţi îngrijit epidemia de scarlatină şi cea de „Barcoo”… da, da ştiu totul… cred că ţi-am putea da o diplomă pe loc.

Medicul zâmbea.

— Ei, ce crede infirmiera Smith? Fiona se întoarse spre Roşie, care părea mai calmă, mai puţin încordată, mai puţin lividă.

— Cred că poate aştepta până la spital.

— Atunci, la drum, zise imediat medicul. Camionul aştepta deja în faţa uşii. Roşie fu instalată pe brancardă cu nesfârşită grijă. Brancardierii o ridicară cu mişcări line şi o urcară pe platformă. O mulţime de oameni urcă acolo, lângă medic şi infirmiera-şefă, pentru a susţine targa şi a stabiliza camionul.

Steve, Fiona şi cea de-a doua infirmieră urcară în jeep.

— Bucătăreasa noastră face nişte ochi cât cepele, glumi Steve. A descoperit Avionul Sanitar. Pentru informaţia ta, Fiona, află că vărsăm în fiecare an o sumă bunicică pentru acest serviciu. Dar sunt nişte bani cheltuiţi cu folos. Un fel de asigurare pe viaţă. Cu acest sistem, ajungem la fel de repede la spital ca şi cum am locui în oraş.

— Dar nou-născuţii? o întrebă Fiona pe infirmieră.

— Din câte ştiu eu, încă nu s-a născut niciunul în A.S. Cei din nord sunt nişte oameni liniştiţi, care-şi iau din timp măsurile de

prevedere. Iar copiii sunt şi ei de înţeles, pentru că nu-şi aleg momentele cele mai critice pentru a veni pe lume.

În timp ce vorbea, infirmiera nu înceta să-l studieze pe Steve, cu un aer ademenitor. În fond, îşi spuse Fiona, de ce nu? e destul de seducător şi mai e şi mare proprietar…

— Steve, se apropie Balul Curselor şi nu m-ai invitat încă.

— Îmi pare rău, sunt ocupat. Miss Smith a fost prima.

— Dar eu… începu Fiona, pe un ton indignat.

Maşina frână brusc lângă avion. Roşie era deja înăuntru. Înainte ca avionul să decoleze, Fiona aruncă o privire rapidă înăuntru. Niciun deget de loc nu era risipit. Era acolo un veritabil arsenal farmaceutic, fără a mai socoti două aparate de reanimare, un incubator pentru prematuri şi câteva butelii de oxigen.

Echipa se îngrămădi în carlingă. Motoarele vuiră. Copacii se curbară sub suflul elicelor. Iar

avionul salvator îşi luă zborul.

— Crezi c-o să scape? întrebă Fiona, încă buimăcită de emoţiile ultimei nopţi.

— Tocmai tu mă-ntrebi? făcu el, aprinzându-şi, în sfârşit, o ţigară.

— Ce vrei să spui?

— Infirmieră sau bucătăreasă? întrebă el, laconic.

— M-ai angajat ca bucătăreasă, nu?

— Exact. Dar, după ultimele întâmplări, tare-mi vine să cred că experienţa ta medicală nu se opreşte la lecturarea Agendei medicale, de la artrită la zona zoster.

— Te înşeli în privinţa Agendei. Merge de la abcese la zygomatic.

Cu o înclinare admirativă, el o ajută să urce în jeep.

— Revenind la Roşie, sunt optimist, zâmbi el, pornind maşina. Bryan Field este un medic foarte bun… Miss Fanning, infirmiera şefa, are destulă experienţă. A lucrat mult timp în Malayesia, în

cadrul Crucii Roşii. Cât despre Virginia Dane…

— Da…?

— A fost ataşată a Serviciului Medical din Darwin şi e obişnuită cu escortarea bolnavilor.

— De ce n-ai… începu Fiona.

— Ce?

— E o fată frumoasă…

— Foarte frumoasă, încuviinţă el.

— Atunci… Tăcu, încurcată.

— Vrei să ştii de ce n-am acceptat s-o însoţesc la Balul Curselor? Totuşi, explicaţia mea a fost destul de clară.

— Miss Dane ar fi putut crede că eu m-am ţinut scai de tine. Dar ştii că n-am avut nici cea mai mică intenţie…

— Haide, făcu el, pe un ton concesiv, doar n-o să ne certăm de la atâta lucru. Ţi-am spus deja că, în calitate de patron, mă voi angaja să te însoţesc.

— Şi unde-o să fie balul?

— Într-o suburbie a orăşelului Minta.

— Când?

— Cam peste şapte săptămâni.

— Balul începe după curse, presupun?

— Bineînţeles. Hei, că veni vorba de curse, ia te uită la ei!

Aborigenii se întorceau spre fermă cu mersul lor nonşalant. Evenimentul plecării lui Roşie trecuse.

— Dar nu-l văd pe William! exclamă Fiona, neliniştită.

— S-o fi culcat. Dacă te uiţi mai atent, n-ai să vezi niciun puşti. Trebuie că dorm buştean. Nici avionul nu-i trezeşte pe ăştia micii, când sunt obosiţi. Cred că toţi o să mergem la culcare. Aborigenii au vegheat toată noaptea. Cât despre văcari, sunt frânţi – am avut de lucru, nu glumă!

— Probabil că abia aştepţi să te vezi în pat, observă ea.

— Nu mai puţin decât o infirmieră drăguţă, pe care-o cunosc de undeva, zâmbi el maliţios, mai mult cu ochii săi albaştri, decât cu colţurile buzelor.

— Dar… masa…? întrebă ea, roşind.

— O s-aştepte. După părerea mea, cam tuturor le e mai somn decât foame. Iar flămânzii o să se descurce ei cumva. Hai la culcare, până nu ne trezesc copiii!

Fiona coborî din jeep, iar oboseala o cuprinse, parcă, dintr-odată. Începu să urce încet treptele verandei. Fără un cuvânt, Steve o ridică în braţe cu uşurinţă şi o purtă aşa până în uşa camerei sale, unde-o aşeză pe pat.

— Gata, acum dormi! şopti el.

— N-o să pot…

— Fiindcă eşti prea obosită! Haide! În cinci minute, ai să dormi dusă.

— Nu, voiam să spun că… Vreau să fiu sigură că s-a întors băiatul. Aşa sunt eu, domnule, zise ea cu o voce în care se simţea un tremur imperceptibil. Nu l-am mai văzut de câteva ceasuri. Nu mă pot împiedica. Sunt neliniştită.

— Ei, atunci hai cu mine! spuse el aproape tandru, luând-o de mână şi ducând-o spre camera

alăturată. În faţa patului lui Bill, Fiona rămase mută de surpriză.

Un cap brun şi unul blond. Un obraz oacheş şi unul palid. Amândouă – pe aceeaşi pernă. Harold şi William.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze! şopti fata. Ridicându-şi ochii, întâlni privirea foarte albastră a lui Steve. Din nou, se simţi năpădită de un sentiment căruia nu-i ştia numele.

— Dumnezeu să te binecuvânteze! spuse australianul, privind-o tandru de-a binelea.

CAPITOLUL 7

După cum prevăzuse Steve, toată lumea dormi până ce copiii şi animalele cerură de mâncare, unii cu chiote, alţii cu mugete. Frecându-se la ochi şi căscând de le trosneau fălcile, Steve, Roger, paznicii vitelor şi copiii se înghesuiră la bucătărie. După ce băură ceşti peste ceşti cu ceai întăritor, prinseră să arunce priviri grăitoare spre cuptorul încă stins.

Toată ziua, fiecare mâncă după posibilităţi.

Dar, începând de a doua zi, corvezile culinare reîncepură. Fiona redeveni bucătăreasă. Era zi de tăieri. Tone de carne proaspătă, care trebuia fiartă, congelată sau sărată, fură aduse la bucătărie. Toată ziua-tăie fleici, cotlete, limbi, organe. Grăsimea trebuia adunată, topită, depozitată. Bineînţeles, între timp trebuia să pregătească şi hrana rece pentru văcarii care urmau să lipsească vreo câteva zile.

Steve o descoperi pe Fiona, cu obrajii încinşi, agitându-se în mijlocul unei bucătării supraîncălzite.

— Trebuie neapărat să caut un bucătar. Fata se opri brusc din frământatul aluatului. Cu cotul, îşi îndepărtă o şuviţă de pe faţă.

— Ce anume nu merge cum trebuie? se interesă ea, cu vocea gâtuită.

— Munceşti prea mult. Asta nu-i slujbă pentru o femeie.

— Totuşi, m-ai angajat.

— N-aveam de ales, atunci. Roger nu putea,

în acelaşi timp, să-şi vadă de treaba lui şi să se ocupe şi de bucătărie.

— Nu eşti mulţumit de mine? întrebă ea, cu un glăscior firav.

— Ba da, eşti… eşti… Ezită câteva clipe.

— Numai că mă tem să nu te surmenezi! încheie el, cu un ton morocănos.

— Ştiai că fi… că William şi Harold au dormit din nou împreună? întrebă ea, schimbând dinadins subiectul.

— Da. Le-am cerut băieţilor să dea jos din pod încă un pătuţ. E mai comod, totuşi, decât amândoi într-un pat.

— Deci, Harold va rămâne?

Sigur că da. Sunt convins că celelalte mame s-ar ocupa de el, la fel ca şi de numeroşii copii ai lui Roşie. Dar n-are rost să le mai trimit o gură în plus. Nimeni nu-şi mai aminteşte cum a ajuns Harold în sat. Într-o zi, ne-am pomenit cu el. Ce se întâmplase? Fusese părăsit, se rătăcise? Era prea micuţ ca să poată da explicaţii. Dar Roşie n-a stat

prea mult să se-ntrebe. L-a primit între copiii ei.

Înţelegi acum ce simţ al familiei îi leagă pe aborigeni între ei? Cum ar reacţiona William, dacă l-aş despărţi, dintr-odată, de cel pe care-l consideră drept frate?

— El simte totul cu atât de multă intensitate, pentru că…

— Da…? Fiona se întrerupsese. Pentru ea, atitudinea copilului trăda o evidentă nevoie de compensaţie. Dar nu voia să iasă din rolul ei de bucătăreasă.

— …pentru că e încă nou aici.

— Ca şi tine, Fiona. Tu nu simţi, la fel, nevoia de-a aparţine cuiva?

— Adulţii sunt altfel, o scaldă ea.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Uite ce, parcă vorbeam despre William. Să înţeleg că, de-acum înainte, Harold face parte din familie?

— O gură în plus să fie picătura care face să se reverse vasul?

— N-am de unde să ştiu. Mă duc să le pregătesc camera. William o să sară-n sus de bucurie. Steve mai pusese să se coboare din pod şi două pupitre. Nu era cam devreme? William era înscris la cursul elementar, dar Harold nu ştia, probabil, nici să scrie, nici să citească. Desigur, guvernul făcea tot ce putea pentru a-i educa pe aborigeni, dar, în locuri pierdute, cum era „Capătul Lumii”, apăreau dificultăţi suplimentare.

Cei doi puştani traseră nişte chiote de bucurie, descoperind o mulţime de ascunzători în birourile respective. „Nu va dura mult şi vor creşte acolo broaşte şi gândaci”, îşi spuse Fiona.

— Crezi că vor fi în stare să aprecieze mobilele astea la adevărata lor valoare? nu se putu ea împiedica să observe.

— Draga mea Fiona, recunosc că, la vârsta lor, am crescut o lişiţă rătăcită şi un oarece număr de şerpi inofensivi, spre marea nemulţumire a bietei mele mame… Dar studiile mele n-au avut de suferit din cauza asta.

— De unde-ai scos toate chestiile astea?

— Din pod. E un fel de peşteră a lui Ali Baba. Ar fi bine să te duci într-o zi, s-arunci un ochi pe-acolo. Mama mea sperase să aibă o familie numeroasă…

Ridică din umeri.

— Cine ştie, poate vor fi de folos vreodată, termină el, privind-o pe Fiona într-un fel curios. Aflară apoi că operaţia lui Roşie decursese normal şi nu fusese urmată de nicio complicaţie. La fermă, toată lumea vorbea despre cursele şi despre balul care se apropiau. Aveau să meargă cu toţii.

— Cu cine mergi, Roger? întrebă Fiona.

— Cu tine.

— Mersi, dar, ştii, mi-e imposibil. Patronul a hotărât să mă invite el. Ceea ce, de altfel, aş numi abuz de autoritate…

— Vom fi, totuşi, împreună, zâmbi Roger. O dată ajunşi acolo, nimeni nu mai ştie cine cu cine a venit. Toată lumea dansează cu toată lumea. E o zi

minunată, Fee – ai să te distrezi bine.

Regăsindu-şi frivolitatea, Fiona se gândi de îndată la rochii şi zorzoane. Pentru curse, avea ce-i trebuia. Dar pentru bal, nu-şi luase nicio rochie de seară.

— Femeile se gătesc pentru bal?

— Şi încă cum! E singura ocazie din an. Îşi pun tot ce au mai bun. E un un spectacol să le vezi sosind, îmbrăcate în dantelă şi mătăsuri şi încălţate cu cizme.

— Cum aşa?

— Cele care vin de departe, vin în cizme. Pantofii de bal sunt în geantă.

— Dar, Roger, n-am cu ce să mă-mbrac!

— Ei, asta-i o problemă! declară acesta, scărpinându-se la ceafă, şi e cam târziu să comandăm ceva la David Jones, la Sydney.

— N-am să pot merge, spuse Fiona.

— Am auzit că unele fete au nişte cămăşi de noapte încântătoare, transparente şi cu dantelă, care-ar putea fi luate drept rochii de ocazie… Mă

rog, asta o ştiu din auzite, adăugă el în grabă.

— N-am nimic din toate astea, răspunse răspicat Fiona. Trusoul meu e compus din două pijamale de bumbac şi dintr-o rochie de cameră cam roasă.

— Aha… Ar mai fi Ahmed…

— E un vânzător ambulant?

— Da, un afgan. N-are la fel de multă marfă ca Jake, dar nu se ştie niciodată.

S-ar putea să găseşti la el ceva nemaipomenit.

— Dacă vom găsi o asemenea minune, să sperăm că va fi măsura mea şi că nu va fi din cale-afară de demodată.

„Minunea” ieşită din sacii lui Ahmed era după moda anilor 1920. De cum o văzu, Fiona ştiu că era cât se poate de potrivită. Cu mici ajustări, ar fi trebuit să-i vină ca turnată.

— Rochiile astea se vindeau bine pe vremea când tinerele doamne dansau Charleville, explică afganul.

— Charleston, rectifică Fiona, zâmbind.

— Doamna va avea nevoie de nişte perle, ca să le-asorteze la rochie, continuă vânzătorul.

Roger o privea uimit, cum se învârtea încoace şi-ncolo, fericită de noua ei toaletă. Culoarea – un violet pal – o prindea de minune. Rochia avea decolteul rotund şi nu foarte adânc, cobora mulată pe şolduri şi se termina cu franjuri de aceeaşi culoare, cu a nuanţă mai închisă. Una peste alta, tânăra arăta minunat şi mai degrabă originală decât demodată. Fără să se tocmească, cumpără rochia Charleville, pardon – Charleston, la un preţ exagerat de mare.

Cât despre perle, n-a fost deloc complicat. Aborigenele îi propuseră, într-un glas, toate perlele pe care le aveau. Erau încântate la ideea de-a o vedea pe „Mă am” purtându-le la bal.

Apoi, după optsprezece zile, boala lovi din nou la fermă. De data asta, era vorba de oreion. Unica ei victimă fu Steve. Fiona recunoscu imediat simptomele. Cu un an înainte, fusese o epidemie

asemănătoare la Heatherfell. Aşa că înţelese imediat ce însemnau durerile de urechi şi de gât, febra urmată de cefalee, starea generală proastă şi, în sfârşit, inflamarea progresivă a glandelor paratiroidiene.

La Steve, a fost ceva spectaculos. Deveni foarte repede de nerecunoscut. În aşa hal, încât cei doi copii îl priviră năuciţi din pragul camerei.

— Cine-i ăsta? şuşoti Harold.

— Cică-i Steve, răspunse Bill.

Fiona îi ceru bolnavului să se culce. Risca mai puţin să-i contamineze pe copii… şi, oricum, n-avea niciun rost să rătăcească prin casă, ca un strigoi. În ce-i privea pe Roger şi Fiona, ei erau, oricum, deja imunizaţi. Dar Steve refuză.

Îi era foarte greu să-nghită orice. Chiar şi supele şi piureul erau abia suportate. După ce refuză să mai primească până şi apa, ea apucă telefonul şi chemă Medicul Zburător. Peter Giddings fu scurt şi categoric.

— Pune-l să se culce, ordonă.

— Nu vrea.

— Trebuie să se culce. Ştii la fel de bine ca şi mine.

— Eu? O bucătăreasă?

— Hai, lasă goangele! N-am timp acuma de discuţii. Sunt atât de prins, încât nici n-apuc să pun piciorul pe pământ.

— Mi se pare firesc, pentru un Medic Zburător.

— Mai puţin spirit şi mai multă autoritate! Culcă-l neapărat pe catârul ăla!

— V-am spus că nici nu vrea s-audă.

— Îţi repet că trebuie să se culce! Şi ştii de ce, nu? Oreionul, la bărbaţi, poate provoca inflamarea testiculelor. Până la sterilitate, nu mai e decât un pas.

Fiona nu răspunse.

— M-ai înţeles, domnişoară?

— Sunt bucătăreasă, spuse ea, în sfârşit. Nu pot să-i zic asta.

— De ce?

— Păi, fiindcă… fiindcă…

— Uite ce-i! Nu pot ajunge acolo până mâine. N-am avut niciodată atât de multe cazuri pe cap. Dacă nu faci ce-ţi spun, te voi considera responsabilă, înţelegi? Până atunci, fă-i nişte comprese umede, cu acid boric, ca să-i mai uşurezi durerile din gât. Mâine, aduc eu o loţiune calmantă, şi am să-i dau şi nişte antibiotice, înţeles?

— Înţeles, bâigui Fiona. Porni în căutarea lui Roger, cu speranţa că-l va convinge pe acesta să-i explice patronului necesitatea odihnei. Dar Roger dispăruse.

— S-a dus spre lagună, să asiste la dresaj, o anunţă William, care se-nvârtea pe-acolo. Strângând din dinţi, Fiona intră în salon, ca un martir în cuşca fiarelor.

— Domnule, tocmai am telefonat la M.Z. Trebuie neapărat să vă culcaţi.

— Cum? mugi Steve, în ciuda fălcii lui îndurerate.

— N-ai auzit? În pat! Şi repede!

— De ce?

— Ca să nu apară complicaţii.

— Am deja destule, nu crezi? mârâi el.

— E vorba de complicaţii mult mai grave, afirmă ea, cu un aer tragic, şi…

— Refuz! i-o tăie Steve.

— …şi care ţi-ar putea afecta întreaga existenţă. Steve rânji.

— În orice caz, pe cea a soţiei tale. Dintr-odată atent, el ridică privirea.

— Doar dacă n-ai chef să mori fără urmaşi, isprăvi ea. Acum ai înţeles?

Steve nu se lăsă rugat.

— La asta nu mă gândisem, murmură el. Cred că ai dreptate.

După două minute, era culcat şi accepta fără să mârâie compresele prescrise de Peter Giddings. A doua zi, conform promisiunii, medicul era la faţa locului. Steve se refăcu foarte repede, dar fu nevoit să rămână în pat o săptămână şi să stea

izolat încă una.

— Numai bine mă voi însănătoşi până la curse şi bal, observă el, mulţumit.

Acum, când nu mai suferea, aprecia această odihnă forţată şi grijile atente ale Fionei. Carantina era să-l priveze de o distracţie pe cinste: concursul „Cea mai lungă poveste”. Acest concurs avea loc în fiecare an, la Darwin. Învingătorul din anul precedent hotărâse să vină să-şi apere titlul în regiunea golfului. „Capătul Lumii”, aflându-se în centrul districtului, fusese ales ca loc de întâlnire.

— Câştigătorul de acum doi ani, numit şi „Walkie-Talkie”, a fost tare de tot. Povestea lui a durat trei ore şi zece minute. Cea de anul trecut n-a durat nici măcar două ore. Candidatul nostru, Williams – Morişca, crede că poate să-l bată.

— Ce fel de poveşti se spun acolo?

— De tot soiul. Legende din folclorul nostru provincial, povestiri cu tâlhari, basme… Acum doi ani, premiul a fost un magnetofon.

De la fereastra camerei sale, Steve urmărea pregătirile pentru serbare. Williams – Morişca veni să-i facă o vizită, dar rămase la o distanţă apreciabilă de convalescent. Era un fost văcar de la „Capătul Lumii”, dar, găsind că meseria nu i se potriveşte, se făcuse comis-voiajor pentru maşini agricole. Aşa, îşi putea folosi în mod lucrativ „morişca”.

— Va veni lume din toată regiunea, anunţă Roger.

— Şi unde-i aşezăm? întrebă Fiona.

— Pe verandă. Punem şi nişte difuzoare. Ai să vezi… povestitorii ăştia îşi spun istoriile cu o viteză incredibilă. Fiona pufni, neîncrezătoare.

— Îndemnându-se, probabil, cu câte-o duşcă, din când în când.

— Aici greşeşti. Pentru un asemenea concurs, trebuie să-ţi păstrezi mintea limpede. Butoaiele se destupă abia după terminarea probelor. Va trebui să pregătim şi ceva de mâncare pentru toată lumea. Dar ăsta-i domeniul tău.

Flora MagDougall, consultată la telefon, o mai linişti. În general, fiecare femeie aducea cu ea câte ceva de mâncare.

Fiona hotărî, totuşi, să-şi facă o rezervă de prăjiturele şi să pregătească vreo câteva termosuri pline cu cafea. Dar, cu trei ore înainte de concurs…

— Fiona! mugi Steve, cu o voce de stentor care nu lăsa nicio îndoială asupra stării lui de sănătate – măcar în ceea ce privea corzile lui vocale.

De emoţie, Fionascăpă din mâini un pahar gradat care se făcu ţăndări.

— Fionaaa! Se năpusti spre salonaşul de la parter, unde se instalase Steve. Rezemat de fereastră, Williams-Morişca părea însăşi statuia dezolării.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea, intrând. Ce-ai păţit? Ţi-e rău?

— Lui îi e rău – şi-a pierdut vocea! anunţă Steve, pe un ton lugubru.

— Laringită?

— Naiba ştie! S-ar putea să fie ceva nervos. Orice-ar fi, nu mai poate vorbi. Vezi şi tu… Williams îşi drese cu disperare vocea. Niciun sunet nu-i ieşi din gâtlej.

— Ai trei ore pentru a-l vindeca, hotărî Steve.

— Imposibil, protestă Fiona.

— „Imposibil” nu-i un cuvânt australian. Ai să faci ce-ai să poţi. E un ordin.

— Bucătăreasă sau infirmieră? întrebă scoţiancă, având un aer glumeţ.

— Treci la treabă! E tot ce-ţi cer. Fiona făcu imposibilul. La urma-urmei, era în joc reputaţia Teritoriului de Nord. Îi aplică pe loc pulverizaţii, badijonări, picături nazale, comprese calde, sirop pectoral, citronade fierbinţi cu miere de albine, pastile cu mentol, calmante, gargară şi, mai ales, o interdicţie absolută asupra ţigărilor.

La cea de-a zecea poruncă, Williams fu gata să renunţe. Dar Steve insistă în a impune acest tratament de şoc. Ba chiar îi propuse antibioticele

pe care Peter Giddings i le prescrisese lui, dar Fiona se opuse cu străşnicie.

După două ore şi jumătate, nimic nu era gata la bucătărie. Biscuiţii de Savoia nu fuseseră puşi la cuptor, iar cafeaua nu era făcută. Şi din gâtlejul lui Williams – Morişca nu ieşeau decât gâjâituri.

— Ei bine, suspină Steve, va trebui să-l înlocuiesc.

— N-ai să ieşi din camera asta! se răţoi Fiona. Încă eşti contagios.

— Uită-te şi tu afară! Lumea a început să sosească.

Automobile şi camionete se zăreau deja pe drum, ridicând nori de praf. Un mic avion era pe cale să aterizeze între balize.

— Ăştia-s familia Gillespie, din Pennington, o informă Steve. Aha, şi uite-l şi pe „Piksher”, mai adăugă, zărind un camion mare şi pestriţ.

— Piksher?

— E camionul care face turul fermelor, pentru a proiecta filme vechi, îi explică el feţei…

Probabil că a auzit de concurs şi profită de ocazie. Vom fi serviţi cu „actualităţi” vechi de cel puţin zece ani, cu desene animate, cu unul sau două dintre vechile filme mute, botezate invariabil „Inimă Sfărâmată” sau „Cavalerul Fantomă”, iar la sfârşit, Imnul Regal! Toate astea, pentru numai un dolar.

Aplecându-se pe fereastră, Steve ordonă celui care se ocupa de difuzoare să-i pună unul sub geam.

— Chiar vrei să participi la concurs? se nelinişti Fiona.

— Chiar aşa, spuse el, privind-o sfidător. Nimeni nu păru foarte surprins aflând de schimbarea concurenţilor. Femeile îşi duseră pachetele cu mâncare la bucătărie, scoaseră fotoliile din salon şi se instalară pe verandă. Bărbaţii se aşezară pe trepte sau se căţărară pe balustradă.

Prea puţin interesaţi de concurs, aborigenii se învârteau la oarecare distanţă, dar nu prea

departe, pentru că nu voiau să piardă filmele.

Gabby Broughton, campionul anului precedent, deschise „ostilităţile”. Vorbea cu o viteză nebună. Debitul lui depăşea, probabil, zece mii de cuvinte pe oră. În viaţa ei, Fiona nu mai auzise un asemenea potop de cuvinte. Dar, după două ore, campionul se dădu bătut.

Cu inimitabila lui voce tărăgănată, Steve Manning prelua ştafeta. Cuvintele lui curgeau ca un râu fără sfârşit. Dădea impresia că poate continua în acest ritm până a doua zi. După două ore şi jumătate de adevărat torent verbal, fu proclamat învingător. Se auziră răcnete de bucurie. Fiona, ajutată de câteva femei, începu să pregătească mâncarea. Platourile începură să circule, însoţite de un vin roşu de Queensland şi de cafea proaspătă.

După care intră în scenă Piksher, care îşi instala ecranul. Aborigenii se apropiară. Spre marea bucurie a femeilor şi profunda decepţie a bărbaţilor, filmul proiectat fu „Inimă Sfărâmată”

Era un film de duzină. În loc să privească ecranul, Fiona contempla cerul împestriţat cu stele şi visa.

— Fiona! La al treilea croncănit, fata întoarse capul De la fereastra salonaşului, Steve îi făcea semne aratandu-şi gâtul cu gesturi disperate. Iisuse. O recidivă? Se ridică şi se năpusti în casă.

— Nu… mai pot… vorbi… spuse Steve într-o suflare. Aflu… risitul ăsta de concurs…

Fiona fu gata să pufnească-n râs. Trecu în cabinetul de toaletă alăturat şi pregăti, încă o dată, cele de trebuinţă: pulverizaţii, badijonări, picături nazale, comprese calde, sirop pectoral, citronadă fierbinte cu miere, pastile cu mentol, calmante, gargară.

— Şi fără ţigări! adăugă ea, pe un ton feroce, înainte de-a ieşi.

Săptămâna care urmă fu calmă: fără catastrofe culinare, fără accidente, fără boli… nici măcar un guturai.

În ziua ce urmă tăierilor, Fiona hotărî să se apuce de patiserie şi să facă vrafuri de prăjiturele,

brioşe, Kugelhof şi biscuiţi de Savoia, care se puteau păstra o vreme în cutii metalice. Fetele de la bucătărie se învârteau în jurul ei. Dolly o ajuta să pregătească ingredientele necesare, Mattie spăla vasele, iar Bessie ungea formele. Dintr-odată, lui Bessie i se făcu rău. Nu era nimic uimitor în asta: în bucătărie era cumplit de cald. Fiona o trimise afară, să respire puţin aer curat. Când, după câteva minute, ieşi să vadă dacă ajutoarea ei se simţea mai bine, observă talia îngroşată a acesteia, cum de nu văzuse până atunci?

— Bessie, dar eşti…

— Da, Mă am, voi avea un copil.

— Rămâi aici. Mă duc să-ţi aduc o ceaşcă de ceai.

— Da, Mă am, spuse Bessie. Şi izbucni în lacrimi. Uşor tulburată, Fiona plecă să pregătească infuzia. Bessie o bău, dar fără să se oprească din plâns. Fiona preferă s-o trimită acasă până a doua zi. Avusese deja ocazia să constate

cât de dezvoltat era instinctul matern al aborigenelor. Pentru aceste femei, o naştere era întotdeauna un prilej de bucurie. Ce însemna disperarea asta? A doua zi, tânăra veni la treabă, dar continuă să plângă toată ziua. Fiona se interesă de sănătatea ei. Se părea că, în această privinţă, totul mergea bine. Bessie era înfloritoare.

Şi atunci – ce se întâmpla? Nici măcar nu ştia cine era prietenul… sau soţul lui Bessie. Să fi fost vorba de o problemă de familie? Greu de spus – avea de-a face cu oameni simpli, cărora nu prea le cunoştea obiceiurile. Îl întrebă pe Roger.

— Bessie… dacă-i măritată? N-aş prea crede. Dar nu asta-i problema, Fee. Trebuie să fie altceva.

— Dar ce? Roger mârâi să trebuie să facă închiderea de lună şi-şi băgă capul în registrele lui. Fiona nu insistă. A doua zi, Bessie mai trase un ropot de plâns. Fiona hotărî să meargă până la capăt îl căută pe Steve.

— E vorba de Bessie… începu ea.

— Da. E gravidă, nu?

— Ştiai?

— Sigur că da.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Eu!? Uite ce-i, Fiona, doar nu-ţi închipui că…

— Nu, sigur că nu. Dar trebuie să existe un responsabil.

— E Jimmy Daniels. Se ocupa de vite. L-am împrumutat familiei Gillespie într-un moment când nu le ajungeau muncitorii, iar ei l-au păstrat la Pennington.

— Eşti sigur că el…

— Da, el şi Bessie trăiau împreună de mai multă vreme.

— Dar atunci de ce nu…? Of, nu pricep şi pace!

— De ce nu sunt căsătoriţi şi nu trăiesc împreună într-o căsuţă cu flori la poartă, ca doi englezi veritabili? Dar, scumpa mea Fiona, suntem în mijlocul Australiei, într-o regiune semideşertică,

şi avem de-a face cu oameni care n-au cunoscut decât de puţină vreme binefacerile civilizaţiei. Integrarea lor e pe drumul cel bun, dar va mai dura încă multă vreme. Te deranjează că Bessie nu-i măritată, asta-i problema?

— Nu sunt o mic-burgheză rigidă, cum pari să crezi. Am văzut eu altele, şi mai şi. Dacă mă deranjează ceva, e faptul că Bessie îşi face griji – este evident. Şi cred că are motive. Steve reflectă o clipă.

— Să fie din cauză că Jimmy e tot la Gillespie?

— Ce idee genială! articula Fiona, pe un ton acid. Nu-i normal ca o femeie în starea ei să-şi dorească soţul aproape?

— De unde să ştiu eu? replică Steve, şugubăţ.

Văzând-o pe Fiona împurpurându-se de furie, continuă grăbit:

— Linişteşte-te! Femeile astea ştiu dintotdeauna că bărbaţii trebuie să meargă acolo unde se poate câştiga o pâine. Despărţirile li se

par inevitabile şi, de aceea, aproape normale.

— Şi de ce Jimmy Daniels nu şi-ar putea câştiga pâinea tot aici?

— Nu asta-i problema, crede-mă. Ia adu-mi încoace salcia aia plângăreaţă.

În cinci minute, Steve scoase adevărul de la ea. Bessie n-avea nimic împotriva plecării lui Jimmy, dar nu-i putea ierta faptul că nu răspunsese la scrisoarea care-i anunţa vestea cea bună.

— Ştii să scrii, Bessie?

— Da, stăpâne, răspunse aborigena cu mândrie, şi Jimmy la fel. A fost la şcoala misionarilor.

— Aşa ţi-a spus el?

— Da, stăpâne.

— Cred că-ncep să mă lămuresc, zise Steve, după ce-o trimise pe Bessie înapoi la treabă. Îl sună pe Mark Gillespie şi avu o lungă discuţie cu el. Închise telefonul. După puţin, sună Mark.

— Zici că… sigur că nu… Nu ştia nimic?…

vrea să se-ntoarcă imediat... Bine.

Urmă un interminabil schimb de păreri despre vite, nutreţ şi potcoave.

— A pornit deja încoace, anunţă Steve, închizând telefonul.

— Cine?

— Jimmy, cine altul? Habar n-avea. E nebun de bucurie.

— Dar scrisoarea...

— Jimmy nu ştie să citească. Îmi închipuisem asta. I-o fi tras lui Bessie povestea asta cu şcoala misionarilor ca să se dea mare în faţa ei.

— Şi ce va gândi ea când va afla adevărul?

— Probabil se va simţi cât se poate de superioară.

— Bietul Jimmy!

— Nu-ţi fă probleme! în euforia căsătoriei, vor uita repede povestea asta.

Văzând mirarea Fionei, el adăugă:

— Da, am fixat chiar şi data. Preotul Deşertului tocmai era la familia Gillespie. L-am

rugat pe Mark să ni-l trimită săptămâna viitoare.

— Oh! suspină Fiona, încântată. Deja se gândea să-i telefoneze Florei MacDougall şi să-i ceară o reţetă de tort al miresei.

La fermă fu o explozie de bucurie. Lacrimile lui Bessie secară pe loc.

— Dac-aş fi ştiut, Mă am, în loc să cumpăr scutece, aş fi luat rochia aceea frumoasă, pe care matale…

— Care rochie frumoasă? Fiona uitase de rochia charleston, sau cel puţin se gândea la ea cu o anumită detaşare. Dar pentru Bessie era „rochia vieţii ei”.

— Oh! Rozul ăla… şi atâţia franjuri. Ce mai rochie de nuntă! Fiona o privea surâzând. Sosi Jimmy. Sosi şi Preotul Deşertului. Fiona făcu un tort minunat. Iar Bessie se mărită în faimoasa rochie charleston, roz fucsia, cu franjuri…

Fiona ar mai fi putut s-o poarte la Balul Curselor, dacă n-ar fi cedat cusăturile în anumite locuri… şi asta în mod ireparabil.

— Camioneta poştelor! trâmbiţă Roger, de la biroul lui, a doua zi după nuntă.

— Un pachet pentru domnişoara F. Smith! anunţă şoferul. De la firma David Jones! Fiona pipăi pachetul cu nespusă uimire. David Jones! Roger îi vorbise, odată, de un magazin cu acest nume, aflat la Sydney. Dar…

— Nu-l deschizi? sugeră o voce, în spatele ei.

Steve Manning se apropiase, fără să-l audă. Sfoară. Scotch. Hârtie de împachetat. Carton. Valuri de hârtie de mătase. O rochie de seară. Albă, cu mici flori argintii şi o centură asortată. Într-un pachet separat, o pereche de pantofi de bal. O toaletă încântătoare!

— Sper că ţi-s pe măsură? întrebă Steve, cu vocea morocănoasă.

— Tu ai comandat pachetul?

— Cine altul?

— Dar de ce?

— Ce întrebare! E un cadou!

— Nu pot să-l accept!

— Atunci, să spunem că-i o recompensă.

— Mă plăteşti deja, şi destul de bine.

— Plătesc o bucătăreasă, nu o infirmieră. Iar această rochie este o mărturie a… a ceea ce… of, nu-mi găsesc cuvintele.

Cu ochii strălucitori de emoţie, Fiona murmură:

— Pentru o voce bolnavă, există întotdeauna pulverizaţiile, badijonările şi compresele calde…

— Dar pentru o inimă bolnavă, fetiţo?

Preţ de o clipă, privirile lor se căutară. Pentru o fracţiune de secundă, ea simţi dorinţa irezistibilă de-a se arunca în braţele australianului.

Dar, auzindu-i pe Harold şi William jucându-se pe verandă, ea revăzu în minte chipul nepotului său. Fiul Fenellei… şi al lui Steve Manning. Acest fiu pe care el refuza să-l recunoască. Cu un imens efort de voinţă, se stăpâni.

CAPITOLUL 8

Roşie se întoarse la sfârşitul săptămânii. Fu primită călduros. Compatrioţii ei aprinseseră focuri de jur împrejurul satului. Puseseră la fript un bou întreg. Apoi, dansaseră cu toţii în hărmălaia instrumentelor lor muzicale tradiţionale, punctată de sunetul unui acordeon găsit de unul dintre ei prin gunoaie.

Fiona fusese puţin mirată, văzându-l pe Harold total lipsit de graba de a-şi revedea mama adoptivă.

— Nu e copilul ei, spuse Steve, răsucindu-şi o ţigară. În schimb, acum ar fi o întreagă dramă dac-am încerca să-l smulgem de lângă Bill. Sunt ca două degete ale aceleiaşi mâini.

— Dar anul viitor, îndrăzni Fiona cu o voce ezitantă, când William va merge la şcoală…?

— Mă întreb dacă n-ar trebui să mai amân trimiterea lui la colegiu. E încă destul de tânăr.

— Harold s-ar bucura s-audă aşa o veste.

— Nu-i musai să-i despărţim.

— Adică… vrei să-l trimiţi şi pe Harold la

colegiu?

— Sigur. E un băiat care promite. Sunt convins că se va descurca. Dar va fi pustiu aici fără ei, Fiona, nu crezi? întrebă el, pe un ton ciudat.

Fiona se înroşi toată şi nu răspunse nimic.

Într-o zi, când Mark Gillespie venise să se sfătuiască cu Roger asupra unui bilanţ, îi propusese lui Steve să-i împrumute micuţul lui avion Cessna, pentru a o duce pe Fiona să facă un tur pe deasupra golfului, acolo unde crocodilii se lăfaie la soare.

— Ştii să pilotezi un avion? întrebă Fiona, neliniştită.

— Bondăraşul ăsta era al lui, zise Mark. Mi l-a vândut înaintea călătoriei lui la Londra.

— Ai cuteza să-ţi încredinţezi viaţa în mâinile mele, Fiona?

În pofida perspectivei puţin ispititoare a crocodililor, Fiona murea de dorinţa de-a cunoaşte ceva mai bine districtul, aşa că acceptă fără să

ezite.

În timp ce Mark şi Roger s-au închis în birou, ca să lucreze, Fiona îşi luă zborul împreună cu patronul.

— Va trebui să-mi cumpăr un alt avion, la un moment dat, spuse Steve. În zona asta, e indispensabil.

Zburau sub un cer de un albastru intens, într-o lumină orbitoare.

Era pasionant să descoperi de sus uimitoarele ondulaţii de gresie roşcată, urmate de stânci uriaşe, adunate în enorme grohotişuri, apoi un deşert brăzdat de albiile unor râuri complet secate.

Trecură pe deasupra apelor albastre ale golfului, aproape atingându-le. Fiona îşi ţinu răsuflarea, văzând oribilele reptile anunţate de Mark Gillespie tăvălindu-se la soare, pe mal. La întoarcere, zăriră canguri, tauri, cămile, câini Dingo arătând ca nişte mari vulpi roşcate.

Steve îi explică ce flagel îngrozitor erau

aceşti Dingo în regiunile unde se creşteau oi. Din cauza lor, milioane de oi merinos erau închise în ţarcuri păzite cu grijă de câini.

— Din fericire, fac mult mai puţine pagube printre vite, pentru că se tem de coarnele şi de copitele lor. În schimb, îi atacă bucuroşi pe canguri. Dingo este un adevărat ucigaş. Îşi înfige dinţii în carotida animalului, care moare în câteva minute. Să creşti oi aici ar însemna să fii pregătit pentru un masacru.

Această expediţie îi sporise Fionei dorinţa de-a cunoaşte mai bine acest ţinut atât de curios, în ziua în care Bill şi Harold o anunţară că Steve îi ducea să vadă o parte din cirezile sale, reunindu-se cu cireada unui alt ranch, pentru a porni împreună pe drumul abatorului, nu se putu împiedica să-i roage s-o ia şi pe ea.

— Te previn, Fiona, c-o să fie mult zgomot şi mult praf. Iar aceşti văcari liniştiţi, pe care-i admiri atât de mult – n-are rost să protestezi, ştiu să-ţi citesc în ochi – se transformă în nişte diavoli

răguşiţi şi cu un limbaj destul de puţin pieptănat!

— Dacă nu mă vreţi cu voi… murmură ea.

— N-am zis asta! exclamă el. Era evident că şi el ţinea ca ea să vină, tot atât cât îşi dorea Fiona să-l însoţească. Se priviră câteva clipe, cu o uşoară stânjeneală, camuflată repede de un hohot de râs.

— În orice caz, să nu spui că nu ţi-am zis! Nu va fi o excursie de plăcere!

Aflând că Fiona va merge cu ei, văcarii aranjară, dimpotrivă, să fie o excursie de plăcere, şi o primiră ca pe o prinţesă. N-o lăsară nici măcar să pregătească ea mâncarea. Luară masa în locul unde trebuiau să se întâlnească cele două cirezi. Meniul nu era grozav, dar copiii, hămesiţi, îl apreciară: era compus din felii groase de piept de vită fiert, cartofi copţi în spuză şi o minunată tartă de căpşuni coaptă sub cenuşă, de care nu s-ar fi dezis niciun maestru bucătar, totul stropit cu un ceai tare.

După acest festin, în timp ce călăreţii şi câinii

încercau să dirijeze vitele, Steve le arătă copiilor cealaltă cireada, care venea spre ei. Din precauţie, îşi instalase echipa pe o înălţime de unde se putea observa cu uşurinţă galopul greoi al animalelor uriaşe, copitele lor puternice ridicând nori de pulbere roşiatică. Văcarii păreau foarte în largul lor, pe caii galopând odată cu turma.

— De fapt, explică Steve, ei sunt cât se poate de atenţi. Animalele astea sunt capricioase şi reacţiile lor nu sunt întotdeauna previzibile.

— Cum sunt, Jeff? îl întrebă el pe un călăreţ care tocmai trecea prin faţa lor.

— Nervoase, Steve. Ştii cum e…

— Şi încă cum, suspină acesta. Uneori, poţi să treci printre ele cu o maşină de pompieri duduind din sirene, şi să nu ridice nici măcar capul. Alteori, e destul zăngănitul unui pinten, ca să înceapă necazurile. În sfârşit, să sperăm că nu va fi nicio busculadă. În câteva minute, poţi să pierzi o grămadă de vite. Şi te arde la buzunar, credeţi-mă. Dar, deocamdată, s-ar părea că n-

avem probleme…

Abia pronunţase Steve aceste cuvinte, când panica, atât de temută, se produse. Norii de pulbere ascundeau aproape complet vitele, ale căror copite începură să izbească pământul cu zgomot de tunet. Cireada, înnebunită, devie de pe pistă. Foarte repede, văcarii experimentaţi, ajutaţi de câini, reuşiră să readucă situaţia la normal. Totul se derulase atât de repede, încât Fiona n-apucase să-şi dea seama de ceea ce se-ntâmplă. Resimţi o durere ascuţită, se pomeni brusc trasă deoparte şi ridicată de nişte braţe viguroase. Când deschise ochii, era aşezată ceva mai departe, sprijinită de braţele reconfortante ale lui Steve. Bill şi Harold, care se feriseră la timp, se apropiară de ea cu o expresie neliniştită.

— Cum îţi spuneam mai înainte, murmură Steve, alb ca dinţii, a fost de-ajuns un zăngănit de pinten, probabil. Animalele erau nervoase. N-au fost pagube în cireada. Dar dumneata ai o rană la picior…

— Nu-i decât o zgârietură, rectifică Fiona.

— Puteai să fi fost sfâşiată până la os.

— Sângerează, şopti Harold, cu o voce gâtuită.

Două lacrimi mari curgeau pe obrajii palizi ai lui Bill. Nu, aşa ceva nu se poate... Bill să plângă din cauza ei?

— Mi-a intrat praf în ochi, spuse repede copilul. E bine, Mismif?

— Va trebui să te ducem înapoi, spuse Steve, la fel de palid, aplecându-se asupra rănii. Obrazul său îl atinse pe al Fionei.

— Dar e un nimic!

— Voi chema Medicul Zburător sau voi cere Avionul Sanitar.

— Mai bine, caută-mi o ceaşcă de ceai. Te asigur că-i destul.

— Eşti vaccinată împotriva tetanosului, Fiona?

— Da.

— Ei, asta mă mai liniştеşte.

— Niciodată n-am mai văzut atâta gălăgie pentru o simplă zgârietură. Uite.

Cu batista, curăţă plaga destul de superficială, care încetă foarte repede să mai sângereze. Ceva mai liniştit, Steve continua, totuşi, să se arate plin de grijă pentru tânără.

— Ne întoarcem, spuse el, autoritar. Fără să-i asculte protestele, o ridică în braţe şi o duse până la jeep. Ajunşi la „Capătul Lumii”, veghe el însuşi la dezinfectarea rănii şi la pansarea ei. Argumentele lui Roger şi implorările rănitei reuşiră, până la urmă, să-l convingă să nu mai cheme A.S. Sau M.Z.

— Ştiţi, spuse Steve, pe post de scuză, ar fi o catastrofă dacă această tânără persoană ne-ar lăsa baltă.

— Nu-ţi fă probleme pentru mine, mi-e bine. Lasă-mă să mă duc la bucătărie, trebuie să pregătesc masa.

— Ai o scrisoare, Fee, o anunţă Roger. Dumnezeule, numai să nu poarte ştampila poştei

din Heatherfell!

— E din Canada! adăugă contabilul.

— Ah! Fiona se oprise, ţintuită de privirea albastră a lui Steve, din care dispăruseră grija şi tandreţea de mai înainte, înlocuite de răceală şi reproş.

Luă scrisoarea şi văzu că era, în pofida ştampilei, de la Graham. Cu privirea în gol, fu cuprinsă de gânduri. N-avea să rămână aici la nesfârşit. William îi aparţinea tatălui său, tot aşa cum ea îi aparţinea bărbatului pe care îl iubea.

Bărbatul pe care-l iubea?

— De ce nu deschizi scrisoarea, Fiona? întrebă Steve, care nu încetase s-o privească. Privindu-te, îmi vine să cred că-i importantă pentru tine.

— Asta nu te priveşte deloc, răspunse ea cu arţag. Faptul că dumneata eşti patronul şi eu angajata…

— Ce mai vorbe mari! Gata cu prostiile!

— Patronul trebuie să le ştie pe toate, nu?

Eşti un adevărat despot! Trăim, totuşi, într-o ţară în care toţi oamenii sunt consideraţi egali. Am auzit de prea multe ori chestia asta! Şi ai pretenţia să cunoşti conţinutul unei scrisori!

— Dar n-am spus aşa ceva, ce naiba! răspunse el, trecându-şi mâna prin păr.

Ruşinată de izbucnirea ei, Fiona roşi toată. Fără să mai spună nimic, o porni în fugă pe scări, să-şi citească scrisoarea în cameră. Cina putea să aştepte!

Graham o punea la curent cu toate amănuntele culturilor de la Maubuisson. Numele lui Kirsty revenea aproape în fiecare rând. Apoi, trecu la subiectul „el şi Fiona”, insistând ca fata să se hotărască cât mai repede. Se va întoarce ea la Heatherfell sau va veni el, aşa cum promisese, în Australia?

Partea cu „aşa cum promisese” o puse pe gânduri pe Fiona. Graham era un bărbat cinstit, un om de onoare. Pentru el, promisiunea dată era datorie curată!

Şi, de ce-ar încerca să citească printre rânduri? Scrisoarea era plină de afecţiune şi de căldură. Se termina aşa: „Draga mea, noi nu mai putem continua astfel…”

Noi? Noi? Desigur, Graham şi ea. Relaţia lor ajunsese într-un impas. Sigur că trebuia luată o hotărâre. De ce acest „noi” îi dădea dureri de cap?

„Astăzi, Kirsty şi cu mine…” „Pentru săptămâna viitoare, Kirsty crede că…”

Kirsty şi iar Kirsty! Aşezată pe pat, Fiona contempla cu privirea pierdută laguna strălucind în mijlocul câmpiei violacee, cu iarba vălurită de vânt. Kirsty. Kirsty şi, Graham…

— Mismif? Era Bill, iar Harold îl urma.

— Mismif, spuse Bill, cu un aer războinic şi indignat, ne e foame! În sat au oase afumate. Putem să mergem acolo?

— Nu, răspunse hotărât Fiona, ridicându-se. O să mâncaţi aici… şi-o s-aveţi tocană, ca toţi ceilalţi. Ajunsă la piciorul scării, îl auzi pe micuţ cum protestează:

— Fiona nu-i prea amabilă azi!

— Fiona nu-i prea amabilă! repetă Harold. Tânăra tresări. De la sosirea lui William la Londra, în urmă cu cincisprezece luni, era pentru prima oară când îi spunea „Fiona”, și nu „Mismif.

O săptămână mai târziu, singurul subiect de conversaţie îl reprezentau cursele.

Din ordinul lui Steve, Roger întocmise o listă cu repartiţia sarcinilor, în aşa fel încât toată lumea să poată trece pe-acolo măcar o bucăţică din zi, iar majoritatea să aibă posibilitatea de-a asista la toate festivităţile. La fermă, avea să rămână o echipă foarte restrânsă. Roger făcu în aşa fel, încât fiecare să vadă ceea ce-l interesa mai mult. Astfel, pentru văcari nu contau decât cursele. Pentru femei, tarabele cu chiclazuri şi balul. Bărbaţii erau ademeniţi de bâlci, iar copiii visau la căluşei.

— Şi totuşi, îi spuse Roger Fionei, departe de urechiuşele indiscrete, e o maşinărie huruitoare, cu o muzică ţipătoare şi nişte căluţi jerpeliţi, cu

vopseaua cojită. Mă rog... Câtă vreme nu se dărâmă...!

— Serbarea asta trebuie că necesită o organizare serioasă. Caii de curse vin de foarte departe, nu? Roger o privi surprins, apoi zâmbi.

— După părerea mea, îţi faci o părere complet greşită despre cursele de la Maloola. Îţi imaginezi jockei cu caschete şi tunici de mătase, agenţi de pariuri şi Dumnezeu mai ştie ce...

— Păi nu?

— Păi nu-i aşa. Asemenea reuniuni au loc în alte oraşe, nu în Teritoriul de Nord. La Maloola şi la Capătul Lumii e cu totul altceva.

— La Capătul Lumii?

— Cum de nu? Aici vor avea loc cursele de anul viitor. Atunci să vezi muncă! Aşteaptă tu numai un an!

Într-un an nu voi mai fi aici, îşi spuse Fiona. Sau poate voi fi la Sydney, într-o cămăruţă mobilată, lângă colegiul lui Bill. Sau, dacă voi fi liniştită în ce-l priveşte, mă voi întoarce la

Graham.

De ce oare ultima frază îi suna atât de fals în urechi? A, da, Kirsty… Kirsty şi Graham…

— Toţi banii scoşi merg la Medicul Zburător sau la Avionul Sanitar, continuă Roger, ambalat. E singurul mijloc de-a-i subvenţiona. Toată lumea-i pasionată de cursele astea.

— Cu ce se deosebesc de altele? se interesă Fiona.

— Stai să-ţi zic. Şi aşa află Fiona că, înaintea curselor, treizeci de cai de la Maloola vor fi vânduţi la licitaţie.

— E un spectacol care nu trebuie pierdut. Grăjdari, muncitori agricoli, proprietari, arendaşi, spectatori: se adună cu toţii pentru a face să urce preţul. Fiecare cal este adus şi prezentat în cea mai pură tradiţie a derby-urilor de pe la voi. Cei mai mulţi cai sunt nărăvaşi. Sforăie şi dau din copite. Dacă nu eşti un călăreţ experimentat, mai adăugă el, ai toate şansele să te pomeneşti cu zgaibaracele-n sus.

— Pot să pariez că ţi s-a întâmplat deja chestia asta, replică Fiona, râzând.

— Da. Anul trecut. Steve conducea licitaţia, fiindcă la noi aveau loc cursele. La Maloola, va fi Daily Ross. Distras de turuiala lui, uitasem de condiţia mea de scrib şi de vioiciunea iepei mele. Mă şi credeam un cowboy înrăit. Aşa că m-am pomenit repede la pământ.

— Nu-i greu pentru un proprietar să dea treizeci de cai? întrebă Fiona.

— Nu sunt daţi de tot. Sunt vânduţi la licitaţie, dar numai pentru ziua respectivă. Asta le permite şi celor mai calici să concureze. Anul trecut, soţul lui Bessie a luat astfel o murgă, bătrână, cu numai doi dolari. Cel care „cumpără” calul îl înscrie la câte-o cursă, după inspiraţie şi pofta inimii. Când Jimmy a ales proba Cupei, toată lumea a râs. Şi-ai să râzi şi tu, dar el a câştigat Cravaşa de Aur. Zbura murga aia, de parcă mâncase jăratic! Iar Steve a câştigat o grămadă de bani cu sporovăială lui, pentru cauza cea bună.

— Patronul mi se pare mai convingător decât orice agent de pariuri, spuse Fiona, cu o anume răceală.

— Astea nu sunt curse oficiale. Nu există pariuri mutuale. Poliţia, cel puţin, se străduie să impună această regulă, explică Roger, cu o clipire ironică.

— Mărturisesc că m-aşteptam la ceva mai mult lustru!

— Aşteaptă şi-ai să vezi, promise Roger. Această frază sibilinică o încuraja pe tânără să-şi pună un taior din mătase naturală, de culoarea fragilor, absolut încântător. Şi nu-i păru rău, când văzu ieşind din maşini, din jeepuri, din camioane şi din avioane femei la fel de elegante ca la Ascott.

Steve plecase foarte devreme, pentru a-l ajuta pe Daily Ross, stăpânul de la Maloola, să selecţioneze caii.

Ceva mai târziu, Fiona plecă şi ea, împreună cu Roger, dar fără William şi Harold, care preferaseră camionul cel mare, plin de femei şi

copii. Când jeepul trecu pe lângă ei, cântau cu toţii de răsuna valea. Bessie îşi pusese rochia charleston, iar pe deasupra – un raglan de Sherlock Holmes. Ceilalţi îşi scoseseră şi ei, din adâncul cuferelor, comorile cumpărate de pe la vânzătorii ambulanţi. Copiii purtau, cu toţii, aceeaşi uniformă: şort şi tricou. Învelită în hârtie de mătase, rochia de seară a Fionei era aşezată într-o cutie din carton. Smokingul din şantung al lui Roger odihnea alături, într-un sac de hârtie.

Până la Maloola erau optzeci de kilometri de drum prost. Dar, dacă Roger era un călăreţ cam nevolnic, era, în schimb, un şofer remarcabil.

— Unde au loc cursele? întrebă Fiona.

— Pe pista terenului de aterizare, care are o mie două sute de metri. Daily a pus s-o niveleze, cu ocazia asta. Dar nu există bariere, şi caii au tendinţa să ia curbele cam din scurt, cu riscul de-a ntra în muţime şi de a provoca accidente.

— Cine se ocupă de răniţi?

— În general, nu există răni grave. Cazurile

mai serioase sunt trimise la Minta.

— Acolo unde domneşte Miss MacDougall?

— Buna şi bătrâna Flora! Trebuie neapărat s-o cunoşti! Dar, mă tem că n-o să ai timp acum, decât dacă se-ntâmplă vreun accident, Doamne păzeşte! N-ai să ai timp nici să respiri, ai să vezi. E o adevărată sărbătoare!

Doamna Roşie îi primi călduros şi le oferi câte-o ceaşcă de ceai. Ca şi celelalte femei, era ultra-elegantă. Viaţa dură din brusă nu le împiedica pe locuitoarele din regiune să rămână feminine şi seducătoare până-n vârful unghiilor.

— Grăbiţi-vă! le spuse ea. Licitaţia trebuie să înceapă.

Trecură pe lângă un padoc, în care Fiona zări câteva tarabe, nişte căluşei şi un grup de vânzători ambulanţi. Îi recunoscu pe Jacke şi pe Ahmed Afganu, chinuindu-se să instaleze nişte jocuri de bâlci.

— Lume! Lume! trâmbiţa Daily Ross în megafonul lui. Licitaţia începe-acu!

Primul cal se prezentă în galop.

— Ian uitaţi-vă, domnilor, ce şarg magnific! Are forţă cât tractoru şi viteză ca motoru'! Un dolar jumate, domnu Manning… Trei dolari, domnu Dove… Care dă mai mult? Până la urmă, calul fu adjudecat pentru suma de douăzeci de dolari.

Licitaţia se desfăşură cu repeziciune. Ca şi în anul precedent, Jimmy reuşi să „cumpere" un cal care nu arăta în niciun fel, iar Steve Manning un alezan pur-sânge. Cei doi bărbaţi de la se înscriseră pentru Cupă.

După ce mai bău o ceaşcă de ceai sub cortul înălţat în acest scop, Fiona o urmă pe Grace Ross la padocul unde se încăleca. I se opri respiraţia. Spectacolul era incredibil de pitoresc.

Înarmaţi cu câte-un lasso, jockeii improvizaţi grăjdari, ciobani, văcari, proprietari fugăreau caii pe care tocmai îi „cumpăraseră". Erau îmbrăcaţi în cele mai năstruşnice feluri: pălării cu borul mare – cei mai mulţi, căşti de motociclism pentru

cei mai precauţi, jambiere din piele, pantalori din velur, salopete, şorturi… Steve era absolut splendid, cu caschetă şi tunică din mătase purpurie.

— Felicitări, Steve! spuse doamna Ross. Ţinuta asta e de-un şic nebun! Cine ţi-a făcut-o? Miss Smith?

— Nu, Grace, răspunse Steve, străduindu-se să-şi liniştească armăsarul. O altă doamnă…

— Frumoasă, îmi închipui…

— De bună seamă, răspunse el zâmbind.

— Şi, probabil, ea îţi va pune pe frunte cununa de lauri a învingătorului.

— Nu-i musai să câştigi, observă Fiona, cu o voce uscată.

— Ai dreptate. Dar dacă, totuşi, câştig? Nu văd nicio cunună de lauri în mâinile tale dalbe…

— Dar nu sunt eu cea care…

— Într-adevăr. Şi nu eşti nici cea pe care…

— Ce-i ghicitoarea asta? interveni Grace. Câte doamne sunt, cu totul?

— S-ar părea că-i una-n plus! ricana Steve.

— Nu te mai înţeleg defel, drăguţă! Ei, dacă-ţi vine să te joci de-a Sfinxul… cred c-ar fi timpul să te-nsori.

Fiona se întrebă care-ar fi reacţia gazdei lor dac-ar anunţa dintr-odată: „Dar a mai fost căsătorit. Are şi un fiu, care se-ntâmplă să fie şi nepotul meu!”

Îi aruncă lui Steve o privire sfidătoare, pe care el i-o întoarse fără pic de ranchiună. A ghicit, fără îndoială, îşi spuse Fiona. Nu atât rudenia mea cu Bill, cât faptul că mă dau drept o alta!

— Ah! Cred că dintr-o clipă-n alta se va da startul! zise Grace, cu o imperceptibilă stânjeneală, îndepărtându-se.

Fiona ezită o clipă, după care o urmă, fără s-arunce în urmă nici măcar o privire.

— Uite-i! Au pornit! O pălărie cu boruri largi, o caschetă de protecţie, nişte jambiere din piele şi o salopetă trecură prin faţa ei ca nişte fulgere. Salopeta câştigă.

— Unu – zero pentru Maloola! chiui Daily Ross, care venise să-şi întâlnească soţia.

— Bill Daley e mecanicul nostru! explică aceasta, încântată.

Între curse, mai erau şi alte distracţii. Bill şi Harold câştigară cursa tărăboanţelor. Bill era roata şi Harold – hulubele. În timp ce adversarii lor se poticneau – fie mergeau hulubele mai repede decât roţile, fie acestea din urmă, epuizate, cădeau în bot-tandemul de la „Capătul Lumii” câştigă detaşat. Mişcările lor erau atât de bine coordonate, încât păreau că-s o singură fiinţă.

Se anunţă o pauză generoasă, pentru masă. Fiona îi urmă pe cei doi Ross, sub cort, pentru a gusta ceva.

— Nu dăm cep la butoiaşe decât după ultima cursă, preciza Daily. E mai prudent. Până atunci, nu vă pot oferi decât ceai.

Aşa că Fiona bău ceai, pentru a mai stropi cele câteva sandwichuri cu piept de vită. În jurul lor, nu se vorbea decât despre cai, vite, preţuri,

ploaie, păşuni şi, din nou, despre vite…

Apoi, începu programul de după-amiază. „Capătul Lumii” câştigă următoarele două curse, învingătorii lor fură Dirk, în ţinuta lui de văcar, pe care n-o părăsea niciodată, şi Ben, soţul lui Ludy.

Daily Ross scoase un şuierat admirativ: Grace şi Fiona îi urmăriră privirea şi zăriră o necunoscută discutând cu Steve Manning. Suplă, elegantă, brunetă, părea foarte dezinvoltă.

— Sper că Steve nu se va lăsa distras de frumoasa asta! Am pariat ceva bănuţi pe el pentru Cupă!

— Pariurile nu sunt autorizate, murmură distrat Fiona, care n-o scăpa din ochi pe frumoasa necunoscută. Daily o privi maliţios.

— Tocmai d-aia are grijă sergentul Robins să se afla taman de partea ailantă a padocurilor, la momentul oportun.

— Cine-i tânăra, Daily? întrebă Grace. O fi doamna visurilor lui?

— Nu ştiu, dar n-aş vrea să-mi pierd bănuţii

din cauza ei!

În clipa aceea, Steve fu chemat la Pornire. Strânse îndelung mâna tinerei, îi dădu nişte instrucţiuni care păreau foarte importante, judecând după expresia lui concentrată, apoi se întoarse şi urcă în şa. Călăreţii porniră la pas spre linia de Pornire. Din mers, Steve o salută pe tânăra brunetă cu cravaşa.

— Mă-ntreb, zise Grace, dacă nu cumva ea i-a cusut tunica. Fiona nu spuse nimic.

— Au pornit! De data asta, era important. Miza era o cravaşă de aur.

Cu privirea dintr-odată împăienjenită de lacrimi, Fiona îi zări pe călăreţi aplecându-se pe greabănul cailor, ale căror copite ridicau nori de praf.

— Hai, Steve! o auzi strigând pe frumoasa brunetă.

— Hai, Jimmy! ripostă ea, cu inima strânsă. Accidentul se produse la o cotitură. Caii luară curba atât de strâns încât intrară în mulţime.

În câteva secunde, jumătate dintre cai se pomeniră fără călăreţi şi terminară cursa singuri. Cealaltă jumătate nu mai era decât o grămadă de picioare, copite, trupuri zvârcolindu-se, tunici sfâşiate, pinteni îndoiţi, de unde se auzea un cor de strigăte, urlete şi nechezaturi.

Fiona ajunse la locul accidentului odată cu Daily Ross. Steve era teafăr. Văzând primejdia, se lăsase să alunece din şa. El fu cel care făcu ordine în vraiştea aceea cumplită. Pe deasupra strigătelor şi a gemetelor, se auzea vocea lui liniştitoare.

— N-a murit nimeni. Nimeni n-a fost zdrobit. O mulţime de răniţi, dar nimic grav. În timp ce caii speriaţi erau duşi mai departe, Fiona trecu în mijlocul răniţilor. Cu calm, ca şi cum asta ar fi făcut toată viaţa, începu să-i trieze:

— Fractură: imobilizare şi transportare la spital. Şoc uşor: descheiaţi-i hainele şi întindeţi-l cu capul în jos, restul acasă. Entorsă: la spital. Traumatism lejer: acasă. Hemoragie venoasă: la spital, dar n-o să aibă nevoie de transfuzie, deja îi

revine culoarea. Steve o urma, înregistrându-i cuvintele. Prin mintea ei trecu un gând vag: acum ştie că-l înşel de la început, dar nu-mi mai pasă. La urma urmei, feţişoara de mai înainte părea destul de drăguţă. William e destul de indiferent ca să nu se oftice când ea mă va înlocui.

— Ei, i-ai trecut pe toţi în revistă, spuse Steve. Eşti convinsă că tot grupul ăsta poate fi îngrijit aici?

— Da, nu va fi greu să instalăm un post de prim ajutor. Mă ocup eu de asta. Poţi, între timp să ai tu grijă de transportul la spital?

— Sigur. Încep chiar acum. Ajutată de Grace Ross, Fiona începu prin a culca răniţii la căldură şi prin a-i calma. Apoi, începu să panseze plăgile, care erau în general superficiale.

— Nu-mi vine, totuşi, să cred că un accident atât de spectaculos a putut să facă aşa puţine victime, şopti Grace. Slavă Domnului! Sunt de-a dreptul fericită şi pentru că nu trebuie să anulăm balul: n-a fost atât de grav. La urma-urmei, avem

nevoie de fondurile acelea… şi-apoi, am o rochie nouă… Violetă, din lame aurit…

— A mea, îi răspunse Fiona, distrată, e albă, cu flori argintii.

— Ai să fii regina balului, o asigură Grace. Dar, o oră mai târziu, Fiona stătea chiar în faţa Florei MacDougall, îmbrăcată auster şi cu bonetă albă pe cap.

Cum ajunsese aici? Steve revenise cât se poate de repede de la spitalul din Minta. Infirmiera, le povestise el, era singură şi fără ajutor. Cerea de îndată sprijinul surorii Smith.

— Jocul tău a cam intrat la apă! îi spusese Steve, pe drum.

— N-aş numi asta „un joc”, replicase Fiona, nervoasă.

— De fapt, te mirosisem încă de la venire.

— Eşti tare, domnule Sherlock Manning!

— Nici nu era nevoie să fiu detectiv. Era clar ca bună ziua!

— O să-mi spui altă dată! i-o tăiase ea, sec.

— De altfel, iată-ne ajunşi la spital. După ce-ţi termini treaba aici, dă un telefon la „Capătul Lumii”. O să vin să te iau. Şi facem atunci „reconstituirea”, da?

— Îmi pare… îmi pare rău pentru rochie, bâlbâi Fiona, în şoaptă, coborând din maşină. Rochia pe care… pe care mi-ai oferit-o pentru bal…

— Poate fi de folos cu altă ocazie, îi răspunse el. Nu cumva tinerele preferă să se căsătorească îmbrăcate în alb?… Sau să fie prea târziu pentru „alb”, Fiona?

CAPITOLUL 9

În orele, zilele, ba chiar săptămânile care urmară, Fiona n-avu timpul să se gândească prea mult la cuvintele sibilinice ale lui Steve Manning: „Sau e prea târziu ca să te măriţi în alb, Fiona?”. Ce însemnau toate acestea, spuse de-un bărbat care, dacă stătea să se gândească mai bine, avea atâtea să-şi reproşeze?

La spital, trebui să pună la bătaie toate calităţile unei infirmiere: putere de muncă, tact, disciplină, discreţie, autoritate… cu zâmbetul pe buze, răbdare, îndemânare, modestie. Pe scurt, trebui să aplice toate „poruncile” profesiunii.

Tratã şi pansă fracturi, entorse şi hemoragii. Dar asistenta-şefa era încă şi mai meticuloasă şi mai atentă în realitate decât îi păruse prin telefon. Câţiva răniţi fură repartizaţi la un alt spital, după o săptămână.

După plecarea lor, Fiona începu să se gândească, şi ea, la întoarcere. Asistenta şefă consimţi, în cele din urmă. Deşi ar fi dorit s-o mai reţină. Această femeie era de-o discreţie remarcabilă. Nici măcar o dată, în cursul şederii Fionei, nu făcu nicio aluzie la statutul tinerei femei. Şi totuşi, pentru o infirmieră cu experienţa sa, era clar că Fiona nu era o novice. De altfel, de câte ori era nevoie de un ajutor competent, Fiona nu se feri să-şi arate competenţa.

Două săptămâni mai târziu, era încă acolo. Le

sosi o urgenţă: pleurezie. Imediat după sosirea pacientului, Fiona şi asistenta şefă se consultară şi se înţeleseră din priviri.

— Nu pot să respir, horcăi bolnavul, unul dintre văcarii care nu reuşise să contacteze nici Medicul Zburător, nici Avionul Sanitar. Trag nădejde să mă ajutaţi!

— Fii fără grijă, îl asigură asistenta şefă, făcându-i un semn imperceptibil Fionei.

Aceasta plecă să-i telefoneze lui Peter Giddings.

— Care sunt simptomele, Fiona? Din ziua accidentului, medicul revenise de mai multe ori la Minta. În afara serviciului, se obişnuiseră să-şi spună pe nume.

— O pleurezie, Peter. Trebuie intervenit de urgenţă.

— Vin cât pot de repede. Şi se ţinu de cuvânt. Fu acolo în mai puţin de o oră. Şi, încă o oră mai puizat după o puncţie dureroasă, dar scăpase de senzaţia de sufocare. Ocupată cu alte treburi,

asistenta şefă îl lăsă în grija Fionei, care se descurcă de minune.

— Ajutorul tău e foarte preţios, Fiona, spuse Peter, zâmbindu-i prietenos.

În acea seară, asistenta o întrebă pe Fiona dacă nu se gândeşte să rămână la Minta.

— Ceea ce faci tu la „Capătul Lumii” nu-i tocmai meseria ta, nu? îmi cer scuze dacă sunt indiscretă…

— Nu, nu-i vorba de indiscreţie. De altfel, ai dreptate. Dar… îmi pare rău, trebuie să refuz propunerea ta.

— Nu-ţi place să lucrezi în spital?

— Ba da! aproape că strigă Fiona. Însă datoria îmi cere să mă întorc la fermă.

— Îţi doresc noroc micuţo. Îl meriţi. Dar, dacă tu nu vrei să rămâi, ai putea, cel puţin, să-mi recomanzi vreo tânără pe care s-o instruiesc ca infirmieră? Am mare nevoie de un ajutor. Ultima care a încercat, Jinny, n-a prea făcut purici pe-aici. N-avea în minte decât bărbaţi şi zorzoane.

După ce se gândi puţin, Fiona îşi aminti de Pammie, sora mai mică a lui Bessie, o fată retrasă şi liniştită, foarte devotată.

— S-ar putea să-ţi găsesc pe cineva…

— Grozav! Vorbeşte-i mai ales de şortul alb şi de boneţica apretată! Uniforma le încântă cel mai tare.

— Dar, după părerea mea, ai avea mai degrabă nevoie de-o persoană calificată.

— Trag nădejde să vină una. Doctorul Giddings a făcut o cerere la Serviciul Sanitar din Darwin. Până una-alta, îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul pe care ni l-ai dat…

Dar, de ce cei de la „Capătul Lumii” se arătau atât de nerecunoscători faţă de bucătăreasa lor? Ar fi putut măcar să telefoneze la spital şi să mai ceară veşti. Nimeni de la ranch nu sună. Poate că nici nu-şi dăduseră seama de absenţa ei…

Cu siguranţă, Fiona nu se aşteptase la nimic din partea lui Steve Manning. O făcuse să

înţeleagă că următoarea lor conversaţie nu va fi foarte plăcută…

Dar Roger? Fusese sigură că Roger se va interesa de ea. Că va da măcar un telefon, s-o întrebe ce mai face… Şi văcarii, care-i apreciau atât şi mâncarea, şi şorţuleţul? Şi William? Şi-ar fi dorit aşa mult să-i audă vocea, plângându-se indignat că Roger găteşte prost şi chemând-o acasă!

Dar, la Minta, telefonul nu sunase decât ca să anunţe sosirea unor răniţi sau a unor bolnavi, din fericire – cazuri care nu necesitau prezenţa permanentă a lui Peter Giddings.

Nu că medicul s-ar fi lăsat prea mult rugat să vină. La drept vorbind, de când Fiona era acolo, îşi găsea de treabă la spital chiar și când nu era solicitat. Şi era atât de atent, încât Fionei nu-i fu greu să-şi dea seama că el ardea de nerăbdare să-i pună o întrebare… cu răspuns delicat.

Of, Doamne! complicată mai era viaţa. Ar fi vrut să… Dar nici nu mai ştia exact ce voia. Într-o

seară, asistenta şefa o strigă:

— Fiona, la telefon! În sfârşit, o căuta cineva! Inima începu să-i bată mai tare. Sigur era Roger. Nu putea să fie… Nu, ar fi fost prea frumos…

— Mismif? se auzi vocea lui William, de la celălalt capăt al firului.

— Da, eu sunt, dragul meu.

— „Dumnealui” m-a pus să-ţi telefonez.

— Care „dumnealui”, Bill?

— Steve.

— Ei bine, Bill, de ce nu spui aşa? Nu-i politicos să spui „dumnealui”.

— Da, da, răspunse Bill. Am telefonat. Părea de-a dreptul uşurat că s-a achitat de-o sarcină! Deci îi telefonase fiindcă fusese pus s-o facă!

— Îţi mulţumesc pentru telefon. Fu un moment de tăcere.

— Cum îţi merge? întrebă Fiona.

— Foarte bine, mulţumesc. Te întorci?

— Bineînţeles.

— Ştiam.

— Cum de ştiai?

— Hainele tale sunt tot aici. Deci, te întorci.

— Îţi place mâncarea?

— Da! Vocea băiatului era parcă prea entuziastă…

— Bill, spuse Fiona, cu severitate în glas, doar n-o să-mi spui că te duci să mănânci în sat!

— Da’ de unde! Eu şi Harold mănâncă aici.

— „Harold şi cu mine mâncăm aici!”, îl corectă Fiona.

— E mult mai bine decât la Roşie…

— Aha! Alt moment de tăcere.

— Asta-i tot ce voiai să-mi spui? întrebă Fiona, cu amărăciune în glas.

— Nu. Speră, timp de câteva secunde, că băieţelul va spune, timid: „Întoarce-te, Fiona. Mi-e dor de tine”. Dar, nu…

— Bessie tre să vină la spital, la Minta. O să facă un bebeluş.

— Ei bine, nu mă miră.

— Eu şi Harold… nu, Harold şi cu mine nu

vrem să păţească ceva. Şi nici bebeluşul să aibă vreun picior rupt, sau gâtul strâmb, sau…

— Nu-i niciun pericol, dragul meu.

— Atunci, de ce-o trimit la spital?

— Fiindcă… fiindcă… Bill, nu vrei să mi-l dai la telefon pe domnul Manning?

Copilul puse receptorul jos şi-l strigă pe Steve ca din gură de şarpe. Fiona auzi paşii grăbiţi ai australianului.

— Bună, Fiona…

— Bună seara. Urmă un moment de tăcere şi mai apăsător decât precedentele.

— Te… vă întrebaţi, desigur, când mă întorc.

— Eu, personal, câtuşi de puţin. Dar cred că Roger se întreabă. Îi strici bilanţurile. Se împlinesc trei săptămâni de când ai dezertat de la bucătărie, îţi aminteşti?

— Acesta este singurul reproş? îngăimă ea.

— Vezi altul? Din nou tăcere. Fiona era plină de curiozitate şi de resentimente.

— Am, am fost reţinută aici, sfârşi ea.

— Aşa?

— Şi vă rog să nu credeţi că am întârziat dinadins întoarcerea mea pentru a evita explicaţiile cu care m-aţi ameninţat.

— Dacă spui tu, atunci te cred!

— Mai am ceva să vă spun.

— Te-ascult.

— E în legătură cu băiatul.

— Ce-i?

— Nu cred că-l supravegheaţi îndeajuns.

— Ce spui tu acolo?

— Da. Vorbeşte stricat, ca aborigenii.

— La vârsta lui, nu mi se pare ceva grav.

— Trebuie neapărat să-l corectaţi, altfel se învaţă aşa. Şi vă asigur, domnule, că va fi dificil să-l dezvăţaţi mai târziu.

— Haida, Mismif, n-ai niciun motiv să fii îngrijorată.

— N-am terminat. Bill mi-a spus ceva de Bessie.

— Da, Peter Giddings o trimite la Minta. Se

teme ca naşterea să nu fie prematură, şi cum e prima…

— Domnule, în calitate de., de…

— De?

— De tutore al lui Bill, trebuie să staţi de vorbă cu el. Ca de la bărbat la bărbat.

Ar fi trebuit să spună „ca de la tată la fiu”.

— Sunt chestiuni legate de… de viaţă, continuă ea, încurcată. M-a întrebat dacă o duc pe Bessie la spital fiindcă ar avea copilul vreun picior rupt sau gâtul strâmb. Alo, domnule, nu-i nimic de râs. Ba chiar problema e foarte serioasă.

— Şi ce-ar trebui să fac, după părerea ta? Ce-ar trebui să facă un tată adevărat, gândi Fiona.

— Să-i explicaţi. Ca pentru vârsta lui, se înţelege.

— Bine. Ai vreo carte cu sfaturi? Dar, ce prostie să te-ntreb asta! Doar eşti bucătăreasă, nu infirmieră! Dacă nu mai ai şi altceva să-mi spui, la revedere!

Şi închise telefonul. A doua zi, urma să plece.

Chiar îl rugase pe Peter Giddings s-o lase la „Capătul Lumii”.

— Voi încerca să vorbesc cu Pammie, promise ea asistentei-şefe. Nu cred c-o să trebuiască prea multă muncă de lămurire, având în vedere că sora ei va fi adusă aici, la spital, să nască. A doua zi, dis-de-dimineaţă, Bessie fu adusă chiar de Medicul Zburător.

— Recomand supravegherea permanentă. E însoţită de sora ei, care-mi pare demnă de încredere… A, Fiona, am şi nişte instrucţiuni pentru tine.

Fiona ridică privirea.

— Steve ţi-a cerut să rămâi aici până la naştere. Din partea mea, nu pot decât să mă bucur.

— Şi dintr-a mea, adăugă asistenta.

— Atunci mă bucur şi eu, murmură Fiona, simţindu-se singură, abandonată şi inutilă… Câteva zile mai târziu, Peter reluă subiectul delicat. Medicul se pregătea să plece.

— Aici te simţi ca acasă, nu, Fiona?

— Dd… a.

— Sunt foarte bucuros să văd că nu te grăbeşti să te întorci la „Capătul Lumii”.

— Da?

— De fapt, eu aş prefera să nu te mai întorci acolo deloc! Vrei să fii soţia mea?

— O, Peter! suspină ea.

— Ascultă, ştiu ce gândeşti. E adevărat că femeile sunt puţine în acest district. Dar, crede-mă, te rog, că te-aş fi remarcat şi într-un oraş cu un milion de locuitori şi… Fiona îl privi drept în ochi.

— Voi fu sinceră cu tine, Peter. Sunt… sunt logodită.

— Aici?

— Nu, acasă, în Scoţia. E greu să-mi iau cuvântul înapoi. Ar trebui ca şi el să se răzgândească.

— Da, desigur, spuse Peter, mângâind-o uşor pe păr.

De ce oare acest gest de camaraderie i-l aminti dintr-odată pe Graham? Dacă stătea să se gândească bine, Peter şi Graham aveau multe în comun. Erau amândoi drăguţi, fermecători chiar, şi demni de încredere. Oare ce simţea ea pentru Graham era aceeaşi prietenie afectuoasă pe care-o avea pentru Peter? Să-şi ofere întreaga sa viaţă pentru acest sentiment?

Şi apoi, datoria îi cerea să rămână alături de William şi să vegheze ca Steve Manning să se ocupe de băiat şi să-i legalizeze situaţia.

— Te vei mai gândi la propunerea mea, nu, Fiona? întrebă medicul, privind-o cu atenţie.

— Promit, îi răspunde, făcându-i un semn de rămas bun.

La spital, Bessie stătea aşezată pe pat, plină de importanţă. Dar nu era nimic faţă de Pammie, mândră până-n vârful unghiilor de noua ei însărcinare.

— Cred c-o să meargă, şopti asistenta. A, Fiona, chiar voiam să-ţi spun… Peter a obţinut

aprobarea de-a-mi fi trimisă o infirmieră din Darwin. Va sosi aici mâine. Aşadar, eşti liberă. Fapt care n-o să mă împiedice să te regret.

Ce-ar mai fi putut să spună? Instrucţiunile lui Steve nu mai erau valabile. Bessie rămânea pe mâini bune. Peter Giddings era lămurit. Aici, totul urma să fie în regulă.

— Mulţumesc, domnişoară, şopti Fiona. Ar fi putut telefona la „Capătul Lumii”, să ceară o maşină. Dar, jignită de nepăsarea celor de la fermă, preferă să caute altă soluţie. Avu noroc să găsească un agent de asigurări care trebuia s-ajungă acolo. Fiona voia să-l ia pe Steve prin surprindere şi să descopere misterele care păreau să plutească la „Capătul Lumii”. De ce oare nimeni de-acolo nu părea să sesizeze absenţa ei? De ce nimănui nu-i păsase? De ce nici măcar Roger nu-i dăduse barem un telefon? Cine făcea de mâncare, în lipsa ei?

Călătoria fu fără peripeţii. Domnul Sherwood, agentul de asigurări, fu un tovarăş de

drum foarte plăcut.

Dar Fiona stătea ca pe ghimpi. Abia aştepta să se vadă la fermă. Nici nu ajunseră bine, că-l văzu pe Roger în curte.

— E contabilul, murmură ea, distrată.

— Perfect, răspunse Sherwood. Ăsta-i omul meu. Hai să oprim, vreau să vorbesc neapărat cu el. După aceea, te las chiar în faţa casei…

Dar Fiona coborâse deja şi alerga încolo. Intră în hol, gâfâind încă.

Niciun zgomot. Nimeni. Dar mirosul… un miros atât de plăcut, că-ţi lăsa gura apă… Nicicând o mâncare făcută de ea nu mirosise aşa de bine. Cum de făcuse Roger progrese atât de uimitoare?

Punându-şi toate aceste întrebări „şi multe altele, Fiona deschise uşa bucătăriei. Şi văzu acolo… o prăjitură „baba”, tarte, pişcoturi şi brioşe şi…

…aplecată asupra mesei, o tânără frumoasă şi îmbujorată, frământând aluatul de pâine. De

unde-o cunoştea? Unde-o întâlnise…? A! Da! Sigur, la Maloola! Era bruneta aceea elegantă, cu care Steve vorbise îndelung… Dar, ce căuta aici?…

Tânăra ridică privirea şi surâse. Fiona zâmbi şi ea, dar fără tragere de inimă.

— Ei! Ai venit, Fiona? auzi o voce în spatele său. Vocea lui Steve. Să fac prezentările. Miss Smith, ţi-o prezint pe… Miss Smith!

CAPITOLUL 10

Miss Smith ar fi trebuit să fi ajuns, deja, de câteva săptămâni – îi explică Steve Fionei. Din nefericire, a fost silită să întârzie…

Acest „din nefericire” era plin de semnificaţii, îşi spuse Fiona, gândindu-se la crochete şi la puddingul de Yorkshire, tari ca piatra, la prăjiturile necrescute şi la feliile de pâine prăjită, întotdeauna arse.

— Steve mi-a povestit cum te-ai descurcat, domnişoară. Nu pot decât să admir o infirmieră care a reuşit să se recalifice atât de repede.

Recalificare, îşi spuse Fiona, era un cuvânt mult prea blând pentru toate rateurile ei culinare!

— Neprimind niciun răspuns la scrisoarea prin care îmi anunţam întârzierea, continuă Miss Smith, am conchis că nu mai este nevoie de mine. Absolut din întâmplare, mă aflam la Maloola în ziua curselor. Auzind vorbindu-se despre Steve, şi dorind în continuare să plec de la „Pădurea spânzuratului”, l-am întrebat dacă nu cumva postul mai este vacant. Mi-a răspuns că da. Nu mi-a trebuit mult timp să mă hotărăsc, termină ea, cu un râs fericit.

— Şi s-ar zice că nu-ţi pare rău, zâmbi Steve.

— Nici mie şi nici… Şi nici altcuiva, îşi spuse Fiona în gând. Cu o voce albă, îi explică lui Steve că venise împreună cu agentul de asigurări.

— După ce va termina cu Roger, îl aştept la mine-n birou. Dacă faci un ceai pentru Miss Smith, Marion, fă şi pentru noi.

După care, dispăru fără să arunce vreo privire în urmă. Primirea lui fusese de-a dreptul

glacială. Miss Smith, dinspre partea ei, părea în al nouălea cer. Are şi motive, gândi Fiona. „Capătul Lumii” era un ranch foarte important. Care femeie tânără nu s-ar visa stăpâna lui? Dar adevărata problemă e Bill. Sunt de acord să-l părăsesc în mâinile tatălui său, dar mai întâi aş vrea să mă asigur că această Miss Smith îi va putea fi ca o mamă.

În acest timp, cu gesturi rapide şi precise, noua bucătăreasă pregătise un platou.

— Mă întorc imediat, spuse ea, ducându-l în biroul lui Steve.

Rămasă singură, Fiona făcu turul bucătăriei. Totul era în perfectă ordine şi lucea de curăţenie Pe lângă prăjiturile zărite mai înainte, mai observă una, un tort enorm, a cărui glazură era ornată cu frişca. Să fi fost aniversarea lui Bill? Nu, asta era în februarie. Să fie Harold, atunci? Se apropie, pentru a citi numele fericitului beneficiar. Desenele erau grăitoare: reprezentau nişte inimi înlănţuite, nişte porumbei şi mici Cupidoni în toate

culorile. Era, evident, un tort de mireasă… Ei bine, s-ar fi zis că nu-şi pierduseră timpul!

Miss Smith se întoarse şi-i oferi Fionei o ceaşcă de ceai şi câteva felii de chec.

— Ăă… Tortul este minunat, se bâlbâi ea.

— Da, l-am făcut ceva mai devreme, pentru că voiam să fiu sigură că-mi iese glazura.

— Eşti un adevărat maestru bucătar.

— Sper să fiu la fel de dotată pentru viaţa conjugală cum sunt pentru bucătărie, răspunse Miss Smith, roşind.

— Nu se pune numai problema iubirii conjugale, îi aminti Fiona.

— Nu…?

— Dar iubirea maternă – cu ea ce faci? Îţi plac copiii?

— Drept să spun, nu mă prea înnebunesc după ei. Dar, probabil, voi cădea pe spate în faţa alor mei.

— Numai ai tăi…?

— Nu-i normal? Nu simt vreo pasiune pentru

copiii altora. Ăştia doi, de pildă… William şi Harold… Nu sunt băieţi răi, şi-mi onorează din plin bucătăria. Dar în rest… broaşte în buzunarele şorţului, melci în poşetă, şoareci sub pat! Puah!

— Propriul tău fiu ar face, probabil, la fel.

— Se poate. Dar din moment ce-ar fi al meu… încă puţin ceai?

Fiona simţea în gât un nod care nu i-ar fi permis să mai bea nici măcar o picătură. Se ridică, ca un automat.

— Crezi c-o fi plecat agentul?

— Da. Am auzit zgomot de maşină.

— Bine. Intru la domnul Manning.

— Du-te. O să-ţi anunţe vestea cea mare. Între timp, eu mă ocup de tort.

Tortul de nuntă! – nunta lui Steve şi a feţei acesteia! Poate ar fi trebuit să se bucure pentru ei. Dar, în această aventură, ce se întâmpla cu William, fiul lui Steve? Fiona ieşi în fugă din bucătărie, străbătu coridorul şi bătu violent în uşa biroului. Fără să mai aştepte răspuns, se năpusti

în cameră. Steve se afla lângă fereastră, în picioare. La intrarea ei, se întoarse. Ea se năpusti asupra lui şi porni să izbească cu pumnii în pieptul lat al australianului, la fel de furios cum izbise, cu câteva clipe mai înainte, în uşă.

— Brută murdară! Nemernicule!

— Cu un calm imperturbabil, Steve îi prinse ambele mâini, dar, văzând că se zbate în continuare, o scutură până se potoli.

— Ai isprăvit, Fiona?

— Da. Îi dădu drumul, privind-o cu atenţie.

— Niciodată nu mi-a venit aşa de tare să dresez o iepşoară, vorbi el, ironic.

Se aşternu tăcerea. În timp ce Steve îşi răsucea, liniştit, o ţigară, Fiona se străduia să-şi recapete răsuflarea.

— Stai jos, Fiona.

— N-am să…

— Şezi, răcni el. Ea se supuse.

— Hai să lămurim lucrurile. Ce-i mascarada asta?

— Nu-i nicio mascaradă.

— Aşa obişnuieşti să-ţi saluţi prietenii, după o absenţă?

— Nu. E o reacţie la cuvintele lui Miss Smith.

— A spus ceva interesant?

— Nu, ceva dezgustător.

— Adică?

— Zice… A zis că nu simte vreo pasiune pentru copii… mă rog, cel puţin pentru ai altora.

— Şi ce-i rău în asta?

— Cum, ce-i rău? Dar ar trebui să-i fie ruşine, iar dumitale la fel!

— Ce-am eu a face cu chestia asta?

— Îndrăzneşti să întrebi? spuse Fiona, plină de stupoare. Chiar trebuie să-ţi aduc mereu aminte c-ai un fiu şi o datorie faţă de el? Tată denaturat!

— Tată… cum…? Nu fii nedreaptă, Fiona! Ce-aş fi putut face în plus pentru William? încă mai sper să-l fac să se ataşeze de mine, cu timpul.

Dar asta n-o să se întâmple de azi pe mâine.

Fiona îl privea pe Steve fără să scoată un cuvânt. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— În schimb, tare mi-ar plăcea să ştiu de ce te interesează atât de mult micuţul ăsta, continuă australianul. Aşa că, mărturiseşte…

— Iubesc copiii.

— Ăsta nu-i un motiv să intri pe uşă ca însăşi Răzbunarea şi să te arunci asupra unui bărbat lipsit de apărare.

— M-am ataşat în mod deosebit de William.

— Fiona… minţi.

— Păăăi…

— Şi ţi-o voi dovedi pe loc. Au sosit două scrisori pentru tine, astăzi. Una din Canada. Cealaltă, de la… Heatherfell. Curios, nu-i aşa? Băieţelul şi cu tine, aşa, din întâmplare, veniţi amândoi din acelaşi cătun scoţian. Aştept nişte explicaţii.

— Ce rost mai are, dacă oricum ştii totul?

— La drept vorbind, am ştiut de la bun început. Tu şi William aveţi aceiaşi ochi…

— Dar are şi acelaşi format al capului ca al dumitale.

— Se poate. Dar, deocamdată, e vorba de tine – şi ţi-am pus o întrebare.

Ea renunţă la luptă.

— Da eu… locuiam acolo, recunoscu.

— Şi William?

— Da.

— Cu tine?

— Şi mătuşa Jessie.

— Dar copilul nu stătea de mult cu voi, nu-i aşa? Nu înţeleg cum de nu v-a păsat de el mai devreme.

— Ca şi cum dumneata n-ai avea nimic să-ţi reproşezi!

— Dar eu nu ştiam nimic!

— Nu știai că există un copil?

— Eu nu, dar tu ştiai!

— Evident.

— Şi îndrăzneşti să mă tratezi de tată denaturat?

— Sigur că da. Eu nu-i sunt decât mătuşă. Steve îşi dădu drumul într-un fotoliu şi o fixă pe fată în tăcere.

— Repetă… reuşi să articuleze. De fapt, nu, nu-i nevoie. Mereu m-am întrebat prin ce şmecherie ai obţinut dispensa ca să te măriţi atât de tânără.

— Nu pricep nimic din ce spui, replică Fiona, înţepată. Nu sunt căsătorită. N-am fost niciodată. Nu ca…

— Ca cine?

— Ca dumneata. Fenella n-o fi fost imaculată, dar…

— Fenella? Fenella? Nu i se mai spunea, cumva, şi Fee?

— Uneori, da.

— Acum încep să văd mai limpede. Eşti sora Fenellei?

— Eram. Ea a murit în Statele Unite, acum un an şi jumătate. Atunci l-am luat pe Bill, mătuşa Jessie şi cu mine. Măcar dac-aş fi putut să-l iau

mai devreme! Poate că lucrurile s-ar fi desfăşurat altfel! E cumplit să te loveşti de o asemenea indiferenţă! sfârşi ea, cu o voce tremurătoare.

— Nu simte afecţiune pentru nimeni, decât pentru Harold. Cel puţin, deocamdată. Dar această prietenie dovedeşte că terenul nu este complet steril. Cu ceva timp şi multă tandreţe, poate că vreo mlădiţă va răzbate spre lumină…

Cu faţa încordată, Fiona se aplecă înainte.

— Când se va întâmpla asta, vei avea grijă? N-o vei lăsa pe Miss Smith…

Tresări când el izbi cu pumnul în birou.

— Ce mama dracului are Marion cu toată treaba asta?

— O iubeşti. Am văzut tortul cu inimioarele înlănţuite şi cupidonii. Vrei să te căsătoreşti cu ea. Iar eu nu pot face nimic. Un tată are mai multe drepturi decât o mătuşă. Se lăsă tăcere. Steve rămase câteva clipe, ca ameţit. Apoi:

— Unu: n-o iubesc. Doi: nu mă voi căsători cu ea. Trei…

— Dar am văzut tortul!…

— E pentru ea şi Roger. S-au plăcut de la prima vedere şi se vor căsători în trei zile.

— Nu ea ţi-a cusut cămaşa de jockeu? întrebă Fiona, cu o voce abia audibilă.

— Mama a făcut-o, pentru tatăl meu. Am găsit-o într-un dulap.

— Dar…

— Lasă-mă să continui. Trei: „un tată are mai multe drepturi decât o mătuşă”, mi-ai spus. Acum ştiu cine-i mătuşa. Dar când spui „tată”, la cine te gândeşti?

— Păi… la dumneata, desigur! Fenella se măritase cu un Steven Manning.

— Şi ai crezut că eu…?

— Ba cred şi acum.

— Ei bine, greşeşti. Nu eu sunt tatăl lui William. Nu sunt decât unchiul lui de-al doilea. Aşa că ai mai multe drepturi decât mine.

— Nu eşti tatăl…? Dar eşti, totuşi, Steven Manning?

— Vărul meu purta acelaşi nume. L-am cunoscut destul de vag. Ultima dată când l-am văzut, nu era într-o stare grozavă. Ca s-o zic p-a dreaptă, era pe ducă. Dar, înainte de a muri, mi-a încredinţat această taină: „Am fost căsătorit cu o scoţiancă, pe nume Fenella Smith. Căsnicia noastră a mers târâş-grăpiş vreme de câteva luni, apoi Fee a dispărut, într-o bună zi. Bănuiesc că era însărcinată. Asta a înnebunit-o de furie, mă tem. Aşa era ea… „Urmă o lungă tăcere.

— Într-adevăr, nu cred că ideea de a aştepta un copil a făcut-o pe sora mea să moară de bucurie. Chiar dimpotrivă, continuă, într-un târziu, Fiona. A reuşit să ne scrie într-o zi, spunându-ne că a apreciat un singur lucru în toată aventura asta: prima încasată la naşterea lui Bill.

— Sărman sufleţel, murmură Steve, foarte emoţionat. Cum să te mai miri când îl vezi în halul ăsta? Va trebui să recuperăm timpul pierdut, Fiona.

— Şi apoi? întrebă Fiona, preferând să nu

observe pluralul. Ce s-a întâmplat?

— M-am înfuriat. Pentru noi, cei din nord, familia e mai importantă decât orice. Chiar şi aborigenii sunt aşa. Imediat după moartea vărului meu, am plecat la Londra. I-am încredinţat afacerea unui avocat, cu consemnul de a nu cruţa banii. Cred că a dat o mulţime de anunţuri.

— Noi l-am găsit într-un număr din Times care învelea nişte cartofi. Numai din întâmplare… La Heatherfell, nu citim decât ziarul local.

— Şi când ai ajuns, te-ai dat drept bucătăreasă.

— Am profitat de un incredibil concurs de împrejurări.

— Nu eu mă voi plânge de asta… Fiona trecu peste replică.

— Nu-l puteam părăsi pe Bill, dar nici nu-l puteam priva de prezenţa tatălui său. Înţelegi…? Dintr-odată stânjenit, Steve îi întinse scrisorile. Cea din Canada era de la Graham. Era scurtă. „Draga mea Fiona. Tot nu mi-ai răspuns la

scrisoare. Trebuie neapărat să te hotărăşti. Tăcerea ta mă nelinişteşte. Te implor, telegrafiază-mi: Da sau Nu. E destul de simplu. Al tău, Graham”.

Cu un calm care o surprinse, desfăcu şi cel de-al doilea plic, care provenea – surpriză! – de la doamna Darling.

„Fiona, micuţa mea dragă, s-ar putea să te mire primirea acestei scrisori. Ţi-am găsit adresa într-o scrisoare a fiului meu. Trebuia neapărat să comunicăm. Draga mea copilă, multă apă a curs pe sub podurile de la Maubuisson de când ai plecat. Este trist s-o recunosc, dar drăgălaşul izvoraş murmurător care erai tu…” Doamna Darling înota în poezie… „a devenit un torent primejdios, pe nume Kirsty Watts.

Nu voi zăbovi asupra felului în care l-a ridicat pe fiul meu împotriva mea. Îţi voi spune doar că l-a făcut să se ducă la notarul familiei. Aşa a aflat Graham că, de fapt, Maubuisson îi aparţinea de la moartea tatălui său şi că eu depind de bunăvoinţa

lui. De bună-vo-inţa lui, înţelegi…?

Trecând peste toate astea, află că nu pot s-o suport pe fată. E autoritară, insolentă şi lipsită de inimă. Şi îşi bate joc de bolile mele. Nicio asemănare cu infirmiera drăgălaşă care eşti tu şi care ar constitui, pentru mine, un minunat toiag de bătrâneţe.

M-am gândit mult, Fiona. Nu numai că te-aş accepta, acum, ca noră, dar l-aş accepta şi pe nepotul tău, fără nicio ezitare. Nimic n-ar putea fi mai rău, pentru mine, decât s-o am pe această Kirsty Watts în casă. Dar îţi cunosc sentimentele pentru fiul meu şi am încredere în tine. De altfel, el mi-a spus că îţi aşteaptă hotărârea. Draga mea Fiona, veţi fi primiţi cu braţele deschise, şi tu şi băieţelul.

Prietena ta, Hazel Darling”. Fiona lăsă scrisoarea din mână. Zâmbetul incredul care îi plutise pe buze în timpul lecturii se schimbă într-un râs deschis şi sănătos.

— E atât de nostim? întrebă Steve.

— Într-un fel, da.

— Trebuie să răspunzi?

— Sigur.

— E urgent?

— Da. Pot trimite o telegramă?

— Cum să nu. În grabă, ea mâzgăli câteva cuvinte pe o hârtie.

— Cum se procedează? ridică ea privirea.

— Când vei termina, voi telefona textul.

— Am terminat.

— Atât de repede?

— Da. Ea îi întinse foaia. Citi: „Graham Darling. Stop. Maubuisson. Stop. Heatherfell. Stop. Scoţia. Stop. NU. Stop. Fiona”.

— Nu, murmură el, cu o voce schimbată, ca şi cum o imensă greutate i s-ar fi ridicat de pe suflet. Asta înseamnă că… Ea îl privi maliţioasă:

— Credeam că e limpede ce înseamnă… Dintr-un salt, australianul se ridică, îşi lăsă ţigara într-o scrumieră, iar cu cealaltă mână o trase pe Fiona lângă el. Cu un sărut lacom şi pasionat, îi

zdrobi gura; cu ochii închişi, năpădită de o fericire de nespus, Fiona se abandonă în braţele lui.

Dintr-odată, tresăriră. Dinspre fereastră se auzise un fel de râcâitură. Întorcând repede capetele, văzură cum dispăreau o chică blondă şi una brunetă. Apoi auziră, distinct, şuşotindu-se:

— De ce se sărută? întrebă Harold.

— Aşa fac toţi, răspunse Bill. Ştii, Roger şi Marion…

— Asta înseamnă că se vor căsători? se interesă Harold. Ca Bessy şi Jimmy? Că va fi sărbătoare?

— Da, azvârli Bill, cu un aer informat.

— Şi după aceea, ce se va întâmpla? vru să ştie Harold, visător.

— Ştii, Steve mi-a spus ieri că vrea să ne fie tată la amândoi. Atunci, presupun că… Cu capul îngropat în umărul lui Steve, Fiona îşi reţinea respiraţia.

— …că Mismif va deveni – o ultimă ezitare.

— …mama noastră. Steve nu se înşelase.

Venise primăvara. Din pământul atâta vreme sec ieşise., în sfârşit, o încântătoare mlădiţă verde crud.

Aşa deveni „Capătul Lumii” un nou univers.

SFÂRŞIT